

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

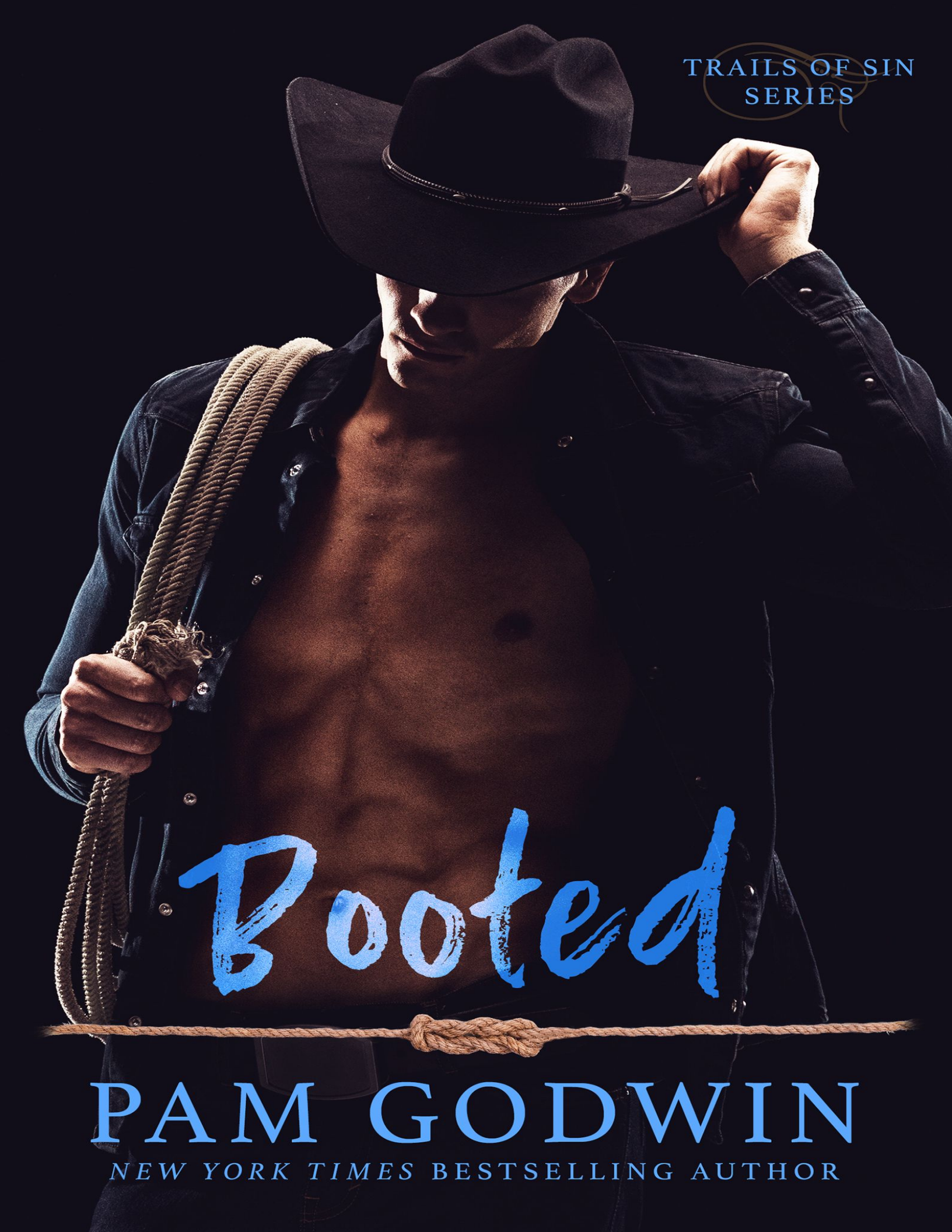
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man wearing a black cowboy hat and a dark blue button-down shirt with the top buttons open, revealing his bare chest. He is holding a thick, light-colored rope over his right shoulder with his left hand, and his right hand is adjusting the brim of his hat. The background is dark.

TRAILS OF SIN
SERIES

Rooted

PAM GODWIN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

[Sorumluluk](#)

[Reddi 1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[7](#)

[8](#)

[9](#)

[10](#)

[11](#)

[12](#)

[13](#)

[14](#)

[15](#)

[16](#)

[17](#)

[18](#)

[19](#)

[20](#)

[21](#)

[22](#)

[23](#)

[24](#)

[25](#)

[26](#)

[27](#)

[28](#)

[29](#)

[Ücretsiz Kitaplar](#)

[Pam Godwin Yazarının Diğer](#)

[Kitapları](#)

[Teşekkür Pam Godwin](#)

[Hakkında](#)

Disclaimer

Eğer ilk iki kitabı okumadıysanız, DURUN!

TRAILS OF SIN serisinin her kitabı farklı bir çifte ait olsa da sırayla okunmalıdır.

[KNOTTED \(#1\)](#)

[BUCKLED \(#2\)](#)

[BOOTED \(#3\)](#)

Ebeveyn odasındaki sessizlik kanımı yerdeki havalandırmadan gelen havadan daha fazla donduruyor. Bu suçlayıcı bir sessizlik, sesi olmayan bir ifade, başarısızlıklarımın uluyor.

Sarsıntılara karşı gerilmek faydasız, ama bunu düşüncesizce yapıyorum, ıstırapın kanamasını durdurmaya çalışıyorum.

John Holsten'in vücudumda bıraktığı çürükler ve kesikler hiçbir şey ifade etmiyor. Beni teselli edilemez bir acıyla sarsan diğer hasar, kalbimde açtığı derin delik. Yaptığı şeyi geri alamam. Hayatta kalmaktan başka seçeneğim yok.

Sessizliği içime çekiyorum ve bana ne söylediğini duyuyorum.

Acıma partisine son vermemi, kışımı bu yataktan çekmemi ve gitmemi söylüyor.

Ne zamandır Julep Çiftliği'ndeyim? İki gecedir mi? Üç mü? Yemek yemedim. Banyo yapmadım. Bu odadan çıkmadım. Gücüm tükendi, uzuvlarım kemiksiz ve kırılgan, sanki karma beni burada tutmak için komplo . *John Holsten'in ailesinin evinde.*

Belki Quinn'e beni kurtarmak için hayatını riske attığı için borçluyum ama beklenmedik özgürlük ihtiyacım olan güvenceyi fısıldamaya cesaret edemiyor. Hiçbir şeyim yok. Ne burada ne de başka bir yerde.

Beni Teksas'ta o odada zincirli bırakmalıydı. Eninde sonunda o orospu çocuğunu öldürürdüm.

Sırtımı kapıya vererek yan yattığımda sadece birkaç dakikadır uyanıktım. Gün ışığı pencerenin ötesinde kayboluyor ve varlığımın pürüzlü kenarlarını keskinleştiriyor.

Sağlam gözümde bulanık bir parlaklık var. Diğer gözümdeki şişlik Johnun yumruğunu geçirdiği geceden beri azaldı. Ama sulanıyor ve dayanılmaz bir şekilde acıyor. Eğer kornea çizildiyse, bunun zaman dışında bir çözümü yok.

Zaman küçük şeyleri iyileştirecektir. Ancak yaralarımın en kötüsü asla bir araya gelmeyebilir. sessizlik bir hırsız gibi içeri giriyor, tehditkâr bir tavırla kavernöz süiti yağmalıyor. Burada biri mi var?

Nefesimi tutup dinliyorum. Sonra onu hissediyorum. Bir hava düğümü. İnkâr edilemez bir varlık. Yalnız değilim.

Belki birkaç saatte bir yaralarımı tedavi etmek için beni kontrol ediyor, yemek yemem için başımın etini yiyor ve cevaplayacak enerjim olmayan sorular soruyor. Etrafta dolanıyor ve arkamdaki varlığın o olamayacağı kadar çok gürültü çıkarıyor.

Merak beni sırt üstü yatırıyor ama vücudumdaki zayıflığı yanlış değerlendirmişim. Kaslarım mücadele ediyor

yeniden pozisyon alma çabam nefesimi kesiyor. Boynumu çeviriyorum ve kadınsı bir yüz ya da dostça bir ifade umarak görüşümün bekliyorum. İkisini de göremedim.

Soğuk yeşil gözler nabzımı ele geçiriyor. Uzun boylu, zayıf ve güç dolu müthiş kovboy birkaç metre katlanır sandalyeye yayılmış, geniş kenarlı siyah şapkasının altından pencereden dışarı bakıyor.

Tehlikeli üstünlüğünün güzelliğine dalmışken bakışları bana kayıyor ve yargılayıcı yarıklara doğru daralıyor. Ahlak ve terbiyeden yoksun bir bakış bu, beni öldürmenin ona bir atı öldürmekten daha az acı vereceğini söyleyen bir bakış.

Bir nefes göğsümü sıkıştırıyor ama gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum. İki yıl önce John Holsten'ın oğulları Jarret ve Jake ile tanıştım. Dün de Julep Çiftliği'nin tek kızı Conor'la tanıştım. Bu adam Conor'ın kardeşi olmalı, birbirlerine sıkı sıkıya bağlı dörtlülerinin ele geçirilmesi zor dördüncüsü.

Lorne Cassidy.

Daha önce burada kaldığımda, şöminenin onun bir fotoğrafı süslüyordu. O resimdeki gülümseyen çocukla şimdi bana kaşlarını çatarak bakan suçlu arasında hiçbir benzerlik yok.

Eğer eski bir mahkûmun bir görünüşü varsa, Lorne onu kişileştirir. Başparmağı avucundaki yara izini umarsızca okşarken yüzüne yansıyan buzgibicazibe tüylerimi ürpertiyor. Tüyler ürpertici derecede yoğun ve sempatiden olan bu adam düşmanlıkla yontulmuş.

Gözleri çayırdağıdaki taze çiyin canlı yeşiline benzerken, dudakları solgun ve sert bir çizgi halinde bastırılmış. Kısa siyah saçları şapkasının altından görünüyor. İnce bir burun ve belirgin, temiz traşlı çene, cesur açılarını vurgular.

Güzel kelimesi onu anlatmaya yetmez. Bir engerek yılanının ölümcül olduğu gibi tutuklayıcı. Etkileyici.

Hesaplanıyor. Hasta. Eğer saldırırsa, ısırıktan sağ çıkamam.

Gücü, fiziğini şekillendiren kas kordonlarından akıyor -kalın pazular, güçlü uyluklar ve baldırlar, kaya gibi sert göğüs ve karın. Kot ve tişörtü çok sıkı oturuyor, geniş vücudu kumaşı geriyor ve dikişleri test .

On sekiz yaşında hapsedildi, geçen sekiz yılda büyümüş olmalı. Ancak yeni kıyafetlere ihtiyaç *duymak* gibi küçük rahatsızlıklar muhtemelen onun *umursama* listesinde üst sıralarda değildir.

Sargılarıma üstünkörü bir bakış attı. Kollarımdaki ve göğsümdeki mermer rengi sarılar, siyahlar ve maviler katmanlar halinde birbirine karışıyor. Vücudumun her santimi John Holsten'ın fahişesi olarak yaşadığım hayatın hikâyesini anlatıyor.

"Bana ne olduğunu anlat." Sesi cızırtılı, alçak ve paslı, sanki alıştırmaya yapmamış gibi.

"Çok açık değil mi?"

Öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı. Nasıl kum torbasına dönüştüğüm konusunda beni sıkıştırmak yerine, tehditkâr bir sessizlikle beni sıkıştırıyor. Ciğerlerimi jiletli telle saran türden bir sessizlik.

O bakıyor, ben de kırık bir gözle bakabildiğim kadar bakıyorum. Tavırları sinir bozucu. Düpedüz korkutucu. Muhtemelen bu ona hapishanede bir saygı imparatorluğu kazandırmıştır.

Erkekler arasında bir alfa olduğu inkar edilemez. Hepsinin en büyük kurdu. Ve gangsterler, yırtıcılar ve katiller için maksimum güvenli bir okuldan yeni mezun oldu.

Başka bir emir için kendimi hazırlıyorum ama korkutmak için sesine ihtiyacı yok. Sert bir duruş ve sarsılmaz bir göz temasıyla emrediyor. Dehşet verici sakinliği kendimi açıklamamı istiyor ve açıklamazsam acı çekeceğime söz veriyor.

Kollarımda tüylerim diken diken oldu. Acı, bu kadar kısa tekrar yaşamaya hazır olduğum bir şey değil.

Ama burada yatıp beni sessizce korkutmaya çalışmasını hoş görmeye daha da az meyilliyim.

Korku beni kontrol etmiyor. Bunu bilmiyor ama üzere.

Bacaklarımı yataktan aşağı salladım. "Ben gidiyorum."

Çıplak kalçalarım bakıyor. "ört."

Belki'nin bana verdiği güneş elbisesini giyerek kumaşı dizlerime kadar çekiyorum ve çiçekli desenlerin arasındaki kurumuş kırmızı lekelerle bakarak yüzümü buruşturuyorum.

Yaralarım artık kanamıyor, hafızam sürekli bir ıstırap sisi. Sivri burunlu botlar, deri kemerler, kızgın muştalar, kırbaçlar, bıçaklar, yer, duvar, her şey ve her şey beni cezalandırmak için bir silah olarak kullanıldı.

Fiziksel olarak hırpalanmış durumdayım ama morlukların altında kararlılıkla kaynıyorum. Eğer Lorne, John'un oğulları ya da başka biri bana zarar vermeye kalkarsa, her onlara karşı koyacağım.

Bana yardım etmek isterlerse, iyilikle karşılık veririm. Ne de olsa onlar da John'la birlikte yaşadılar. Bu sefaleti paylaştığımıza göre, belki birbirimize yardım edebiliriz.

"gerek." Yeşil gözlü şeytana bakıyorum. "Eğer bana yardım edersen-" "Hayır."

"Sadece giyecek temiz bir şeye ihtiyacım var

ve-" "Hiçbir yere gitmiyorsun."

cevaplar.

Ayak parmaklarım parke zeminde kıvrılıyor. Ayakkabıya ihtiyacım var. Sanırım bunu ayakta duracak gücü bulduktan sonra anlayacağım.

Yatağı itiyorum ve dizlerimi şiddetli bir sarsıntı dalgasına karşı kilitliyorum. dönüyor ve dik durmak için sallanıyorum. Bir şeyler yemeliydim. Ama şimdi bile, yemek düşüncesi midemin kendi içine büzülmesine neden oluyor.

Bir adım atıyorum ve dengemi kaybedip .

Bağlantısız ve ifadesiz Lorne, elini uzatmadan ya da cesaretlendirici bir söz söylemeden yerçekimiyle boğuşmamı izliyor.

Siktir et onu.

Bir adım daha atmaya çalışıyorum ve yatağa doğru kayarak onu ısıkalıyorum. Dizlerim kemiklerimi titreten bir şapırtıyla yere çarptı.

Kötü gözümdeki yanıktan sıcak bir gözyaşı nehri akıyor. Hayal kırıklığı içinde haykırıyorum ve bir yumruğumu kalçama vuruyorum, bulantı noktasına kadar acıyor.

Ağrı kesici ilaçlar şu anda bir lütuf olabilirdi ama doktor ve polis yok dedim. İyi bir sebepten dolayı.

Lorne benim zayıflığımı kayıtsızlıkla izliyor. Yemin ederim, eğer bir silahı olsaydı, onu kafama doğru kaldırır ve tetiğe hafifçe baskı uygulardı, sadece ateş etme ve etmeme arasındaki hareketle oynamak için.

Nefes nefese kaldıktan sonra ayağa kalkıp odadan çıktı ve beni kendi başımın çaresine bakmak üzere

Zemin.

Yaralı gözümde akan yaşlara bir tokat atıyorum, bu da gözümdeki kırık deriyi daha da kötüleştiriyor.

Yanak. Ağlamıyorum. Sadece... Kahretsin, her şey acıyor.

Ellerimi şiltenin üzerine koyup etkisiz kaslarımı kaldırmaya çalışırken koridordan anlaşılmaz fısıltılar geliyor.

Şakaklarımda ter boncukları oluşuyor ve kollarım kontrolsüzce titriyor. Arkamda botların ayak izleri sürünürken ayağa kalkmayı başarıyorum.

Lorne sinsice odaya giriyor ve bana doğru bakmadan sandalyeye geri dönüyor. "Ne zaman ?" Nefes nefese yatağın kenarına yığılıyorum.

"Dört saat önce." Gevşek yumruğunu ağzının altına dayıyor ve pencereye bakıyor.

Hapishaneden arabayla iki saat uzaklıkta ve ben uyandığımda o buradaydı.

"Yeni parlak özgürlüğünü beni uyurken izleyerek mi geçirdin?" Ellerimi kucacağında birleştiriyorum. "Burası benim odam."

"Ben çıkıyorum."

Yürümek için enerji toplar toplamaz. Ve yemek. Ve bir çift ayakkabı çalacağım.

Çıplak ayaklarımı birbirine bastırıyorum ve yere göz kırpyorum. "Eğer bana bir taksi çağırabilir ve birkaç dolar borç verebilirseniz-"

Kapı açılır ve Maybe küçük bir teneke kutu taşıyarak odaya girer. ". "

Gülümsemesinin parlaklığıyla beni yıkıyor.

"çalışıyorum."

Bana bir göz atıyor ve yüzüme yerleşiyor. "Gözün hâlâ ." "Bir şeyim yok."

Gözyaşlarımı siliyorum. "Ne zamandır buradayım?"

"İki gün." Omzuma vuruyor ve kutuyu Lorne'a uzatıyor. "İstedğin bu muydu?" "Evet." Kutuyu ondan alıyor, kapağını kaldırıyor ve bir marihuana sigarası çıkarıyor.

Dudaklarını büzüyor. "Gerçekten yapmaması gerektiğini düşünüyorum-"

"Senin fikrini sormadım." Kutudaki esrarı ve çakmağı ona uzatıyor. "Yak onu." Neden kendisi yakmıyor?

Buraya gelirken Jarret ve Maybe'yi Lorne'un hapis cezasını tartışırken duydum. Erken hak etmiş.

Şartlı tahliye yok. yok. Rutin uyuşturucu testi yok. O özgür bir adam.

Belki de uyuşturucuya karşı bir isteksizliği vardır? Tanrı biliyor ya, benim var.

Buz gibi yeşil gözleriyle karşılaşıyorum ve ürperiyorum. "Ben uyuşturucu kullanmıyorum."

"Ama senden üç kat yaşlı bir adamla yatacaksın?" Çenesi düştü. "Standartların olduğunu fark etmemiştim."

Tüylerim diken diken oldu. Gitmemi gerektiren sebeplerden biri de bu. Yaptığım şeyleri neden yaptığımı asla anlayamayacaklar ve ben de onları aydınlatacak kadar umursamıyorum.

Belki bir nefes çekerek öksürür ve esrarı Lorne'a geri uzatır. "Hep böyle hıyar mısınız?"

"Her gün. Her nefes." kapıyor ve kapıya doğru ilerliyor. "Bizi yalnız bırak." Yumruklarını

kalçalarına vuruyor. "Beni korkutup çalışıyorsan, işe yaramayacak. Jarret'ı seviyorum,

ve o beni seviyor." Elini havaya kaldırıyor ve asık suratlı bir sırıtişla nişan yüzüğünü sallıyor. "Bu hiçbir yere gitmeyeceğim anlamına geliyor. Bunu kabullen."

İçten içe gülümsüyorum, onun ateşine hayranlık duyuyorum. İki yıl önce John'un kapısına dayanıp kocası Rogan Cassidy hakkında cevaplar istediğinde, onunla tanıştığım anda ondan hoşlanmıştım.

Lorne'un üvey kardeşiyle evliydi. Şimdi Lorne'un kiyle nişanlı... Jarret onun için ne ifade ediyor?

Çiftlikte birlikte büyüdüler. Kardeş bile olabilirler.

Jarret ve Jake, aileyle ilişkisini öğrenmeden önce kocasını öldürdü. Bu onları durdurmazdı.

Holsten'lar baştan aşağı katil.

"Bana kaşlarını çatmaya devam ediyorsun, Lorne. Bu bende sadece burnuna *vurma* isteği uyandırıyor." Belki de parmağıyla burnuna dokunacakmış gibi ona doğru uzanır.

Dudakları ve parmağını ısırma tehlikeli bir şekilde yakın görünen düz beyaz dişleri ortaya çıkıyor.

Elini geri çekiyor. "Tamam, belli ki buna hazır değilsin. Ama bunu başaracağız." Mavi

gözlerini bana çeviriyor. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Ayakkabı mı?" Daha uzun oturuyorum.

"Ayakkabıya ihtiyacı yok." Lorne parmağıyla kapıya işaret etti. "Çık dışarı."

"Ne yapabileceğime bakacağım." Bana göz kırptı ve vahşi sarı bukleleri ve kovboy çizmeleriyle odadan çıktı.

Lorne'a bakıyorum, ona karşı tepkisini anlamaya çalışıyorum. "O... farklı."

"O bir vejetaryen," diyor, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Eklemi iki uzun parmağının arasında tutuyor, sesi duygudan yoksun. "Bu acıya iyi ."

Gerçekten bir anlık endişe mi gösteriyor?

Bunun beni neden yumuşattığını bilmiyorum. Belki de bu ağrıların gerçekten istediğim içindir ve o da bunu anlıyor gibi görünüyor.

Bitkiyi kabul edip dudaklarıma götürüyorum. İlk çekişte boğazım alev alıyor ve bir ciğerimi kesip çıkarıyorum. Çocukken annemin esrarını çaldım ama bu çok zaman önceydi.

Birkaç denemeden sonra, keskin dumanı içime çekerek, göğsümde tutarak ve yavaşça bırakarak alıyorum.

Camı kırıyor ve sandalyeye yaslanıyor, sanki bu tamamen normal bir şeymiş gibi bana bakıyor. Esrarın yarısını içerken, ona, pencereye, yere ve tekrar ona bakıyorum. Bir insanı nasıl garip hissettireceğini gerçekten iyi biliyor.

"Neden yardım için Maybe'yi aradın?" Kendini doğal olmayan bir şekilde hareketsiz tutuyor, sadece dudaklarını oynatıyor. "O teklif etti." Omuz silkiyorum ve bu küçük hareketin yarattığı acıyla irkiliyorum. "İki yıl önce, o

John'u ziyaret etti ve bana telefon numarasını verdi. Daha doğrusu ona verdi ama-"

"Nasıl biliyorum. Neden polisleri aramadın? Ya da ailesini? Tanıdığın birini?"

Kalbim telafisi mümkün olmayan bir hata tufanının altında eziliyor. "Kimsem yok." "Ailen yok mu?" Bakışları boğazıma kadar iniyor.

"Hayır." Dikkatini çeken deri gerdanlığa dokunuyorum ve omuzlarım gevşiyor.

Cherokee büyükannem ölmeden önce bana bu kolyeyi yapmıştı. Deri, boğazımın dibindeki gümüş bir halkaya bağlanıyor ve ortasında turkuaz bir boncuk bulunan dokuma telden bir ağ çemberi dolduruyor.

Atalarım bu rüya yakalayıcıların havadaki kötülükleri uzaklaştırdığına inanırdı. Benimkinden sarkan üç gümüş tüy vardı. John'un birinde onları kaybetmiş olmalıyım.

Ağırlık kaslarıma sızıyor ve beynimi duyarsızlaştırıyor. Büyükannemin deyimiyle şeytan lahanası işini yapıyor, zırhlı duvarlarımdan etrafında sürünen hüznün tarafından büyütülen ilaçlı yüksek.

Kafası güzel ve umutsuz. Bu adamla birlikte korkunç bir kombinasyon. "Ben gidiyorum." Hamam böceğini ona uzattım.

Çizmesinin altında eziyor ve teneke kutuya geri koyuyor. "Bana polislerden neden kaçtığını söyle."

Bir sersemlik hissi çöküyor. Yüzüm hissini kaybediyor. Oda dönüyor ve içim kabarmakla tehdit ediyor.

Ben hafif biriyim, ama ot beni etkilememeli. Günlerdir bir şey yememiş olmam dışında. Yıllardır sigara içmedim ve duygularım her yere sızıyor.

"Yapmam gerek..." Görüşüm bulanıklaştı.

"Uzan." Yatağın kenarına doğru devrildim.

Yere düşmeye , güçlü kollar beni yakalıyor.

Sırtımı kucaklayarak beni yatağa yatırıyor. Temiz, misk kokulu baharatın sarhoş edici kokusu burnuma çarpıyor ve bir afrodisyak gibi karışık zihnime doğru ilerliyor. İlahi kokuyor. Sıcak ten, yumuşak çarşaf ve doyumsuz seks gibi.

İnanılmaz derecede gergin. Parmakları, kolları, göğsü, benimle temas her yeri sımsıkı sarılmış, dişleri kırılma noktasına gelecek kadar gıcırıyor. Benden nefret ediyor olabilir ama elimi pantolonunun içine soksam, eminim dolu bir av tüfeği gibi avucumu doldurur.

"Neden polis yok?" Mükemmel simetrik, muhteşem erkeksi yüzünün dalgalı serabı

ellerini başımın iki yanına koyarak üzerimde geziniyor.

Uyuşturulmuş bir yorgunlukla inliyorum. "Polislerin karışmasını istemezsin." "Hayır, istemiyorum. Ama *sen* neden *istemiyorsun*?"

"Beni durduracaklar." Dilim ağzımda çok büyük hissediyor, ağır çekimde sallanıyor ve kelimelerimi geveliyor.

"Ne yapmanı engelleyeceğim?"

"Biraz ." Yüz kiloluk göz kapaklarım dünyayı kapatıyor ve ben karanlığın tesellisinin tadını çıkarıyorum.

Ta ki çenemde acı verici bir baskı oluşana kadar.

Kendime geldiğimde parmaklarını yüzümü sıkarken buluyorum. "Ne planlıyorsun?" Yeşil gözleri alev alev yanıyor.

Kaslı ön kolunu nazikçe kavriyorum ve başparmağımla bileğini okşuyorum. Yumuşak dokunuş tam da istediğim şeyi yapıyor. Bıraktı.

Çenemi çalıştırarak yavaşça, ağır ağır göz kırpiyorum. "John Holsten'ı öldüreceğim."

Doğruldu ve ellerini ince kalçalarına dayadı, ifadesi okunamaz haldeydi. "Seni durdurmayacağımı mı sanıyorsun?"

"Yapmayacaksın."

"Hâlâ hayatta olmasının bir sebebi var." Kapıya bakar, John'un oğullarını düşündüğüne şüphe yoktur.

Jarret ve Jake'in babalarını çiftlikten çıkardıkları gün buradaydım. Onu o zaman öldürebilirlerdi.

Keşke . Suçları hakkında yeterince şey biliyorlardı.

Ama her şeyi bilmiyorlar.

"Sana neden ölmesi gerektiğini söyleyeceğim." Uyku beni altına çekmekle tehdit ederken sesim bir fısıltıya dönüşüyor.

"Onunla nasıl ilişkiye girdiğin ya da sana ne yaptığı umurumda değil."

"Bu benimle ilgili değil." Yani, kısmen öyle. O canavarın bağırsaklarını deşmek için kendime göre nedenlerim var ama Lorne'un dediği gibi, umurunda değil. "O bir katil."

"Bunu biliyorum."

"Bilmiyorsun." Güvensiz bakışlarıyla karşılaştığımda pamuk boğazıma bir yutkunma takılıyor.

"Anneni John Holsten öldürdü."

Lorne ürkütücü bir şekilde hareketsizleşiyor, ifadesi kapalı ve sesi monoton. "Annem ben dört yaşındayken bir araba kazasında öldü."

Ava O'Connor bir arabada öldü. Bu kısmı doğru. Arabayı o kullanıyordu ve John'un karısı Julep de .

Julep ve Ava çok iyi arkadaşlardı. Ava'ya ailesinden miras kalan araziye Julep, Ava'nın kendi adını verdiği başarılı bir sığır çiftliğine dönüştürmesine yardımcı oldu. *Julep Çiftliği*.

Tüm bunlar herkesin şeyler. Ancak ölümlerini çevreleyen gerçek yirmi iki yıl önce gömüldü.

"Kaza tesadüfi değildi." Bu konuşma için fazla yüce olan sersemlemiş bir halde süzülüyorum. Düşüncelerimin yuvarlak kenarları birbirine karışarak sesimi bozuyor. "Julep'in o arabada olmaması gerekiyordu."

"Bunu sana John mu söyledi?" Bana bakıyor, inanamıyor.

"Her zaman. Genellikle sarhoşken." "Karısını severdi." diye düşünürken bir esneme çenemi geriyor. Dişlerinin arasından hava tıslıyor. "Adam sevme yeteneğine sahip değil. Kız kardeşime ne yaptığını biliyorsun." Sekiz yıl önce John, Conor ve Lorne'u vurdu. O gece bu aile üzerinde trajik bir iz bıraktı.

Lorne'un hapse girmesinin sebebi bu. Johnu öldürmek için her türlü hakkı var.

"Ne yaptığını biliyorum." Yüz ifademi yumuşattım. "Jarret ve Jake'i sevdiğini de biliyorum."

"Onu mu savunuyorsun? Seni döven ve sana tecavüz eden bir adamı mı?"

"Hiç de değil, tecavüz de etmedi-"

"Belki seni o odada zincirlenmiş halde bulduğumuzda bacaklarının arasında kan vardı."

Tenim ısınıyor. Bunu tüm aileye söyledi mi? Bu insanların mahremiyet anlayışı yok.

John bana pek çok iğrenç şey yaptı ama ben kendimi o pozisyona soktum ve sonuçlarını kabul ettim.

Ta ki yapamayana kadar.

Karşı koyduğum gece, dünyam döndü.

Lorne'un ağzı zalim bir hırıltıya dönüşüyor. "O orospu çocuğunu isteyerek siktin mi sıkmedin mi?"

Beynim sakinleştirilmiş bir kafa karışıklığı içinde salınıyor. Cevap siyah ve beyaz değil. Beni becermesine izin verdim ama başka seçeneğim var mıydı? Belki daha güçlü, daha akıllı olsaydım, son iki yılı farklı bir yöne yönlendirebilirdim. "İstiyordum ama-"

"Annemi öldürdüğünü bile bile onunla yattın mı?"

"Başta bilmiyordum."

Pencereye doğru adım atıyor ve ellerini pervaza dayayarak karanlığın çöküşüne bakıyor.

"Söylediğin her şeye inanmakta zorlanıyorum."

"Onu öldürmeme engel olmadığın sürece neye inandığın umurumda değil." Bana bir sineği bile incitmekten acizmişim gibi bakıyor. "Onu nasıl öldürdü?"

"Bilmiyorum. Karısının arabada olduğu gerçeğinden yakındı, tek amacının Ava O'Conor'ı öldürmek olduğunu söyledi."

"Arazimizi istediği için mi?"

"Bilmiyorum."

Sözlerini hatırlamıyorum ama yumruklarını hatırlıyorum. Ne zaman soru sorsam yumruklarını sertçe sallardı.

Lorne pencereye döner, düşünceli bir sessizliğe gömülür.

"Bilmeni isterim ki..." Yatağa gömülüyorum, olağanüstü uykuluyum ve hızla soluyorum. "Polis yok derken ciddiymdim. Jarret ve Jake o adamları öldürerek doğru olanı yaptılar ve bu onları asla ihbar etmem. Sırlarınız benimle güvende."

Başını sıkıca sallıyor, bakışları dışarıdaki karanlıkta.

Korneamdaki acı azalıyor ama her göz kırpışımında rahatsız edici bir oluşuyor. Bu yüzden bir anlığına rahatlamak için gözlerimi kapalı tutuyorum.

Ben uykuyla savaşıırken odadaki katı durgunluk etrafımda uzanıyor. Bu gece gitmeye niyetliyim. Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama uyanık kalmam gerekiyor. Uzun dakikalar boyunca gözlerimi açmaya çalışıyorum.

Sonunda kaybettiğim bir savaş.

Uyandığımda süit boş, loş bir lambanın aydınlattığı sade bir alan. Komodinin üzerindeki saat sabahın ikisini gösteriyor.

Boş duvarlar, kişisel dokunuşlar ya da renkler yok, köşeye yığılmış kutular - burada sıcaklık ya da hayat yok. Bu alan uzun zamandır Lorne'un eve dönmesini bekliyordu ve ben de bunu ondan çaldığım için nefret ediyorum.

Gitmem gerek.

Meyve, sebze ve peynirden oluşan bir tabak saatin yanında duruyor. Eminim, belki de bunun için teşekkür etmeliyim.

Bu.

Doymak bilmez bir iştahla yemeğin üzerine düştüm, her lokmayı içime çektim ve İki şişe suyu da yutarak.

En-suite banyoya giden yol bulanık. Başım omuzlarıma ağır geliyor ve tek yapabildiğim bir ayağımı diğerinin önüne koymak. Ama dik durmayı, mesanemi boşaltmayı ve yere çarpmadan yatağa dönmeyi başarıyorum.

Bu zonklayıcı akşamdan kalmalık geçene kadar birkaç dakika uzanacağım.

Gözlerimi kapatıyorum ve tekrar açtığımda güneş ışığı retinalarıma saplanıyor.

"Lanet olsun!" Başımı yukarı kaldırıp saate bakıyorum.

Lanet olsun, olsun! On iki saat uyudum mu?

Mideme bir batma hissi çöktü. Dün gece Lorne'un hapisten çıktığı ilk geceydi ve ben onun yatağını almıştım. Nerede uyuyordu? Kanepede mi?

Lanet olsun, tam bir pisliğim.

Komodinin üzerindeki taze meyve ve ekmek tabağı beni daha kötü hissettiriyor. Bu aile beni pek sıcak karşılamadı ama benimle ilgilendiler. Yapmak üzere olduğum şeyi hak etmiyorlar ama başka seçeneğim de yok.

Çabucak yemek yiyorum ve enerjime şaşırarak yataktan sürünerek çıkıyorum. Görünüşe göre yemek ve uyku tam da ihtiyacım olan şeylerdi.

Banyoda elbiseyi çıkarıyorum. Bandajlar da onu takip ediyor. Son bıçak yaraları yaralarımın en çirkinleri ama dikiş gerektirecek kadar derin değiller.

John bir bıçakçıdan çok bir katildi, her kesik beni daha az çekici kılmak içindi, böylece başka kimse beni istemeyecekti. Onun sözleri.

Hızlı bir duşun ardından parmağımdaki diş macunuyla dişlerimi temizliyor ve aynaya bakıyorum.

Vay anasını, yüzüm 10 millik kötü bir yol gibi görünüyor. En azından çürükler ve kesikler bugün şişmemiş ve kan çanağına dönmüş gözüm biraz daha az kırmızı görünüyor.

Etrafıma bir havlu sarıyorum ve doğru sürünüyorum.

Mutfığa, oturma odasına, ön ve arka verandalara bir göz attığımda yalnız olduğumu anlıyorum.

Daha önce burada yaşadığım için, adamların tarlada uzun saatler çalıştığını biliyorum.

Onlar eve dönmeden ben gitmiş olacağım.

Kilerden protein barları, konserve ürünler ve şişe su alıp bir zamanlar John'a ait olan kanada geri dönüyorum. Ben buraya geldiğimden beri yeniden düzenlenmiş. Bu alanda onun zehirliliğinden eser kalmamış.

Lorne'un süitini atlayarak Jarret'ın Maybe ile paylaştığı yatak odasına giriyorum.

Dolapta küçük bir sırt çantası bulup içine yiyecekleri ve onun rahat bol elbiselerinden birkaçını dolduruyorum. Eğer bu kadar yetersiz beslenmemiş olsaydım, kot pantolonları bana uyabilirdi.

Ayakkabılarını karıştırıp bir çift taraklı kovboy çizmeleri alırken suçluluk duygusu midemi sıkıştırıyor. Göğsümdeki ve kalçalarımındaki morlukları örten gündelik bir elbise giyiyorum. Ve külot... Daha sonra almam gerek.

Aceleyle Lorne'un odasına döndüm. Cüzdanı ve anahtarlığı köşedeki kutuların üzerinde duruyordu. Jarret ve Jake'in Lorne hapisteyken eski kamyonetini nasıl çalışır durumda tuttuklarını konuştuklarını duydum. Ondan çalma fikrinden nefret ediyorum ama John Holsten beni bulmadan önce geri dönmenin bir yolunu bulmalıyım.

Kutuların Lorne'a ait olduğunu varsayarak, şeyi bulana kadar onları karıştırıyorum. Kitaplar, giysiler ve eski botların arasından deri bir kılıf içinde orta boy bir av bıçağı çıkarıyorum.

Parmaklarımı tahta sapa dolayarak, çelik bıçağı John'un göğsüne sapladığımı hayal ediyorum. Adrenalin sistemimi ateşliyor ve omurgam kararlılıkla sertleşiyor.

Bıçağı sırt çantasına koyuyorum.

Lorne'un cüzdanında yüz dolar var. Kırk dolar alıyorum, anahtarları ve odaya son bir kez bakıyorum.

Kamyonunu kasabada bırakıp otostopla Teksas'a gideceğim. Ancak aldığım şeyleri geri ödeyemem. Kimsem yok ve hiçbir şeye sahip değilim. Sadece...

Elim boğazımdaki gerdanlığa gidiyor ve gözlerim yanıyor. Kolyenin sadece manevi değeri var ama Lorne bunu bilecek. Benim için ne anlama geldiğini anlamayabilir ama onun verebileceğim tek şey olduğunu bilecek.

Titreyen parmaklarımla tokayı açıyorum ve rüya yakalayıcıyı cüzdanının üzerine yerleştiriyorum. "Senden çaldığım için çok özür dilerim."

Annesinin canını alan adamı sonra belki beni affeder? Parmaklarım el

yapımı oyalanıyor, nefesim göğsümde sıkışıp kalıyor. *Artık ertelemek yok.*

Avlamam gereken bir canavar var.

Ciğerlerimi serbest bırakarak omuzlarımı dikleştirdim ve kamyonu doğru ilerledim.

Cafcaflı neon ışıkları yanıp sönerek çıplak bir kadın şeklindeki kaba tabelayı aydınlatıyor. Tek katlı, köhne striptiz kulübünün reklamını yapacak ne bir kelime ne de başka bir şey var. Sadece düzensiz bir şekilde yanıp sönen pembe neon kadın var.

Vızıldayan ışığın ritmini ayarlamaya çalışıyorum ama çok düzensiz. Rahatsız edici bir . Elektriksel bir kısa devre olmalı.

Yabani otlarla kaplı arazinin karanlık bir köşesine park ettiğim kamyonetimde bir saattir oturuyor ve içeri girmek için cesaretimi .

Dün kamyonumu Sandbank'te terk edilmiş halde buldum. Raina *onu* bulmadığım *için* şanslı.

Sürtük yirmi dört saat önce ortadan kayboldu. Bıçağımı ve paramı çaldı ve kamyonetimi yolun kenarına attı. Ondan sonra nereye gittiğini kimse tahmin edemez.

Kaybolduğunu öğrendiğim anda Jarret'la birlikte Teksas'a gittik ve onu John Holsten'ın evinde zincirlenmiş olarak bulmayı umduk.

Ama orada kimse yoktu. John, Raina Maybe'yle kaçtıktan hemen sonra gitmiş olmalıydı, çürümüş tavuk tabağına ve koltuğun yanındaki yarısı bitmiş viski bardağına .

Duvar kasasını açık ve boş bulduk, posta kutusunda dört günlük posta vardı ve yatak odasındaki dolaptaki kıyafetlerin hepsi gitmişti.

Onun için geleceğimi düşündüğü için mi kaçtı? Kız kardeşimin peşine kiralık katiller gönderdi ve hayatımın sekiz yılını çaldı. Onu öldürmek merhamet olurdu. Önümüzdeki 20 yıl boyunca ona işkence etmeyi tercih ederim.

Sinir bozucu neon tabelaya bakarken ellerim direksiyon simidinde esniyor. Ne zamandır böyle kısa devre yapıyor?

Ben neden buradayım ki?

John'un evinden ayrıldığımızda Jarret beni kamyonetime bıraktı. Oradan Sandbank ile Teksas sınırı arasındaki her kasabanın sokaklarında bir aşağı bir yukarı dolaştım.

İşte bu şekilde kendimi evden bir saat uzaklıktaki bir striptiz kulübünde buldum. İğrenç tabela gözüme çarptı ve mantıksız bir parça sekse yemek ya da uykudan daha çok ihtiyacım olduğuna karar verdi.

Saat gece yarısını geçti. İki gündür uyumadım ve o kulübe sikimi ilk müsait deliğe sokmaktan başka bir şey istemiyorum.

Yetişkin hayatım boyunca parmaklıklar ardında için bir yere hiç gitmedim. Ama bu kızların ekstra para için her şeyi yapacağını duydum. Molasında bir tane kapabilirim, bir fındık kırabilirim ve sabaha kadar evde olabilirim.

Bu fikir beni tahrik etmiyor. Uyuşturulmuş bir striptizciye sikimi sokma düşüncesi taşaklarımı büzüştürüyor. Ama sekiz yıl boyunca yumruğumu becerdikten sonra, hala bunu , bir kadınla normal bir erkek gibi ilişki kurabileceğimi bilmem gerekiyor.

Tekrar normal olmaya hazırım.

Bu da ailemle vakit geçirmek demek. Ben kışladayken benim için savaşımlar onlardı.

Her zaman işletmem gereken çiftliği devralmak demek.

Raina'yı saçma sapan arayışından demek.

Sorun şu ki, kendimi ona karşı sorumlu hissediyorum. Çünkü hapisten çıktığım gün John Holsten'in aradığını ona söylemeliydim. Onu geri almak istediğini söylemeliydim, zorla ya da ne pahasına olursa olsun.

Yaşlı ve yoksul olabilir ama bu onu daha önce durdurmadı. Orosu çocuğu becerikli.

Onu yeterince çok , bunu gerçekleştirecek insanlar ve yollar bulacaktır.

Ya onu çoktan bulduysa? Onu şu anda bir yerde zincire vurmuş olabilir.

Onun parmağı altında büyüdüm ve nasıl çalıştığını biliyorum. Bencil, açgözlü ve ne zaman ne ona düşkün. Bahse girerim Raina'yı, Sandbank'e ayak basmış en seksi kadın olduğu istiyordur.

Yüzü şişmiş ve çürükler vücudunun rengini bozmuş olsa bile o kadar güzel ki ona baktığımda nefes alamıyorum.

Ama benden çaldığını unutmadım. Tanrım, kızgınım. Çok öfkeliyim. Yine de onu suçlayamam. Adına hiçbir şeyi yok, sırtında bir gömleği bile yok. İntikam istiyor ve onun peşinden gitmek için yapması gerekeni yaptı.

İçimde uyandırdığı bu hisler garip bir tezat oluşturuyor. Hırsızlığını cezalandırmak ve bu kadar inatçı olduğu için onu ödüllendirmek istiyorum. Bir şaplak ikisini de başarabilir. Ders vermek için acımasız vuruşlar.

Açlığı uyandırmak için erotik vuruşlar. , onu çıplak, bağlı ve titrerken görmek...

Kendimi ayarlıyorum, sert ve düşüncelerimin yönünden rahatsız oluyorum.

John'un peşinden tek başına gitmemeliydi. Ama bekleyseydi, ona yardım eder miydim?

Özgürlüğümü kaybetme riskini göze alarak mı?

On sekizinci doğum günümünden bir ay sonra ikinci derece cinayetten tutuklandım, hüküm giydim ve maksimum güvenli bir eyalet hapisanesine hapsedildim.

Suçumu kabul ettim çünkü John ve babam ben hapiste olduğum sürece Conor'ın güvende olacağına dair bana söz verdiler. On sekiz yaşında başka bir çocuk olsa nefsi müdafaa der ve .

Büyük bir kin beslediğimi söylemek hafif kalır.

On yıllık cezanın sekiz yılını yattım, çünkü başımı eğdim ve kıcımı tertemiz tuttum. Hayatımda yaptığım en zor şeydi. Beni bir öldürmeye hazır yedi yüz vahşi birlikte yaşadım ve bu zihniyetin bana da geçtiğini biliyorum.

Ama o cehenneme geri dönme riskini göze alarak tekrar öldürür müydüm? John'un annemi öldürdüğüne dair kanıtım olsa bile mi?

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Hapishanenin beni değiştirdiğini biliyorum ama hapse girmeden önce kim olduğumu hatırlamak zor.

İki adamın küçük kız kardeşimin bekaretini vahşice almasını izlediğim gece ergen masumiyetimi kaybettim. Vajinal yolla. Anüsten. Boğuk çılgınlıklarını hâlâ duyabiliyorum.

Sekiz yıl boyunca o iblislerle yattım.

Bununla birlikte, girdiğimden daha fazla duygusal travma ile çıkmış olabilirim. TSSB kaçınılmazdır. Kimse hapishaneden onsuz çıkamaz.

İnsan ahlaksızlığı ve suç davranışları konusunda okul psikolojisi derslerinde öğrenilemeyecek eğitim aldım. Kayıtsızlıkta ustalaşarak, kendimi ortalama bir insanı gözyaşlarına şeylere karşı hissizleşmeye zorlayarak hayatta kaldım.

Artık dışarıdayım ve nasıl uyuşukluktan kurtulacağımı bilmiyorum.

Ancak hissettiğim şey, sıradan şeylere karşı güçlü bir bağlılık. Bir fincan kahve, yıldızların aydınlatığı bir gökyüzü, seksi bir şarkı, bir kadının gülümsemesi; en küçük şeyler bile parmaklıklar ardında lüks.

Deri ipi bileğimin etrafına doluyorum, bilezik yapmak için iki kez sarılıyor. Bildiğim kadarıyla bu kolye Raina'nın sahip olduğu tek şeydi. Sahip olduğu tek şey. Ve onu geride bıraktı.

Benim için.

Başparmağımı rüya yakalayıcı kolyedeki telin üzerinde gezdirirken göğsümde garip bir sıcaklık hissediyorum. El yapımı ve sevgiyle takılmış gibi görünüyor ve Tanrım, onun gibi kokuyor. Deri kayışı yüzüncü kez burnuma ve derin bir nefes alıyorum. *Tatlı, botanik, kadınsı.*

Bu çok lanet bir şey, ama kolyeyi bileğime doladığımda onu asla çıkarmayacağımı biliyordum.

Striptiz kulübünün kapısı açılır ve orta yaşlı bir adam tökezleyerek dışarı çıkar. Otoparkta ve kırmızı bir spor arabanın yanında durur. Ellerini fermuarına götürür ve betona işlemeye başlar.

Vücudumdaki her kas taşa dönüşüyor. Bu içgüdüsel bir tepki, hapishanedeki Gladyatör benzeri ortamda edindiğim bir tepki. İçeride, olmayan bir saygı düzeyi var. Yere işlemek ya da yemek masasında sümüklüböcek kesmek orada bir adamın ölümüne neden olabilir.

Bu ahmak iki kere , çünkü içinde yaşadığı dünya herkes için saygısız bir yer. Arabaya tırmanırken, onu kovalamak ve yumruklarımla ona bir ders vermek istiyorum.

Ama buraya kavga çıkarmaya gelmedim.

Biriyle yatmam lazım. Çünkü ben bir erkeğim ve sekiz yıldır seks yapmadım. Düşünmem gereken tek şey bu.

Yarı boş park yeri ve binaya girip çıkan trafiğin azlığı göz önüne alındığında, içerisi kalabalık olmamalı.

Torpedo gözünden bir prezervatif çıkarıp cebime sokuyorum. Sonra kamyonundan çıkıyorum.

Kalbim dakikada bir mil hızla çarpıyor, uzuvlarımı titretiyor. Yürüyüşüm yavaş, omuzlarım geride, çenem şapkamın gölgesi altında .

Hapishanede zayıflığa izin verilmez. Sorunlardan kaçmak ve saklanmak, birinin orospusu olmak için bayrak sallamak gibidir. kalan ilk ders .

Kapı açılıp bir müşteri kalabalığı doluşurken kendime bunu hatırlatıyorum.

Ellerim yanlarımda sıkılıp bırakılıyor ve ter gömleğimi doyuruyor. İğneler tenime saldırıyor, sinirlerim çiğ ve duyularım yüksek alarmda.

Artık insanlara karşı toleransım son derece düşük. Sosyalleşme ve başkalarıyla bağlantı kurma becerimi kaybettim. Ailemle olan ilişkilerimde bile bocalıyorum. Jarret, Jake ve Conor benimle nasıl ilişki kuracaklarını bilmiyorlar. Deniyorlar ama özenle inşa ettiğim kalkanlarım bunu kolaylaştırmıyor.

Kalabalığın dağılması uzun sürmez. Araba kapıları açılıp kapanıyor. Motorlar gümürdüyor. Lastiklerin altındaki çakılların çıtırtısı onları otoparkın dışına kadar takip ediyor.

Nefesimi tutarak kapıya doğru ilerliyorum. Ta ki tekrar açılana kadar.

Bir adam ve kadın ortaya çıkıyor, adam kolunu kadının omuzlarına dolamış, onu bana doğru götürüyor. Hayır, *bana* doğru değil. Otoparkın bu ucundaki tek arabanın yanında duruyorum.

Nabzım hızla atarken, yollarından çekiliyorum.

Kuzguni saçlı kadın başını kaldırıyor. Koyu renk gözleri benimkilerle çarpışıyor ve morarmış yüzündeki gülümseme kayboluyor.

Ondan birkaç adım ötede durdum. Ne oluyor lan?

"Lorne?" Raina saçları dökülmüş adamdan uzaklaşıp boğazını sıktı. "Burada ne işin var senin?"

Kırmızı. Gördüğüm, kokladığım, hissettiğim tek şey bu. Gözeneklerimden ateş fişkırıyor, dünyayı öfkemle renklendiriyor. Öyle güçlü ve ölümcül bir ateş ki göğsümü pençeliyor ve alevli parmaklarıyla nefes borumu kavıyor.

John Holsten onu arıyor ve o da burada, striptiz kulübünde bir pislikle takılıyor. Binanın etrafındaki karanlık alanları araştırıyorum, vücudumdaki her sinir gergin.

"Çok özür dilerim." Çalıntı botunu karıştırır ve bir tomar para çıkarır. "İşte." Yirmi dolarlık iki banknotu ayırıyor ve titreyen eliyle uzatıyor. "Bıçak da bende."

Omzundan bir sırt çantası indiriyor ve karıştırıyor.

Kan elime ayağıma hücum ediyor ve kulaklarımı tırmalıyor. Paranın geri kalanını nereden buldu?

Bakışlarımı adama çevirdim. Büyük mağaza pantolonu, yakalı düğmeli bluzu ve yumuşak baba vücudu onun orta gelirli Amerika'da sıkılmış bir ofis memuru olduğunu ilan ediyor.

Dırdırcı karısından uzakta bir saat zevk almak için onunla birlikte. Sonra kafama dank etti.

Raina paraya ihtiyacı olduğu için onunla

birlikte. "Ona ödeme yaptın mı?" Adama .

"Um... Evet?" Gözleri benimle beceremeyeceği kadın arasında gidip geliyor. "Sen onun pezevengi falan mısın?"

"Parasını geri ver." Sesim kırılan dişler ve delinen ciğerler gibi çıkıyor. Elindeki paraya bakıyor, ifadesi donuk.

" oluyor?" Gıdılarındaki titremeye rağmen adam daha dik duruyor. "Yüzüne vuran adam bu mu?"

Adrenalin vücudumda dalgalanıyor. Ayaklarımı iki yana açıyorum, kemiklerimi kırmak ve kan dökmek için yanıp tutuşuyorum.

"Hayır." Gözlerini benimkilere dikmiş, kirpiklerinin altından beni izliyor. Yüz ifademde gördüğü şey omuzlarını sıkılaştırıyor ve nefesini .

Kendimi lazım.

Dindar bir adam değilim ama bazı açılardan Süleyman'ın bilgeliğine sahibim. En dibe, yukarıdan başka bakacak yer olmayan bir yere gittim. Cehennem dibinde. Hiçbir şey hayatımın o en karanlık saatiyle kıyaslanamaz. Ne John Holsten'in tehdidi. Raina'yla olan bu iğrenç durum da değil.

"Bir hata yaptım." Adamın bileğini tutuyor ve parayı avucuna bastırıyor. "Gitmelisin."

Bir bana bir ona bakıyor, çenesini zorluyor. "Ama biz-"

"Evine, karının ve çocuklarının yanına git." Ona doğru bir adım atarak onu geri zorladım.

IQ'm karşılaştığım her mahkumdan ve cezaevi çalışanından daha yüksekti. Yine de diğer insanların eksikliklerini kabul etmeyi öğrendim. Her sert, yaralı, dövmele yüzeyin altında bir trajedi ve çekişme hikayesi yatıyor.

Bu adam bile. Çenesini kaldırıyor ve sanki Raina'nın güvenliğini, parçalanmasından daha çok düşünüyor gibi yüzleşiyor. Tam olarak bunu yapmak istesem de, kendime herkesin acı çektiğini hatırlatıyorum.

"Ona zarar vermeyeceğim." Gözlerimdeki gerçeği görebilmesi için şapkamı kaldırıyorum.

"Tamam." Raina'ya bir veda bakışıyla aceleyle arabasına yöneldi.

Anahtarlarımı çıkardım ve kapıların kilidini açmak için uzaktan kumandaya bastım. "Kamyonete bin."

"Lorne, ben..." Adamın hızla otoparktan çıkışını izliyor, arka lambaları karanlıkta kırmızı kırmızı parlıyor. "Yapamam."

"John'un evine gitmedin."

"Hayır." Gözlerini boş yola dikeyor. "Bunun üzerinde çalışıyorum." "Orada değil."

"Ne? Emin misin?"

"Dün oraya gittim." Kürek kemiklerimin arasında bir kaşıntı hissediyorum ve çevredeki tarlaları tarıyorum. " neredeyse, seni ."

"Eminim öyledir." Kollarını kavuşturuyor, güzel yüzü inatçılığın resmini çiziyor. "Bakacağı ilk yer Julep Çiftliği'dir."

"Arazime adım atmaya cesaret , ama denediğini görmek isterim." Kamyonu işaret ediyorum, bana itaat etmesi için sessiz bir emir.

Gözleri havaya kaldırdığım koluma, bileğimi saran kolyeye odaklanıyor. "Çaldığım için çok üzgünüm..."

Onu dışarıda bırakarak pikaba doğru ilerledim ve içine tırmandım.

Bir içki için kaşınıyorum. Uyuşuk bir sersemlik tüm bunları edirdi. Ellerim kavıyor ve sıkıyor.

Ön camdan bana bakıyor, çenesi ileri geri kıpırdıyor. Sonsuz bir dakikadan sonra omuzları bir iç çekişle kalkıyor. Sonra sırt çantasını kapıp bana katıldı.

Otoparktan çıkıp kamyoneti karanlık sokağa doğru sürdüğümde Raina'nın yakınlığı duyularıma baskı yapıyor.

Sıcak kadınsılığı burnumu okşuyor. Sıkı kollarının teni bakışlarımı cezbediyor. Nazik nefeslerinin ağzımı kurutuyor. Çok yumuşak ve narin ve her yanımda, kadın arkadaşlığa olan ihtiyacımı okşuyor ve beni huzursuz ediyor.

Kaşlarımı çatarak yola bakıyorum ve kaslarımdaki gerginliği gevşetmeye çalışıyorum. "Bu bir erkeği seks için ayarttığın ilk sefer değildi."

"Hayır."

"John Holsten ilk miydi?"

Görüş alanımın kenarında başını sallıyor ve dümdüz bakıyor, gözleri geçen farların ışığında sulanıyor.

Artık çok az şey beni şaşırtıyor, ama lanet olsun... Bir kez bile fahişe olduğundan şüphelenmedim.

Ses tonumdan yargılamayı çıkarmayı başaramıyorum. "Son yirmi dört saat içinde kaç kere tuvalete gittin?"

"Yok. Buralarda sokaklarda reklam yapamam. Ben de bir striptiz kulübü buldum."

"Sen de mi dans ediyorsun?"

"Hayır, ama erkekler oraya akıllarında tek bir şeyle giderler." Bana baktı. "Yani, bu yüzden Sen oradaydın."

Boynum geriliyor. "Seks için para ödemek zorunda değilim."

"Ama daha kolay, değil mi? Bağlanma yok. İtme ve bırakmanın ötesinde küçük bir konuşma ya da beklenti yok."

Eğer sikime sarılmış bir kadın olsaydı, ona bir itişten çok daha fazlasını verirdim.

Baştan çıkarıcı kahverengi gözleri yüzümün yan tarafını okşuyor. "Sana olan borcumu ödeyebilirim." Bir elini kalçama doğru uzatıyor, sesi birkaç oktav boyunca eriyor. "Seni rahatlatabilirim-"

Bileğini acımasızca kavıyorum ve onu itiyorum.

Kolunu ovuşturuyor ve bana kırgın bir bakış fırlatıyor. "Zalim olmak zorunda değilsin."

"Kendini bana tekrar satmaya çalışma. Hapiste yatmış olmam, lanet olası bir ereksiyon olduğum anlamına gelmez. Kendime nasıl bakacağımı biliyorum."

Mastürbasyon yapmak, her dakikanın sonsuzluk gibi geldiği bir yerde zaman geçirmenin birkaç yolundan biriydi.

Pencereden dışarı bakıyor, göğsü sıkışıyor ve sert sessizliğin içine düşüyor.

Dikkatim cadde ve dikiz aynası arasında gidip geliyor. John'un beni yoldan çıkaracak var mı bilmiyorum. Bu kadını geri almak için her şeyi yapacağından şüpheleniyorum.

"Benimle ilgilenmediğini anlıyorum," diye mırıldanıyor. "Ama en sert adam bile yumuşak bir dokunuş ister."

Elleri kucağında, parmakları ince, tırnakları kısa, cilasız. Onların göğsümde ve omuzlarımda tüyler gibi süzülüğünü, alay ettiğini, okşadığını hayal ediyorum.

İçimi bir ürperti kaplıyor ve kilitleniyorum. "Konuşmaya başla."

John ile olan ilişkisini, neden iki yıl onunla ve son yirmi dört saattir ne yaptığını bilmek istiyorum.

Gözlerini buluyorum, kocaman, sıvı kahverengi ve ay ışığında büyüleyici. Kaşları birbirine kenetleniyor ve yüz ifademi sertleştiriyorum.

Boğazında bir yudum düğümleniyor ve dikkatini ayaklarının dibindeki sırt çantasına çeviriyor. Çantayı açıp av bıçağını çıkarıyor ve koltuğun üzerine koyuyor. Ardından bir su şişesi geliyor ve onu da bana uzatıyor.

Başımı sallıyorum ve yoluma çıkan her aracı dikkatle inceleyerek otoyola sapıyorum.

Kapağını açıyor ve uzun bir alıyor. "Kamyonunuzu Sandbank'te bıraktıktan sonra otostopla batıya . Şoför beni John'un evine ancak yarı yolda götürebildi ama yine de hazırlanmam gerekiyordu." Su şişesini yerine koyuyor ve kalçamın yanındaki kılıflı silaha bakıyor. "Otostopta başım belaya girerse diye bıçağı aldım. John'a karşı kullanamayacağımı biliyordum, çünkü ne derler bilirsin. Silahlı çatışmaya asla bıçak götürme ve John'un bir sürü silahı var."

Evini terk ederken hepsini yanında götürdü.

"Kırk dolarınız dün geceki motel odamın parasını ödedi." Elbisesinin eteğini düzeltiyor. "Silah almak için paraya ihtiyacım vardı. Bu gece yaptığım şey buydu. Biraz nakit para kazanmak."

Duraklaması üzerine ona sert bir bakış atarak konuşmaya devam etmesini emrediyorum.

"Nasıl başladığımı bilmek istiyorsun..." Uzun siyah saçlarını kulağının arkasında düzeltiyor. "Bu mesleğe nasıl başladım?"

Her şeyi bilmek istiyorum ve bana anlatana kadar bu kamyonu terk etmeyecek.

Sessizliğimi anlıyor ve dudaklarını yalıyor. "McAlester'da büyüdüm, Big Mac'in hemen aşağısında."

Başım geriye gitti. Big Mac, hapsedildiğim Oklahoma Eyalet Hapishanesi'nin takma adıdır.

"Gençken," diyor, "hapishanenin etrafında takılırdım ve tahliye edilen pek çok mahkumla tanışırdım."

"Bir çocuk için en iyi yer değil. Ailen neredeydi?"

"Babamı hiç tanımadım ve annem uyuşturucu satıcılarıyla benimle olduğundan daha fazla zaman geçirdi. Bir işte tutunamadı. Faturaları ödeyemedi. Bu arada ben erken olgunlaştım. Göğüsler, kalçalar, yaşlı erkekleri cezbeden her şey." Bir omzunu kaldırdı. "Dünyanın en eski mesleğinde vücudumu nasıl kullanacağımı öğrenmem uzun ."

Kanım donuyor. "Ne kadar genç?"

"İlk seferinde on dört yaşındaydım. Pedofili suçundan hapisten yeni çıkmıştı."

"Ölümcül bir silahla saldırı, aslında."

Göğsümde bir hırıltı titreşiyor.

"Tamam, belki de genç kızlara karşı bir şeyler hissediyordu." Dizlerini birbirine bastırıyor. "Nazikti"

Benimle. Bekaretlerini kaybeden kızlarla ilgili korku hikayeleri duymuştum. Benimki o kadar da kötü değildi. Yirmili yaşlarında bir adam için ne biliyor gibiydi. Daha sonra beni bir lokantaya götürdü ve yıllardır yediğim en güzel yemeği yedirdi. Ayrıca bana hangi mahkûmlardan uzak gerektiğini, nelere dikkat etmem gerektiğini ve kendimi hastalıklardan nasıl koruyacağımı anlattı."

Eğer bunu daha fazla duyarsam, azı dişlerim baskıdan çatlayabilir.

"Onu bir daha hiç görmedim." Birkaç dakika boyunca sessiz kalıyor, görünüşe göre düşüncelere dalmış. "Bunu her zaman yapmadım. sonraya kadar yapmadım. O zamana kadar çaresizdim. Mahkûmların ne zaman , ilgilerini nasıl çekeceğimi ve hangilerinin benimle bir saat geçirecek parası olduğunu buldum."

Ağzımı acı bir tat kaplıyor. "Hamburger çevirebilirdin."

"Benim öyle bir lüksüm yoktu." Sesi çatlıyor. "Asgari ücret hastane faturalarını ödemiyor."

"Hastane masrafları mı?"

"Üç yıl önce kız kardeşime Kronik Böbrek Yetmezliği teşhisi kondu." Kollarını kaburgalarına doğru sıkıca kavıyor ve boş ellerine bakıyor. "John Holsten ile tanıştığımda ciddi böbrek yetmezliği yaşıyordu."

İki gece önce ailesi olmadığını söylemişti. Yalan mı söyledi?

"Tiana o zamanlar daha bebektir, bir yaşında bile değildi." Beline sarılıyor. "Onun hayatını kurtarmak için ruhumu satmaya hazırdım. Doktorlar organ naklini geciktirmeye devam ediyordu ve faturalar birikiyordu. Onun hastalığı anneme bir süreliğine temizlenmesi için ilham verdi ama yine de çalışmıyordu. Sigortamız ve paramız olsaydı, Tiana'nın seçenekleri olurdu. Daha uzun süre hastanede kalabilirdi. Daha iyi tıbbi bakım." Burnunu çekme sesleri sözlerini bölüyor ve burnunu siliyor. "Ben sadece tek bir kişiydim, faturalarla ve Tiana'nın 24 saat bakımıyla tek başıma uğraşıyordum. Ve başarısız oldum."

Göğsüm daralıyor ve parmaklarım ona dokunmak için seğiriyor. Bu dürtü o kadar yabancı ki içgüdüsel olarak onu engelliyorum ve uyuşukluğa geri dönüyorum.

"John süslü kamyonetiyle yanıma geldiğinde hapishanenin otoparkındaydım." Elleri yumruk oldu. "Sanırım seni ziyarete gelmişti?"

"Beni kontrol etmeyi severdi ama ben onu görmeyi reddettim."

Dikiz aynasına baktığımda kilometrelerce karanlık görüyorum. Hastalıklı bir yanımla John'un ortaya çıkmasını diliyor. Kışını caddeye birkaç yüz kez üzerinden çok isterdim.

"John'dan önce sadece mahkûmlarla birlikte olmuştum," diyor. "Ama kocaman pahalı bir kamyonu, tasarımcı takım elbisesi ve büyük bir işadamı ya da petrol kralı gibi parayı haykıran aristokrat bir havası vardı. Bana bakışından, ucuz bir motelde yatacak kolay bir yer gördüğünü anladım. ona baktığımda bir fırsat gördüm."

"Hepsi paravandı. İşeyecek bir tenceresi ya da atacak bir penceresi yoktu."

"O zaman bunu bilmiyordum ama . İçimden bir ses kaçmamı söylüyordu ve ben bunu görmezden geldim."

Jake'e göre Raina yirmi dört yaşında, Conor'la aynı yaşta. En azından John'la tanıştığında reşit değildi.

Bu kanımın kaynamasını engellemiyor.

İçini çekiyor. "Her ücretimin iki katını teklif etti ve beni yakındaki bir motele götürdü, orada ona sahip olduğu en iyi lanet saati vermeyi hayatımın misyonu haline getirdim. Geri gelmesini sağlamak istedim. Bunu düzenli bir şeye dönüştürebilirim, belki bazı geceler ve uzun hafta sonları , Tiana'nın tedavisinde bir fark yaratacak kadar para kazanabileceğimi düşündüm."

"Ona kızdan bahsettin mi?"

"Hayır. Ama iki gün sonra dairemize geldiğinde biliyordu. Ona adresimi vermemiştim, hiçbir şey anlatmamıştım ama hayatımın her yönünü ve beni nasıl manipüle edeceğini çok iyi biliyordu."

Sesi tüylerimi diken diken eden sessiz bir d n    yor.

Gözyaşları akmaya başladığında, onları durduramıyor gibi görünüyor. İsteksiz bir ağlama, küçük ellerine gömülmüş, yumuşak, boğuk hıçkırıklarla dışarı çıkıyor.

Onun savunmasızlığı tenimi sıkıyor ve kalp atışlarımla oynuyor. Conor'ın tecavüze uğradığı geceden beri gözyaşı görmemiştım ve bunu izlemek için burada kalmadım. Kana ve ölüme o kadar açtım ki intikamdan ötesini düşünemiyordum.

Keşke farklı tepki verseydim, hapse girmezdim.

Raina'ya kendini toparlamasını söylemek dilimin ucunda ama bunu yapmayacağım. Bana sık ağlayan kadın gibi gelmiyor. Belki de buna ihtiyacı vardır.

Kapıya doğru kıvrılıyor, omuzlarını kamburlaştırıyor ve yüzünü saklıyor. Mahremiyete ihtiyacı var ama bunu ona veremem. Çiftliğe varana kadar benimle birlikte bu kamyonda sıkışıp kaldı. Yapabileceğim en iyi şey ona biraz arka plan gürültüsü vermek.

Radyoyu açıyorum ve onun mutsuzluğunun sesini dengelemek için sesi ayarlıyorum. Hoparlörlerden Little Big Town'dan *Better Man* çalıyor ve duruşu gevşeyerek koltuğa daha da gömülüyor.

Hikayesinin geri kalanını duymak için sabırsızlanıyorum ama kendimi beklemeye ve manzaraya, hafif trafiğe, takip edildiğimizi gösterebilecek her şeye odaklanmaya zorluyorum.

Kırk beş dakika sonra kamyonu Sandbank'a doğru sürüyorum ve eve giden toprak yola sapıyorum.

Başını pencereden kaldırıp karanlık tarlaların bulanıklaşmasını izliyor. "Seninle kalamam."

"Hikayeni bitir. Sonra ne tartışırız."

"Gerisini tahmin edebilirsin."

"Yine de söyle."

Titrek bir nefes veriyor ve avuçlarını uyluklarına sürüyor. "Dairemize geldiğinde bana bir anlaşma teklif etti. Eğer onunla Sandbank'e , Tiana'nın mümkün olan en iyi bakımı almasını sağlayacaktı. Umduğumdan çok daha fazlasıydı. Annem güneşin onun cüzdanında doğup battığına karar verdi ve benim yokluğumda Tiana'ya kabul etti. Ben de onunla gittim ve Julep Çiftliği'ne vardığımda onun Oklahoma'daki en zengin adam olduğunu düşündüm. Geniş bir malikanede yaşıyor ve arka bahçesinde petrol çıkarıyordu. Kız kardeşime yardım edecek güce ve paraya sahip inanmak kolaydı. Bunun vaatleri..." Bakışlarını kaçırıyor ve yutkunuyor. "Yapmak için orada olduğum iş için."

John Holsten için bacaklarını açtığını düşününce midem bulanıyor. "Beş parasız olduğunu ne zaman öğrendin?"

"Ben birkaç hafta sonra. Tiana hala yeni bir böbrek sözü almamıştı ve annem devam eden diyaliz için tek kuruş mali yardım görmemişti. Onunla yüzleştiğimde, tehditler de o zaman başladı.

"Telefonuma el koydu ve eğer çiftlikten ayrılırsam ya da oğulları da dahil olmak üzere herhangi biriyle iletişim , annemi öldürmekle kalmayacağını ve Tiana'yı koruyucu aileye vereceğini söyledi. Kız kardeşimin ihtiyacı olan tedaviyi görmeden sistemde kaybolmasını . Onu küçük avlama geçmişi olan ailenin yanına yerleştirme gücüne sahip olduğuna ve hastalığından ölmeden önce tarifsiz kâbuslar görmesini sağlayacağına yemin etti." Kesik kesik nefes alıyor. "Ona inandım."

Parası yok ama kötü insanlarla güçlü bağlantıları olduğunu kanıtladı. Tehdit ettiği şeyi yapacağını hiç sanmıyorum.

"Beni daha sonra zincire vurmadı ama yine de bir hapishanedeydim." Sesine öfke . "Ona itaatsizlik etmediğim sürece, bana Tiana'yla ilgili güncellemeler verdi. Ulaşabildiğim her iletişim cihazı kilitliydi ama Jarret'ın telefonunu birkaç kez çalarak hastaneyle iletişime geçmeyi ve Tiana'nın sağlığını teyit etmeyi başardım. Bu telefonlar bana bir nebze huzur verdi. Tiana'nın yanına taşınana kadar

Teksas'ın ortasında."

"Jarret, John'u gitmeye zorladıkları gün seninle konuşmaya çalıştığını söyledi." Kamyonu toprak yolda çiftliğe varışımızı geciktirdim. "Neden ona söylemedin?"

"Korkuyordum. Ona güvenip güvenemeyeceğimi ya da bana yardım etmek için bir şey yapıp yapamayacağını bilmiyordum." Karanlıkta gözlerimi buluyor. "John'un annemi öldürmesini ve Tiana'yı koruyucu aileye vermesini engelleyebilir miydi?"

"John'u da gitmesi için tehdit ettiği gibi tehdit edebilirdi."

Yüzü buruşuyor. "Oh, hayır." Belini bükerek göğsüne sarılıyor. "Yapmalıydım..." Gözyaşları fısıltısına . "Ona söylemeliydim. Eğer , belki Tiana-"

"Raina."

Bir eliyle ağzını kapatıp hıçkırığını bastırıyor. "Raina, bana bak."

Nemli gözleri benimkilere dikildi.

Kamyonu yolun kenarına çekip duruyorum. "Sence John sığır işini bıraktığı gibi seni de kolayca bırakır mıydı?"

Elini kucağına indiriyor ve sesi kısık bir şekilde başını sallıyor. "Bilmiyorum."

Gözyaşları yüksek zarif elmacık kemiklerinin üzerinden süzülüyor ve ince omuzları şimdiye kadar gördüğüm en güzel yüzün etrafında kamburlaşıyor. Saçları kollarının etrafından kadife siyah bir perde gibi sarkıyor, kıvrımlı vücudu her erkeğin erotik rüyası biçiminde kusursuzca .

John Holsten'in onu her çok arzuladığını anlamak için ona bakmam yeterli.

"Seni teslim etmezdi." Yola geri döndüm ve yavaşça gaza bastım. "Hiçbir tehdit altında değil."

"Belki de haklısın." Koltuğunda doğruldu ve sesini temizledi. "Anlaşmalarını benim önümde açıkça tartıştı - araziyle ilgili manipülasyonlar, seni ve Conor'ı uzak tutma çabaları, alacaklılar ve yerel kolluk kuvvetleriyle yaptığı karanlık ortaklıklar. şeyi duydum çünkü beni bırakmaya hiç niyeti yoktu."

"Teksas'a taşındığında ne oldu?"

"Annem yeniden uyuşturucu kullanmaya başladı ve Tianayı diyaliz randevularına götürmeyi bıraktı. Onu sorumlu tutacak kimse yoktu. *Ben* orada değildim." Bir elini saçlarının arasından geçiriyor. "Tiana'yı o değersiz orospuya bıraktım ve... Küçük kardeşim öldü." Sesi içi boş bir fısıltıya dönüşüyor. "Sekiz ay önce öldü ve yakıldıktan iki ay sonrasına kadar bunu öğrenemedim."

Çiftliğe yaklaşıyorum ve kamyonu , kollarım bacaklarım kaskatı, içim şoktan bulanıyor. "Ona kızı sorup durdum." Yan camdan dışarı bakıyor, titriyor. "Ne zaman ki Bana söylediğinde, ayrılmakla, bir telefon bulmakla, onu kontrol etmek için ne gerekiyorsa yapmakla tehdit ettim. Onunla birlikte olmamın tek sebebi oydu. Onun bedenime girmesine izin vermemin tek nedeni." Acı dolu bir ses çıkarıyor. "Sonunda bana onun öldüğünü söyledi. O gece beni boş odaya zincirledi."

Elindeki kozu kaybetti ve kaçmasını engellemek için onu kilitledi. Bu altı ay önce miydi? O kadar uzun süre zincirlenmiş miydi?

Parmaklarım , deri direksiyon gıcırıyor.

Kız kardeşime yapılan saldırının yasını tutmak için sekiz yılımı hapiste geçirdim. Ama bu daha kötü. Kız kardeşinin yasını tutarken bir hayvan gibi bir odaya zincirlenmiş, yalnız bırakılmış, dövülmüş ve tecavüze uğramıştı.

"Tanrım." Elimi yüzüme sürüyorum. "Onu öldürmek istemene şaşmamalı. Belki'yi aramayı nasıl başardın?"

"Duş alabilmem için beni her gece banyoya kilitletlerdi. O gece içki içiyordu,

ve cebinden telefonunu çalabildim." Başını arkaya yaslıyor ve gözlerini kapatıyor. "Banyoda yalnız kaldığım anda ezberlediğim tek numarayı aradım. Belki cevap verir diye kapıyı kontrol ettim ve kilitlemeyi fark ettim. Çatlaktan, tabancasının oturma odasındaki sehpanın üzerinde gördüm ve görünürde hiçbir yerde yoktu."

"Yani fikrini değiştirdin ve ona gelmemesini söyledin." Her şey yerli yerine otururken kafam zonkluyor. "Bu yüzden ona polisleri aramamasını söyledin. Telefonu yüzüne kapattın ve onu vurmak için silahın peşinden gittin."

"Evet. Arama geçmişini temizledim ve telefonu koltuğuna bıraktım. Ne olur ne olmaz diye. Belki peşinden gitmesini istemedim. Sonra silahı aldım ve emniyeti nasıl kapatacağımı buldum. Köşeden döndüğünde nişan aldım ve tetiğe bastım."

Belki Quinn ertesi gün onu gördü ve kurşun yarısından hiç bahsetmedi. Raina ya kaçırdı ya da...

"Tabanca dolu değildi." Nefesi bir ürpertiyle kesiliyor. "Hala o boşluğu hissedebiliyorum tıklayın. Sersemlemiştim, donmuştum ve zamanımın dolduğunu biliyordum." Gözünün etrafındaki morluğa dokunuyor. "Bana yumruk attığında çekiç gibiydi. Beni bayılttı. O odada uyandım, duvara zincirlenmişim, üzerimde tepiniyor ve yüzüme vuruyordu... Şey, bakıyorsun işte. Ondan sonrasını pek hatırlamıyorum. Belki ortaya kadar."

John içmeye başlamadan önce mermilerini çıkaracak kadar akıllıydı. Kirli işlerle uğraşan bir piçtir ama silah güvenliğine gelince tam bir azizdir. Büyürken bunu kafama kazımıştı.

Tanrıya şükür Raina telefon kayıtlarını temizleyecek kadar ileri görüşlüydü. Aksi takdirde, bir arama yaptığını ve ortaya çıktığında Maybe'yle ilgilendiğini . Acaba Raina, Maybe'nin hayatını kurtardığını biliyor mu?

Ay ışıkları Raina'nın yanaklarını öpüyor ve gözlerindeki azabı aydınlatıyor.

Ellerim yüzünün ince kemiklerini kavramak ve ipeksi saçlarının dokunuşuma karşı düştüğünü hissetmek için yanıyor. Aynı zamanda, vücudumdaki her kas, ona zarar veren adamı yok etmek için esniyor. Böylesine güçlü ve çelişkili duyguların varlığı beni nefessiz ve dengesiz bırakıyor.

Keşke onu öldürmeyi başarabilseydi. Sadece ailemi kurtarmak için değil. O da en az bizim kadar tazminatı hak ediyor.

Şerefsiz dışarıda bir yerde, kaynak topluyor ve onu geri almak için uygun anı bekliyor. Onunla başa çıkılmalı.

Kamyoneti Julep Çiftliği'nin kemerinin altına çekiyorum ve Jake'in yanına park . Önce , sonra elinin yanındaki kapı koluna bakıyor ama dışarı çıkmak için hareket etmiyor.

"Neden buradayım?"

Takip edilmedik ve toprak yola girdiğimden beri başka bir araba görmedim. John buraya gelmeyecek ama gelmesi için başka birini kiralayabilir ya da şantaj yapabilir. Hiçbir yer onun için güvenli değil.

Motoru kapatıyorum ve başımı eğip şapkamın siperliğinin altından onu izliyorum. "Hiç dolu bir silahla ateş ettin mi?"

"Hayır."

"Hiç birini öldürdün mü?"

Başını hafifçe sallıyor. "Hayır."

"Senden iki kat bir adama karşı kendini nasıl savunacağını biliyor musun?"

Kolundaki morluklara bakıyor ve keskin bir nefes üflüyor. Sonra gözlerimi buluyor. "Bununla nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Sana yardım edeceğim."

"Bana yardım etmek mi istiyorsun?" Kalbim dört nala koşmaya başladı. "Nasıl?"

"Seni burada güvende tutacağım." Lorne şapkasının gölgesinde yüzünü gizleyerek selamlıyor. "Ve sana silah ve ellerinle dövüşmeyi öğreteceğim."

Derimin altında bir hayat kıvılcımı dalgalanıyor. Bana zengin bir bilgi birikimi verebilir. Avcılık çiftlikte yetişmesinin bir parçasıydı ve muhtemelen hapisanede nasıl hurdacılık yapılacağını öğrendi. Her ne kadar göz korkutucu da, sadece dik durması, bir adamın gözlerinin içine bakması ve hırlaması gerektiğini hayal ediyorum.

Teklifini kabul etmek için can atıyorum ama... "Sen bir suçlusun. Bunun ateşli silahların etrafında olamayacağın anlamına geldiğine eminim."

"Ateşli silah *bulunduramam*. Eğer silah size ve kontrolü sizdeyse, yasaları çiğnemiş olmam."

"Ama size bir silahın yakınında olmamanız tavsiye edilmişti, değil mi?"

"değil. On bin dönümlük bir arazide yaşıyorum. Etrafta ne yaptığıma şahit olacak kimse yok."

Bu bir risk, ama her şeyin planında küçük bir risk.

"Kahretsin." Şapkasını alnından aşağı iter ve koltuğa yığılır.

Bakışlarını ön kapıya kadar takip ediyorum, Conor evden fırlayıp bize geliyor, gözleri ay ışığında parlıyor ve kızıl saçları savruluyor.

Midem bulanıyor. Ailesinden çaldığım için bana kızmakta sonuna kadar haklı.

"Bu eğlenceli olmalı." Camı indiriyor ve bir dirseğini çerçeveye dayıyor. " çiğneyip tükürmeye hazırlanıyor."

O mu? O ne ?

"İyi akşamlar sevgilim," diyor adam, kadın kamyona ulaştığında.

"Şeytandan bahset ve o ortaya çıksın." Yumruklarını kalçalarına koyar ve ona kaşlarını çatar.

"Kalbini İsa'ya versen iyi olur, çünkü kıçın benim."

"Conor-"

"Kayıp olduğun süre boyunca bir cep telefonu alıp kız kardeşini arayabilir miydin?

yirmi dört saat?" Bir çizmesini yere vuruyor. "Beni endişelendirdiğin için seni kel bırakmalıyım."

Dünden beri kayıp mı? Beni mi arıyordu? Yirmi dört saatini striptiz kulübünde geçirmediğine eminim. İçeri bile girmedi.

"Yarın bir telefon alacağım." Yanağında bir kas esniyor.

Kaşları derinleşir ve kollarını kavuşturur.

Onları yan yana görünce, güzelliğın bakanın gözünde olmadığını anladım. Mükemmel tasarlanmış genetikte. Cassidy genleri şişelenip klonlanmalı.

Aynı canlı yeşil gözleri paylaşıyorlar ama onunkiler daha koyu ve sert. Onun burnunun kadınsı versiyonuna sahip. Aynı oval şekilli yüz, sarkık dudaklar ve kaymaktaşı ten. Saçları ateşin her tonunda, onunki ise benimki kadar siyah. Adamın sert ve köşeli olduğu yerde kadın yumuşak ve minyon. Orantılı, simetrik, gözleri rahatsız etmeyecek kadar kolay.

Mürekkep kolları bileklerinden omuzlarına kadar güzel renk duvar resimleri çiziyor ve acaba onun da dövmesi var mı diye merak ediyorum. Pek çok mahkum hapishanede dövme yaptırıyor ama Sandbank'ta mürekkep görmek nadirdir.

"Özür dilerim." Dudakları düzleşti. "Aramalıydım."

Kızın ifadesi yumuşar. "Bunu bana bir daha yapma."

"Peki, hanımefendi."

Kaşlarım kalktı. Kalbi gümbür gümbür atıyor olabilir ama kız kardeşi için gevşediği kesin.

"Telefon almaya gitmişken kendine kıyafet de al. Ya da ben senin için yaparım." Kız başparmağını sarı askısının altından geçiriyor. "Pasteller . Pembe giysen böcek kulağı kadar sevimli görünürsün."

"Ben hallederim." Koltuğunda kayıyor, kalçalarındaki kotu ayarlıyor.

Gömleği ve kot pantolonu ona iki gece önce giydiklerinden daha çok uyuyordu. Muhtemelen Jake ya da Jarret'tan ödünç almıştır.

Dikkatini bana çevirdi. "Seni tekrar gördüğüme şaşırdım, Raina." " konuda..."

Yüzümü buruşturuyorum. "Ortadan kaybolmasının sebebi ben olabilirim. Özür

dilerim." "Kafasına silah beni aramasını mı engelledin?"

"Hayır."

"O zaman onun için özür dileme." Başını eğip beni inceliyor. "Bu sefer kalacak mısınız?"

"Hayır, ben-"

"Conor." Ona küçümseyen bir parmak salladı. "Bize bir dakika

ver." "Beni yine terk etmeyeceksin." Çenesi gerilir.

Terk etmek mi? Dün gecedan bahsettiğini sanmıyorum. Lorne hapse girdiğinde, altı yıl boyunca onunla görüşmeyi reddetti. John bunun onu Sandbank'ten uzak tutmakta ne kadar işe yaradığı hakkında yorumlar yaptı. Ama Lorne'un başka seçeneği yoktu. Onu aileden uzaklaştırmak, hapisteyken onu korumasının tek yoluydu.

"Bir daha asla." Pencereden uzanıp kızın yanağını okşuyor. "Söz veriyorum."

"Tamam." Avucunu yüzüne doğru tutuyor, ellerini indirirken gözleri parlıyor. "Verandanın arkasındayız."

Dönüp eve doğru ilerliyor, sanki adamın bir yere gitmediğine tam olarak inanmıyormuş gibi birkaç kez omzunun üzerinden bakıyor.

Uzun bir nefes verir. "Onunla işleri gerçekten berbat ettim."

"Yapman gerekeni yaptın."

Gizemli gözleri benimkilere kayıyor. "Annen nerede?"

Konunun değişmesi beni şaşkına çeviriyor ve düşüncelerimi toparlamak için bir an duruyorum.

"Tiana'nın ölümünden bir gün sonra aşırı dozda Fentanil'den öldü." Bu konuda hiç üzüntü duymadım.

Üç yaşındaki kızı yerine uyuşturucuyu seçen bir kadın için öfkeden başka bir şey hissetmek zor.

"Öldüğüne dair kanıtınız var mı? Yoksa bu sadece John'un size söylediği şey mi?"

"John polis raporlarını ve ölüm belgelerini vermekten çok mutluydu."

Hastane çalışanları, hastayı alacak kimseyi bulamayınca şerifle temasa geçtiler.

kalıntıların velayeti. En yakın akrabası olarak kimse beni bulamadı. Teknik olarak kayıptım ama annem bunu hiç bildirmedi. Bu yüzden o ve Tiana cenaze töreni yakıldı.

Mezar yok. Külleri yok. Ziyaret edecek ya da hiçbir şeyim yok.

Hiçbir şeyim yok.

Lorne beni izliyor, ifadesi gibi. Ama gözlerindeki gölgelerin ardında nazik bir şey var. Bir anlayış kırıntısı mı? Daha derine bakıyorum ve o başka tarafa bakıyor.

"Neden bana yardım ediyorsun?" diye sordum.

"Onun ölmesini istiyorum ama bunu kendim yaparsam hapse dönme riskim var." "Onu öldürmeme izin suçu üstlenmem daha mı iyi?"

"Benim yardımım olsun ya da olmasın, onun peşinden gideceksin." Haklı olduğu bir nokta var.

Polise gidebilirim, John Holsten'ı öldürebilirim ya da onun beni kaçırmasını bekleyebilirim. Polisi işe karıştırmak bu aileyi bir sürü cinayeti ortaya çıkarabilecek tehlikeli bir soruşturmanın içine sokar. Jake ve Jarret, Conor'ın hayatını tehdit eden her tetikçiyi ve alacaklıyı öldürdü. Onları hapse göndermenin sorumlusu ben olmayacağım.

John'un peşinden gitmek benim tek seçeneğim.

"Başarılı olmak için tek şansın benim." Lorne kapıyı açıyor ve kaslı gövdesini kamyonetten indiriyor.

Beklemeden ön verandaya doğru ilerliyor, botları çakıllı yola ağır ağır düşüyor.

Sırtındaki ve keskin hatlar gömleğin altında esniyor. Üst kısmı geniş, kalça çevresi dar, koyu renkli silueti verandanın ışığının fonunda güçlü bir hat çiziyor. Her hareketi erkeklik yayıyor, duruşu kendinden emin ve ölümcül.

O, derin ve eşi benzeri görülmemiş bir etki bırakan türden bir yakışıklı. Ne kadar kaba ve duygusuz olduğu önemli değil. Çoğu insan yine de saygı duyacaktır, sırf bakması çok hoş olduğu için.

Eğer seks teklifimi kabul etseydi, hayatımda ilk kez bu işi sevebilirdim. aşk olmazdı. Hiç zaten. Ama ellerimi o yontulmuş fiziğin her yerinde ve sadece bir süreliğine onun bir iş olmadığını, doğru hissettirdiği için birlikte olduğumuzu iddia etmekten çekinmezdim. Bu seviyede bir yakınlık nasıl ?

Kollarının beni sardığını, dillerimizin birbirine dolandığını, gözlerimizin birleştiğini, tenimizin tenimize değdiğini, kalçalarımızın çıldırtıcı bir ritimle sallandığını hayal ederken kalp atışlarım hızlanıyor. Onunla on dakika geçirsem aklını başından alırdım.

Böylesi daha iyi. Lorne Cassidy çekici olabilir, ama içi jilet ve kuru buz gibi. Seks konusundaki tavrımı değiştirebilecek kişinin o olduğu yanılsamasına kapılmıyorum.

Ayrıca, onu becermek zaten karmaşık olan durumu daha da karmaşık hale getirecekti.

Sırt çantasını aldım, kamyonetten kayarak çıktım ve ona yetişmek için koşmaya başladım.

"John'un oğullarının beni tekrar gördüklerine sevineceklerini sanmıyorum."

"Hayır." Eve giriyor ve kapıyı benim için açık tutuyor. "Yapmayacaklar." İçim cız etti. Gerçeği biraz yumuşatması ona zarar verir mi?

Verandada durup çalınan botlarıma bakıyorum. "Belki de sadece-"

Paravan kapıyı bırakıp arkasını dönüyor ve ağır çerçevenin morarmış omzuma çarpmasına izin veriyor. Yoldan çekiliyorum ve sırtına bakarak acıyan yerimi ovuyorum.

Kapı tıkırdayarak kapanıyor ve iri gövdesi evin derinliklerine doğru ilerleyip köşede gözden kaybolurken beni dışarıda bırakıyor.

Boğazım . Elimi tutmasını beklediğimden falan değil. Benden hoşlanmıyor ya da burada olmamı istemiyor. Ama olsun, eğer bana yardım edecekse, kafasını kafasından çıkarmak için çaba gösterebilirdi.

sıkılmış kış.

Şimdi oraya tek gitmek zorundayım. Hoş karşılanmadığım bir yere. Midemde korku düğümleniyor ve kulaklarım yanıyor.

Aile muhtemelen benim hakkımda konuşuyordur.

Onlara izin ver.

Başım öne eğik dolaşmayı reddediyorum.

Sahip olduğum tek şey bedenim ve onu da hayatta kalmak için sattım. Kendime *daha iyisinin daha kötüsünden* sonra geleceğine dair söz verdim ve yıllar boyunca bu umut içimde etrafımdaki cehennemden daha güçlü bir şekilde yandı.

Artık içimde hiçbir şeyin yandığını sanmıyorum. Umut Tiana'yla birlikte öldü. Daha kötüsü oldu. Küçük bir doz daha iyiye ihtiyacım var, ama ihtimaller benim lehime değil. John beni tekrar zincire vurmaya hedeflerken olmaz.

Akşam karanlığı evin etrafını sarıyor, karanlık derinlikler gölgeler ve sıçrayan seslerle kıpırdanıyor. Lorne, John'un çiftliğe döneceğini düşünmüyor ama ben o kadar emin değilim. John şu anda beni izliyor olabilir.

Tekrar onun fahişesi olmak, ölü olmaktan daha az cazip.

Eğer burada , John'u topraklarına almadan mezara koyacak üç kovboy tarafından kuşatılacağım. Çiftlikte tek başıma olmaktan daha güvendedeyim. Ve eğer silah kullanmayı , hayatta kalma şansım büyük ölçüde artar.

İstifa etmiş bir nefesle içeri girip kapıyı arkamdan . Evin içinde sürünerek verandadan boğuk sesleri takip ediyorum.

Arka kapıya geldiğimde sırt çantamı bırakıp camdan içeri bakıyorum.

Dışarıda, Lorne poposunu parmaklıklara yaslamış, parmak uçları ön ceplerinde ve botları bileklerinden çapraz, sıradan kovboy pozunun özeti. Ama yüz ifadesinde sıradan bir şey yok.

Bakışları benimkilere kilitleniyor, çenesi keskin açılarla kare şeklinde ve ağzı sıkı bir çizgi halinde bastırılmış. Bir elini kaldırıyor ve camın arkasından bana doğru bir parmak sallıyor.

Jake gergin ve asık suratıyla onun yanında volta atıyor. Conor açık havadaki küçük kanepeye tünemiş, Jarret da karşısında minderli bir sandalyeye yayılmış, Maybe'yi kucağına almış.

İfadeler gergin, duruşlar sert ve sesler hararetlidir.

Kapıyı açıp dışarı çıkıyorum. Tüm gözler bana döndüğünde, Maybe'ninkilere odaklanıyorum.

"Kıyafetlerini çaldığım için özür dilerim." Bir elimi sundress'in üzerinde gezdiriyorum. "Ve botlar. Onları temizleyip yarın geri getireceğim."

"değil. Bir dahaki sefere bana sor." Ayaklarıma doğru başını salladı. "Botlar sende kalsın. Onları neden aldığımı bilmiyorum. Sadece Jarret'giyiyorum."

"Yapamam

- "İsrar

ediyorum."

"Teşekkür ." Omuzlarım bir parça gevşiyor ve diğerlerine bakıyorum. "Kilerinizi karıştırdım ve bazı yiyeceklerinizi aldım. Özür dilerim-"

"Yemek umurumda değil." Jake kollarını göğsünde kavuşturmuş, birkaç metre bana bakıyor. "Lorne senin John Holsten'ı öldürmeye niyetli olduğunu söylüyor."

"Bu doğru." Çenemi kaldırıyorum.

"Bunun ailemi nasıl etkileyebileceğini düşündün mü?"

Kaburgalarım sıkıştı. "Onaylayacağını ."

"Ayrıca babamın değersiz amını sikmenin iyi bir fikir olacağını düşündün." Burun delikleri alevlendi. "Düşünmeye devam et Raina. Bir gün aklına zekice bir şey gelebilir."

"Jake," diyor Lorne uyarı tonuyla.

"yok." Göğsümdeki acıya rağmen daha dik duruyorum. "Jake kendi evinde istediği kadar götlük yapabilir."

Jake hayatımda duyduğum en soğuk ses tonuyla, "İzninize " diyor.

"Bu konuda Jake'e katılıyorum." Jarret Belki'yi sandalyeye bırakır ve ayağa kalkarak kardeşinin yanında durur, bakışları Lorne'un üzerindedir. "Onu buraya sen getirdin-"

"Aslında onu buraya sen ve ben getirdik," diyor Maybe.

"Ama Lorne hedef olduğunu bile bile geri getirdi." Jarret Lorne'a döner. "Sevgili babamı da geri için davet edebilirsin. Yeniden büyük, mutlu bir aile olabiliriz."

"Bu kadar yeter Jarret." Conor kanepenin kenarına doğru kayıyor.

"O haklı," diye fısıldıyorum.

Buradaki varlığım John'u bu aileye geri çekecek ve onun zulmü altında yeterince acı çektiler.

"Ben gidiyorum." Kapıya doğru ilerliyorum.

"Dur." Lorne'un sert sesi adımlarımı donduruyor. Diğerlerine hitap etmeden önce arkamı dönmemi bekliyor. "Ona silah kullanmayı ve kendini korumayı öğreteceğim. Ondan sonra ne yapacağı kendisine kalmış."

"Planın *bu* mu?" Jake gözlerini açıyor, kahverengi irislerinin etrafındaki beyazlar ışığın altında Işık. parlıyor.

Jarret'tan sessiz itiraz sesleri yükseliyor. Havadaki gerilim testosterona dönüşüyor. Sundurma anlaşmazlığa düşmüş üç alfa adamı için yeterince büyük.

garip tarafı, neye karşı çıktıklarından tam olarak emin değilim. Buradaki herkes John Holsten'in ölmesini istiyor.

"Bu *onun* kararı değil." Jake dar bir daire çizerek adım atıyor, ellerini iki yanında kenetliyor.

"Cinayetten tutuklanırsa, itiraf pazarlığına girmek için bizi ispiyonlayacaktır."

"Yapmazdım-"

"Müebbet hapis cezasıyla karşı karşıya kaldığında ne yapacağını ." Lorne'a döner. "Bu hepimizi etkiliyor ve her zaman olduğu gibi bununla birlikte başa çıkacağız. ."

"Şimdi beş kişi oldular." Jarret Maybe'ye başını sallar.

"Altı." Lorne'un gözleri bana kaydı ve tekrar Jake'e döndü. "Hoşumuza gitse de de o da bu işin bir parçası ve onun kanını dökmek için hepimizden daha iyi bir nedeni var."

"Saçmalık." Jake öfkeyle Conor'ı işaret etti. "Kız kardeşini öldürmeye çalıştığını unuttun mu?" " biliyorsun." Conor koltuktan kalkar ve ellerini Jake'in kasılmaları boyunca ovuşturur pazıları. "Sakinleşmen gerek."

"Bunu açıklayana kadar olmaz." Bana doğru bir parmak salladı. "Yaşlı adamı becerdi ve bedelini ödedi. Bu ona ailemize ne olacağı konusunda oy hakkı vermez."

Sert ses tonu karşısında irkiliyorum, gözlerim ve yanaklarım aşağılanmışlıktan kızarıyor. Kendimi çıplak, teşhir edilmiş hissediyorum ve bunun sona ermesi için her şeyi .

"Dahası da var." Lorne bana bakıyor, bakışları karanlık bir ihtişam fırtınası. "Ne gibi?" Jake soruyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Şimdi benden nefret ediyorlarsa, para için ne yaptığımı açıkladığında benden gerçekten nefret edecekler.

"Bu onun anlatması gereken bir hikaye." Lorne bunun grubun üzerine çökmesine izin veriyor ve beni şaşırtarak nefessiz bırakıyor. İtiraf etmek için ağzımı açtım ama daha bitirmemişti.

"Ya onu öldürecek ya da polise gidecek." Çenesinde bir seğirme tüyü belirdi. "Bize bir iyilik yapıyor

John'la tek başına uğraşarak ona iyilik yapmış olur. En azından ona biraz eğitim verebilirim."

Havadaki ruh hali değişiyor, yüz ifadeleri şaşkınlık ve merakla karışıyor. Hikâyem hakkında ne düşündüklerini bilmiyorum ama kesin olan bir şey var. Birbirleriyle olan bağlarını öfkeyle koruyorlar.

"Hapse geri dönme riskini almana izin veremem." Jake ona doğru adım attı.

Lorne uzaklaşarak doğruldu, elleri iki yanına düştü. "Böyle bir olmayacak." "Bunu iyi düşün."

Jarret, Lorne'un diğer tarafına yaklaşarak yaklaşıp. "Tek gereken sizi silahla gören bir çiftlik görevlisidir. Eğer bu bir soruşturmayla dönüşürse, çalışanlarımız sorgulanacak ve siz de tutuklanacaksınız."

Jarret onun alanına giriyor ve Lorne'un yüzü şapkasının siperliği altında soluyor. Geriye doğru adım atar ama Jake ve Jarret onunla kalır, vücut dilleri iddialı ve gergindir.

Lorne'un boynundaki kordonlar geriliyor ve nefes alıp vermesi hızlanıyor. Konuşmanın değil, iki adamın yakınlığının onu gerdiğini düşünüyorum.

Müdahale edip etmemeyi düşünerek yaklaşıyorum.

"Bu riske değmez." Jake yüzünü Lorne'un yüzüne dayadı, sesi yükseliyordu. "Seni daha yeni geri aldık, lanet olsun. Eğer hapse dönersen, bunun Conor'a ne yapacağını bir düşün. Hepimize!"

"Ben kararımı verdim." Lorne gitmek için verandanın merdivenlerine doğru döner. "Burada işimiz bitmedi." Jarret uzanıp Lorne'un omzunu tutuyor. Olay gerçekleşmeden önceki birkaç saniyeyi görüyorum.

Etrafında dönen Lorne, defalarca arkadan saldırıya uğramış bir adam gibi tepki verir. Dişlerini sıkarak öfkeleniyor, kollarını sallayarak acımasız mahkum çetesine karşı blok, yumruk ve savunma yapıyor.

Jarret onu tekrar yakalar ama Lorne ailesini ya da onların onu sakinleştirme çabalarını görmez. Anıları görüyor. Saldırganlık. Acı.

Belki yanıliyorumdur ama eski mahkûmlarla yatıya gecelerde birkaç morarmış gözle karışlaştım.

"Ona dokunma." Kaslı kolların ve güçlkle alınan nefeslerin karmaşasına dalıyorum.

Jake alevlenen öfkesini kontrol altına almak için mücadele ederken beni yolumdan alıkoyuyor. Ancak dizginleme ve kontrol etme dürtüsü Lorne'un sıkıntısını daha da artırıyor.

"Ne oluyor ?" Jake bir yumruktan kaçtı. "Sakin ol."

Lorne'u etmek için onu tutmaya devam ediyorlar, kollar havada uçuşuyor, botlar sürtünüyor ve şapkalar yuvarlanıyor. Lorne'un sadece kaçmak istediğini göremiyorlar mı?

"Kes !" Conor, Jake'in gömleğini kavradı. "."

"onu." Kendimi adamların arasına atıyorum, omzumu Jake'in göğsüne çarpıyorum ve gürültüyü bastırmak bağıriyorum. "Geri çekilin!"

Jake ve Jarret donakalır ve elleri düşer. Lorne geriye doğru sendeler, gözleri perilidir. Yerden şapkasını kapar ve verandadan fırlar.

Jarret onu kovalamak için hamle yaptı, ben de yoluna çıktım.

"Bırak ." Başımı geriye eğiyorum ve Jarret'in altın rengi gözlerindeki alevleri görünce irkiliyorum. "Hareket et." Nefes nefese bana bakarken kasları ve damarları derisini geriyor. Beni yolumdan çekebileceğinin tamamen farkında olarak yerimde duruyorum. "Bir dakikaya ihtiyacı var." "Sen onun neye ihtiyacı olduğu hakkında ne biliyorsun ki?"

Jake arkamdan homurdanıyor.

"Bilmiyorum, ama-"

"Bir şey onu tetikledi." Conor yaklaşıyor, kardeşini yutan karanlığa bakarken yüzü solgunlaşıyor.

"Asla kendini kaybetmez. patladı. Siz çocuklar

sadece konuşuyorduk. Bir tetikleyici olmalıydı ama ne olduğunu bilmiyorum-"

"Jarret onu yakaladı." Maybe nişanlısının yanında durup parmaklarını onunkilerin arasından geçiriyor. "Dokunulmaktan hoşlanmıyor mu?"

"Hayır, bu..." Jarret bir elini yüzüne sürüyor, ağzı gevşiyor. "Kişisel alanla ilgili bir sorunu yok. Serbest bırakıldığı gün ona sarılmıştım."

"Ama bu gece çok gergindi ve sen onu ." Ellerimi kalçalarımaya dayadım, yüzleşmeyi kafamda yeniden canlandırdım. "Rahatsızlıktan kaçmak için gitmek üzere döndü ve bir el sırtına indi." perişan ifadeleri tarıyorum. "Her zaman hayatta kalma modunda olmak için kendini eğitti. Buna . Bu bir gecede unutabileceği bir şey değil."

"Seni hapishane psikolojisi konusunda uzman yapan nedir?" Jake kollarını kavuşturur.

"Ben bir uzman değilim. Ama hapishane sonrası uyum süreciyle uğraşan erkeklerin etrafında çok zaman geçirdim." "Nedenmiş o?" Jake bana kaşlarını çatı.

Siyah alana özlemle bakıyorum, bu gece hayatımı ikinci kez yeniden yaşamaktansa Lorne'un yaptığı gibi kaçabilmeyi diliyorum.

Parmaklıklara doğru bir adım atarak kalçamı yaslıyorum ve Jake ile

Jarret'dönüyorum. "Babanızla tanışmadan önce eski mahkûmlarla seks yaptım."

Omurgamı dikleştiriyorum. "Para için."

Duyurum üzerine dört çift göz açıldı. Dudaklar ayrılıyor. Başlar yana eğildi. Şaşkın sessizlikleri ensemde bir ürperti yaratıyor. Arkamı verandanın korkuluklarına tutunuyorum.

Tek duyduğum tarladaki gölgelerden gelen cıvıltı olana kadar durgunluk çöküyor. John'un ailesi beni sözsüzce yargılıyor olabilir ama onlara bahane vermeyeceğim. Yoksulluk içinde yaşamak, bir uyuşturucu bağımlısıyla aynı DNA'yı paylaşmak, bedenimi satmak; bunların hiçbiri ruhumun değerini belirlemez. Bunlar koşullardır, denemelerdir, yolculuğumun çirkin kısımlarıdır.

Ancak son iki yıl, bugün olduğum kişiyi şekillendirdi. John Holsten, kız kardeşimin ölümü ve intikam burada olmamanın sebepleri.

"Kendimi savunmama gerek yok. O yüzden savunmayacağım." John'un oğullarıyla yüzleşmek için geri döndüm. "Ama sorulara cevap vereceğim."

Jake şapkasını alıp başına koydu, yüz ifadesi boştu. "Hikâyenin dinlemek istiyorum." Kanepeye çöktü ve Conor'ı yanına çekti.

Belki de koltukta Jarret'a katılır ve onun kucağına kıvrılır.

Kalan sandalyeye oturuyorum, derin bir nefes alıyorum ve onlara her şeyi anlatıyorum. Ben konuştukça yüz hatları şok ve öfkeden sempati ve acımaya kadar her duyguya bürünüyor.

Lorne'un kamyonetinde ağladıktan sonra, tekrar yıkılabileceğimi düşündüm. Ama bu sefer anlatım daha kolay, sesim sabit ve . Belki de aklım başka bir yerde, karanlıkta kendi şeytanlarıyla savaşan adamda içindir.

Maybe ile yaptığım telefon görüşmesini, telefonu neden yüzüne kapattığımı ve John'u vurmak için yaptığım acınası girişimi anlatarak bitiriyorum.

"Gerisini biliyorsun." Maybe'nin nemli mavi bakışlarıyla karşılaştım. "Benim için geldiğin için teşekkür ederim." "Kız kardeşin için çok üzgünüm." Parmaklarını Jarret'ın elinin etrafında sıkıyor.

Başımı sallıyorum, nezaketine minnettarım.

Conor kucağına bakıyor, gözleri sulanıyor. "Lorne bize John'un annelerimizi öldürdüğünü söylediğinde ona inanmamıştım. Ama sana ve Tiana'ya yaptığı onca şeyden sonra..."

Göğsüm sıkışıyor. "Ve sana yaptığı şey..."

"Hâlâ bunu sindirmeye çalışıyorum." Başını Jake'in omzuna yaslıyor. "Biz çocukken böyle değildi. Sertti ama bu kadar... *gaddar* değildi."

"Onu bir çocuğun masum gözleriyle hatırlıyorsun." Jake dudaklarını kızın saçlarına dokundurdu. "O her zaman acımasızdı."

Kendi aralarında konuşurlar, çocukluklarındaki olayları anlatırlar ve onları yetiştiren adama dair algılarını irdelerler.

Jarret pek konuşmuyor ama tavırlarındaki ve ifadelerindeki şeffaflık onun adına konuşuyor. Jake ise düşüncelerini dile getirmekte hiç zorlanmıyor. Bu arada, gözleri içimi ürperten bir gizemlilik yayıyor.

Onlar anılarını paylaşmaya devam ederken, aklım Lorne'a gidiyor. Onu kontrol etmeliyim. Ama ona yardım etmek için ne yapabilirim? Seks, bir erkeği dertlerinden uzaklaştırmak için bildiğim tek yol ve o benden bunu istemiyor.

Jake bir çizmesini sehpanın üzerine koyuyor ve koyu kahverengi bakışlarını bana diyor. "Yani sen bir fahişesin."

"Bana daha kötülerini de söylendi."

Conor kaburgalarına dirsek atıyor. "Terbiyene dikkat et."

"Onlara ihtiyacım yok." Dalgınca bileğindeki geniş deri kelepçeyi ovuşturuyor. "Tekrar biriyle yatmak istiyorsan ihtiyacın var."

Kızın ateş kırmızısı saçlarını avuçluyor ve onu ağzına doğru çekiyor. "İkimiz de biliyoruz ki doğru

."

Yüzünde, keskin fısıltısıyla çelişen yavaş bir gülümseme oluşuyor. "Bırak beni."

Dudakları titriyor ve onu serbest bırakıyor, bir kolunu omuzlarına doluyor ve yan tarafına doğru. Sert bakışları bana, Maybe'ye kayıyor ve Conor'a dönüyor. "En azından vejetaryen değil."

Belki de ona bakmadan orta parmağını uzatır. "Sen , değil mi?" Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Vejetaryen misin?"

"Hayır." Bu konuda ciddi bir endişe duyup duymadığını anlayamıyorum. "Neden?"

Ağzını açtığında Belki şöyle der: "Tanrı'ya yemin ederim ki, bir sosis fıkrası daha duyarsam..." "Yedi inçlik bir kabak için para verdiğini hepimiz biliyoruz." Kaşlarını çatı.

"10 inç." Jarret şortunun eteklerini izliyor. "Ne zaman ona versem, üzerine fışkırıyor. Sanırım ona sütsüz krema diyebilirsin."

Conor bir kahkaha patlatıyor ve ben parmaklarımı gülümsememe bastırıyorum.

Belki de yüzünü ona dönmek için kucağında dönüyordur. "Bunu bir süredir kılıfında mı tutuyorsun?"

"Belki." Bir kolunu kızın beline doluyor ve onu göğsüne yaslanması için çekiyor. Ağzı kızın boynuna doğru eğiliyor ve kız onun ısırmalarının altında anında sivilaşıyor. Sanırım bir inilti bile duyuyorum.

Bu insanlar birbirleri için o kadar iğrenç bir şekilde ateşliler ki sandalyede kıvranıyorum. Burada daha fazla otursam yüzüm kızarabilir, ki para için yaptığım şeyler düşünüldüğünde bu çok saçma.

"Buralarda kimse senin satmaya alıştığın şeyleri almaz." Jake bıyıklarını ovuşturarak beni tepeden tırnağa inceliyor. "Başka ne ki?"

"Diğer beceriler gibi mi?"

"Evet, diğer beceriler. Herkes gibi ağırlığını koymazsan burada ." Seks bir kovboyun kalbine giden yollardan biridir, ama tek yol değildir.

"Yemek yapabilirim." Omuzlarımı geriye itiyorum. "Çoğunlukla Kızılderili mutfağı, ama ızgara yapabilirim ve-" "İşe alındın." Jarret bir elini kalçasına vurdu. "Altıda kahvaltı ediyoruz."

"Gerçekten mi?" Yanaklarım kalktı. "Yemeklerini hazırlamamı mı istiyorsun?"

"Bir tutacak paramız yok." Jake arkasına yaslanıyor, ses tonunda biraz can sıkıntısı var.

"Ama bir aşçıya ihtiyacımız var," diyor Conor. "Umutsuzca."

"Yemek ve yatak karşılığında memnuniyetle yemek pişiririm." Sandalyenin kenarına kaydım ve Jake'e

Güçlü bir göz teması. "Ve atış ."

"Böylece beni yetiştiren piçi öldürebilirsin." Bir parmağını dizine vuruyor.

"Evet."

Hikayemi dinledi ve eğer tepkilerini doğru okuduysam, intikam ihtiyacıma sempati duyuyor.

." Dikkati karanlık manzaraya kayıyor ve dudaklarında acımasız bir bükülme .

Lorne'un varlığını tahmin ederek omzumun üzerinden onun görüş hattını takip ediyorum ama orada kimse yok. "Onu kontrol ." Ayağa kalkıp alanı .

Nereye gitti?

"Muhtemelen ahırdadır." Jarret ayağa kalkar ve şapkasını düzeltir. "Ben giderim."

"Nerede uyuduğumu bilmiyorum ve..." Lorne'un iyi olup olmadığını görmek için açıklanamaz

dürtü beni çekiyor. "Onunla konuşmak istiyorum."

Bir süre düşündükten sonra Jarret başını sallar. "Seninle yürüyeceğim."

Maybe'ye dönüyor ve ağzını onun kulağına dayayarak duyamadığım bir şeyler fısıldıyor.

Söylediği her şey bacaklarının birbirine kenetlenmesine ve tırnaklarının adamın kollarına batmasına neden oluyor.

Onu çoktan becermeli ve işi bitirmeli. Verandadan

çıktım ve onlara arkamı bekledim.

Ayın her şeyi izleyen gözü, ışıltısını uyuyan kırların üzerinde parlatıyor ve uzun otları parıldayan bir gümüş rengine büründürüyor. Uzaklarda bir yerde bir baykuş eşini çağırıyor.

Atalarım tüm doğanın ruhla canlı olduğuna inanırlardı. Hayvanlar, bitkiler, kayalar, su, insanlar

-Her şeyin bir ruhu vardır ve hepimiz birleşik bir bütün içinde birbirimize bağlıyız.

Büyükannem bana eski yöntemleri öğretti ama o öldüğünde on üç yaşındaydım. Hikayelerin çoğunu unuttum. Aklımda en çok kalan öğreti, her zaman dikkat etmektir. Rüzgârı dinlemek.

Sessizliği dinlemek. dinlemek. Evren konuşur ve *bilir*.

Şu anda bana Lorne'un yolunu bulmasına yardım etmemi söylüyor. Onu ruhuna götürmemi.

Karşılığında o beni koruyacak, böylece zarar görmeden yeryüzünde yürüyebileceğim.

Arkamdan ayak sesleri geliyor ve Jarret yanımdan geçip gidiyor. "Etrafta yalnız dolaşma. John'la olan bu saçmalık bitene kadar olmaz. Anlaşıldı mı?"

"Evet." Uzun bacaklı yürüyüşüne ayak uydurarak peşinden koşuyorum. "Lorne nerede uyuyordu?"

"Dün gece uyuduysa bile kamyonetinde uyumuştur. İlk geceyi orada geçirdi." Tarlada ağaç kümelerinin arasındaki çıplak bir noktayı işaret .

"Dışarıda mı?" Suçluluk duygusuyla mideme kramplar giriyor. "Neden beni yatağından atmadı?"

"Evin hapishane gibi olduğunu söyledi ve bir uyku tulumuyla kaçtı." Sesi sertleşiyor. "Onu durdurmaya çalıştık."

"Zamana ihtiyacı var." Yıllar içinde tanıştığım adamları düşünerek otlarla kaplı ilerliyorum.

"Hapisten çıkan pek çok adam kendini herkesten soyutluyor. Çok fazla içmeleri ve acıyı uyuşturmak için ilaç kullanmaları uzun sürmüyor."

"O içki içmez. Babası bir şişede boğulduktan ve Conor'ı dövdükten sonra olmaz."

John, Dalton'ın kendini yok edişinden sesinde tiksintiyle bahsederdi. Dalton, John'un karısını öldürdüğünü biliyor muydu bilmiyorum ama aralarında her ne olursa bir nefret çatlağı bıraktı.

Ahıra yaklaştığımızda içeriden derin, kasvetli vokaller yükseliyor. Jarret benim için kapıyı açıyor ve yakındaki bir rafta duran müzik setinden tanıdık bir cover şarkı .

Johnny Cash'in *Hurt*'ü pek de neşelendirici bir şarkı değil. Acı, kendinden nefret eden sözler beni dehşete düşürürken, Lorne'a bir iz bulmak için etrafı tarıyorum.

En uzaktaki durağın ötesinde bir çizme gözüme çarpıyor, adamın geri kalanı yarım duvarın arkasında gözden kayboluyor. Jarret'ı dürtüyorum ve işaret ediyorum.

O yöne doğru ilerlerken müzik setinin yanından geçiyorum ve iç karartıcı şarkıyı kapatıyorum. "Ben de bunu dinliyordum." Lorne'un hırıltısı köşeden geliyor.

"Harika bir şarkı." Jarret'a bakıyorum, yüzümü buruşturuyorum. "Eğer kendini öldürmeyi düşünüyorsan." Lorne'un sert kahkahası havayı ürpertiyor.

At sıralarının yanından geçerken, kendi ahırına sokulmuş ineğe kez daha bakıyorum.

Bembeyaz tüyleri özenle taranmış, yatağı yeni ve yuları ince deriden yapılmış, sanki safkan aygırlar kadar şımartılmış ve sevilmiş gibi.

"Evcil hayvan olarak çiftlik hayvanı beslemek mi?" Jarret'a bir kaşımı kaldırıyorum.

"İşte Tavuk." Sevecen bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor. "O aileden biri."

Evcil ineği olan bir sığır çiftçisi mi? Bu beklenmedik bir şey, ama göğsümden yayılan sıcaklık da öyle. Belki de John'un oğulları eski değildir. Sadece umut edebiliriz.

Geçidin sonuna ulaşıyorum ve Lorne'un botunun yanında duruyorum.

Sırtını duvara dayamış, bir bacağını bükmüş, diğerini önüne , yere yayılıyor. aşağıda şapkası altında, yüzünü gözlerden gizliyor.

Kolu bükülmüş dizinin üzerinden sarkıyor ve açılmamış bir viski şişesi iki yana açılmış dizlerinin arasında duruyor.

Bac

akla "Ne yapıyorsun, Lorne?" Jarret onun yanına çömelir. "İçki içmiyorsun." Lorne r. şişenin boynunu kavıyor ve ulaşamayacağı bir yere götürüyor.

Jarret'ın bakışları likörü takip ediyor. "Konuş benimle." Lorne kapağını açar.

"Buraya ver." Jarret elini uzattı. "Tabii kendine dönüşmeyi amaçlamıyorsan-"

"Eğer onun adını ağzına alırsan, o lanet suratını dağıtırım." Lorne'un vücudundaki her kas sert, sesi kesik. "Çık dışarı."

. Aksine, daha da gergin ve Jarret'ın ellerinin esnekliğine bakılırsa, sinirliliği yüzüne vuruyor.

Küçük bir alanda iki öfkeli boğanın boynuzlarını kilitlemesi garanti.

"Tanrım, çok inatçısın." Jarret ayağa fırlar. "Eğer istediğin buysa-" "Jarret." Gömleğini kavradım ve çıkışa doğru işaret ettim. "Dışarı."

"Yoksa ne olur? Beni boş bir silahla mı vuracaksın?"

"Hayır. Sana doğrulttuğum silah dolu olacak." Kapıya doğru yürüdüm.

Neyse ki takip ediyor. Sanırım öfkesinin işe yaramadığını anlayacak kadar zeki. Dışarı adımımızı attığımız anda ensesini tutuyor.

"Ne yapacağımı bilmiyorum. O adam..." Parmağını kapıya doğru itiyor. "Bu Lorne değil. Birlikte büyüdüğüm kardeşim değil."

"Evet, öyle. Onun dikkatini çekmek için yumruk atmayı ve çılgılık atmayı bırak. Poposu incinmiş bir bebek gibi davranıyorsun."

"Ben de öyleyim."

"Onun dönüşü için sekiz yıl beklediniz. Sonunda geldi ve sen hâlâ beklemek zorundasın." Sesimi yumuşatıyorum. "Bunun ne kadar acı verdiğini hayal bile edemiyorum ama sabırlı olmana ihtiyacı var."

"Sadece nefes almadığım zaman sabırlı oluyorum," diye mırıldanıyor.

"Doğru değil. Sen Maybe'nin dairesini toplamasına yardım ederken ben de oradaydım." Benim uyuduğumu sanıyorlardı ama ayrılıkları hakkında konuştuklarını duydum.

"Onu on sekiz ay boyunca bekledin." Ona nazık bir gülümseme veriyorum. "Ve sen de Lorne'u

beklemeye devam edeceksin çünkü onun ihtiyacı olan şey bu."

Keskin gözleri bana dikilmeden önce malikâne ile ahır arasında gidip geliyor. "Onu bütün gece orada yalnız bırakmayacağım."

"Onunla olacağım."

Bakışları göğsüme iniyor ve sekerek uzaklaşıyor. , iki siluet tarlada süzülerek bize doğru geliyor. Gözlerimi kısıyorum. "Bu mu-?"

"Jake ve Conor. Ben onları , sen de..." Kapıyı işaret ediyor. "Onunla yalnız kal." Kardeşine doğru adım adım ilerliyor.

Vücudumu Lorne'a sunacağımı düşünüyor. Çünkü tek iyi olduğum şey bu. Belki ikincisi doğrudur ama Jarret daha önce denediğimi ve reddedildiğimi bilmiyor.

Sabit bir nefes alıp adama ve viskisine dönüyorum.

Lorne duvara yaslandığı yerden kımıldamadı. Vücudunda titreşen asık suratlı gerginlik ve gelişmiş kaslar yüzünden daha çok kambur durmuyor. Başını kaldırıyor ve bakışları neden burada olduğumu ikinci kez düşünmeme neden olacak kadar kinle üzerime dikiliyor.

Viski şişesi yanında bekliyor, parmakları çeviriyor, açıyor, açıyor, açıyor. Evren bana birbirimize yardım edebileceğimizi söylüyor olabilir, ama o bir sarhoşa dönüşürse tüm bahisler kapanır.

"Bunu istemezsin." Açılmış bacaklarının V'sinde diz çöküp botlarımın topuklarına yaslanıyorum.

"Ne istediğim hakkında hiçbir fikrin yok."

"Ne istemediğini biliyorum."

Şapkasının kenarını yukarı kaldırdı ve bana alaycı bir bakış fırlattı.

"Kabus görmek istemezsin." Ellerimi kucağımda birleştiriyorum ve onun bakışlarıyla . "Ya da anıları. Sürekli omzunun üzerinden bakma kaşıntısı. Acıyı."

Gözleri parlıyor.

Eğiliyorum. "Bugün taşıdığın şeyler yarın seni güçlendirecek." "Hippi saçmalıklarını bana vaaz etme."

"Ben yetişkin bir kadını ve kime ne onu vaaz ederim."

Yüzündeki kaslar geriliyor ve tüm vücudu hareketsiz, nefessiz kalıyor. Kaba bir hakarete, bir öfke kırbacına hazırlanıyorum. Onun gibi adamlar, meydan okuyan kadınlara pek nazik davranmazlar.

"Kahretsin," diye fısıldar ve gerginlik omuzlarından sızar. "Ne?"

"O kadar olağanüstü güzelsin ki bu beni ."

İçimde irkiltici bir heyecan belirliyor. "Bu şimdiye kadar duyduğum en garip ."

"Benden alacağın tek şey bu." Şapkasını alnına geri itiyor. "Nezaketin ve sosyal yapmacılığın canı cehenneme."

Erkeklerin kafese kapatıldığı ve sevgi, saygı, nezaket ve insanlıktan mahrum bırakıldığı kalpsiz, baskıcı bir sistemin beton duvarları arasında yetişen türden bir tutumdur bu.

"Sorun değil, biliyorsun." Başımı eğiyorum. "İnsanların yanında rahatsız olmak." Burun delikleri nabız gibi atıyor.

"Sonsuza kadar etkileşimden kaçınamayacaksın," diyorum. "Ama sana bir şeyin sözünü verebilirim." Derin yeşil gözleri benimkileri buluyor.

"Bunu atlatacaksın." Kucağıma eğildim, dirseklerimi kalçalarımaya dayadım ve başımı . "Hayır

sizi ne kadar huzursuz ederse etsin."

Doğru şeyleri söyleyip söylemediğimi, ona ulaşip ulaşmadığımı ya da ona yardım edip bilmiyorum. Elimde sadece onun sessizliği ve bana söyledikleri var.

Büyükannem derdi ki, "*Dilin seni sağlar eder*. Belki de çok konuşuyorumdur? Kıpırdamadan duruyorum, bakışlarım kucağımda, dinlemeye hazırım. Ya da ne kadar sürerse sürsün onu beklemeye.

Dakikalar fısıldayarak geçiyor ve ikimiz de ne hareket ediyor ne de konuşuyoruz. En azından içmiyor, viskiyi yanında unutmuş gibi görünüyor.

Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum, nefeslerinin sesini takip ediyorum. Büyüleyici ritmin içinde kendimi kaybederken, bir şey saçlarımı karıştırıyor. Hareket akımı saç tellerime doğru ilerliyor ve kafa derimi karıncalandırıyor.

Gözlerim açılıyor ve nefesim kesiliyor.

Bana dokunuyor, parmakları kolumu saran uzun siyah perdenin arasından geçiyor.

Durmasından korktuğum için gözümü kırpmıyorum. Ama bakışlarım onunkilere yöneldiğinde elini geri çekiyor. "Bana dokunabilirsin, Lorne. Hoşuma gitmezse sana söylerim. İnsanlar böyle yapar."

"Ben onlar gibi değilim."

Onlar mı? Yattığım erkekler mi? Bir bütün olarak toplum mu?

"Hayır, değilsiniz" diyorum. "Sıradan bir adam kız kardeşinin vahşice tecavüze uğramasını izlememiş ya da yetişkin hayatını sevgi ve koruma amacıyla işlediği bir suç yüzünden parmaklıklar ardında geçirmemiştir. Hiç kimse senin hissettiklerini hissetmedi, algılamadı, deneyimlemedi ya da senin sahip olduğun şeyleri incelemedi. Parmaklarını ruhunuzda gezdirene kadar hiç kimse sizi tanımayacak ya da gerçekten anlamayacak. Ama onlara izin vermelisiniz. Bir gün, birinin içeri girmesine izin vereceksin."

Gözlerime bakıyor, ifadesi , hiçbir şey belli etmiyor.

Yine ağzımı açıyorum ve ben kim oluyorum da birini içeri alma konusunda tavsiye veriyorum? Kalbim bir ada, dünyadan ve ona zarar verebilecek her şeyden tamamen kopuk. Nasıl baştan çıkaracağımı biliyorum. Nasıl sevişeceğimi biliyorum. Odaklanmayı, zevki ve kendim hariç herhangi birinin duygusal zararına tüm düşünceleri nasıl yönlendireceğimi biliyorum.

Gözleri ahıra kayıyor. Captain Undies dedikleri beyaz ve kahverengi benekli palomino aygıra tekrar bakıyorum.

Ben burada John'la kalırken, oğulları her gün Lorne'un atını dışarı çıkarırdı. Kaptan ihmal edilmedi ama sanırım Lorne'u özlüyordur.

"Ona bindin mi?" Ben sordum.

Boş bir duvar yüzüne çarpıyor. Bu bir *hayır* olurdu.

Ayağa kalkıp atların bulunduğu odaya gidiyorum. Kollarımı teçhizatla doldurup Kaptan'ın ahırına geri dönüyorum, onu yürüyüş yoluna götürüyorum ve eyerliyorum.

"Ne yapıyorsun?" Lorne'un sesi ilgisizlikle karışıyor.

"John beni atına bindirirdi, tembel amcık. Ama ata binmeme asla izin vermezdi."

Bana duygusuzca bakıyor.

Omuz silktim. "Ben onun fahişesiydim. Başka bir şey değil."

Gözleri bileğindeki rüya yakalayıcı kolyeye inmeden önce sertleşiyor. "Kaptan'ı dışarı ."

"Hayır." Kayışları sıkıyorum ve burun bandını ayarlıyorum.

"Öylesin." "Bu gece değil."

"Duydun mu, Yüzbaşı?" Bir elimi atın güçlü boynunda gezdiriyorum. "Lorne sana düzgün bir koşu yaptırmaktansa surat asmayı tercih ediyor. Belki de yeni bir arkadaş bulmanın zamanı gelmiştir. Ruhuna

dalmaya ve onu çağırın şeyi hatırlamaya istekli bir adam. Yüzündeki rüzgârı, sırtındaki özgürlüğü, sırtındaki

Bacaklarının arasındaki güç, sadık kalp atışlarının sesi... Hediyeleriniz takdir edilmeli." "Sen kafayı ." Lorne ayağa kalkıp etrafımda dolaşıyor, tokaları çekiştiriyor ve iş.

Gülümsememi saklayarak başka tarafa dönüyorum. etmiyor. Kaptan'ı gezintiye çıkaracak çünkü içten içe bunu istiyor. Hem de çok. Umutsuzluk sisi içinde bunu göremiyordu. "Atla." Eyeri okşadı.

"Ne?" Bakışlarım onunkilere kayıyor ve kalbim yerinden fırlıyor. "Kendimi tekrar etmeyeceğim."

Kaptan'ın yelesine dokunuyorum, kaba okşuyorum. Ata binmek için nasıl da can atıyordum. Küçükken, annem ayıkken ders . O kadar uzun zaman önceydi ki ata nasıl binildiğini bile hatırlamıyorum.

Ama bu benim için değil. Bu Lorne ve onu tekrar eyere oturtmakla ilgili, mecazi gerçek anlamda. "Benimle gelecek misin?" diye sordum.

"John serbestken seni yalnız bırakamam."

Tamam. Eyer takımını taradım ve kulpuna uzandım. Bir botu üzengeye bağlayarak, beni Kaptan'ın yanına narin olmayan bir şekilde yapışmış halde bırakan tırmanış deniyorum.

Üst vücut gücü şu anda harika olurdu. Ve kot pantolon. Ne zaman bir bacağımı çalışsam, ödünç aldığım elbisem parlama bölgesine kayıyor.

"Başka bakmak isteyebilirsin." Bir tutamağa tutunmak için çabalıyorum, külotumun tam olarak sergilendiğinden eminim.

Güçlü eller kalçalarımı kavlıyor ve beni yukarı fırlatıyor. Momentum neredeyse beni diğer tarafa savuracaktı ama o benimle kalıyor, eyere doğru sallanıyor ve sırtımı göğsüne yaslıyor.

Kalın bir ön kol belime dolanıyor. Kıllı kalçalar benimkilerin dış taraflarına sıkıca sarılıyor. Beni istediği yere ayarlıyor. Dokunuşunda tereddüt yok. Belirsizlik yok. Hareketleri iddialı, kendinden emin, sanki bir kadınla yüzlerce kez ata binmiş gibi.

"Teşekkür ." Nefesimi tutmaya çalışarak soluk soluğa kaldım.

Dizginleri toplar ve Kaptan'ı ahırdan dışarı çıkarır.

Nabzım titriyor. Sinir uçlarım kıpırdıyor ve içim bir sıcaklık hücumuyla dolup taşıyor. Heyecanımın ata binmekle hiçbir ilgisi yok ve her şey sırtıma sürtünen sert göğüsle .

Vücudum bir uzaylı, savaş halinde uğulduyor ve geriliyor. Lorne sadece bir erkek. Derin bir sesi, erkeksi bir kokusu, bol miktarda kas kütlesi ve bacaklarının arasında bir siki var. Kimin umurunda? Erkeklerin dünyasını hatırlamak istemediğim kadar çok kez dolaştım.

Öyleyse neden nefes nefese kaldım ve kollarının kafesinde huzursuzca kıpırdanıyorum? Çekici bir erkeğe dokunmanın verdiği ilk haz şimdiye kadar bayatlamış olmalıydı. Şimdi kaçmak için can atmaya başlamalıydım.

Onları ne kadar çabuk , o kadar çabuk .

Ama Lorne bir iş değil. O John Holsten değil. O, kıyafetlerimi çıkarmadan bana sarılan ilk erkek.

"kaç kız arkadaşın vardı?" Ellerimi dizlerinin üzerine koyuyorum. "Hiç yoktu."

Genç yaşta hapse girdiğini biliyorum, ama Tanrım, kadar çılgınca, ezici bir şekilde yakışıklı ki, bakire olması mümkün değil. Olabilir mi?

Dudaklarımı yaladım. "Sen-?"

"Hayır."

"Ah. Demek sahada oynadın?"

"Gençken seçeneklerim vardı."

"Hâlâ gençsin ve hâlâ seçeneklerin var. Sandbank'ın güzel kadınları seninle birlikte olmak için birbirlerini ezip geçerler."

Sert bir nefes enseme çarpıyor. "Bırak şu lanet moral konuşmalarını." Kaptan'ın böğrüne gereksiz bir güçle bir çizme geçirdi. "Lanet olası sesin başımı ağrıtıyor."

Omurgam dikleşti ve kolunu belimden uzaklaştırdım. "Bazı alışma süreçlerinden geçtiğini biliyorum ama bu bana saygısızlık etmene izin vermez. Son birkaç yıldır çok fazla zalimliğe tahammül ettim, ama artık yok. Beni duyuyor musun, Lorne? Benden bu kadar."

Kaskatı bir sessizlik içinde birlikte sallanıyoruz, ten rengi bir manzaranın üzerinde süzülüyoruz. Birkaç sert saniyenin ardından alçak perdeden bir düdük çalıyor ve atı durduruyor.

Malikânenin, ahırın ya da medeniyete dair herhangi bir ipucunun görüş alanının dışındayız. Vücudumdaki havayı boğabilir ve kimse çığlıklarımı duymaz. Hayatımda umursayacak kimse kalmadı.

Sağ eli dolanıyor, göğsümün üzerinden yavaşça kalkarak yüzümün sol tarafına yerleşiyor. Tüy kadar hafif bir dokunuşla başımı ona bakmam için yönlendirirken çarpan kalbimin sesi kulaklarımda daha da artıyor. Bu şefkat beni o kadar şaşırtıyor ki çekime karşı koyamıyorum.

Yoğun, siyah kirpikler baştan çıkarıcı yeşil gözleri çevreliyor. Dudakları gevşek, çenesi açık, sakın görünüyor.

Masum.

Başparmağı elmacık kemiğimin üzerine düşüyor, zalim, muhteşem ağız benimkinden birkaç santim aşağıya, daha yakına kayarken tenimde hayalet gibi geziniyor.

"Özür dilerim." Nefesi dudaklarımı okşuyor.

olsun, çok güçlü. sarhoş edici kokusu, yüzündeki çekingen güzellik, işkence görmüş gözlerinde çok net parlayan kalbinin gücü ve dokunuşu...

Evren benden nefret ediyor olmalı, çünkü parmaklarının narin, karmaşık, zar zor görünen baskısı, kaburgalarımın basamakları arasına çarpan yumruk gibi hissettiriyor.

O samimi bağlılık anında, bir şeyler geçer. Duygusal bir selamlaşma mı? Savunmalarımızın arkasına bir bakış mı? Her ne , bir numaralı kuralımı pekiştirirken içimde bir şeyleri .

Bedenimi alabilirler ama diğer her şey yasak.

Özrünü kabul ederek başımı sallıyorum. Kalçalarımı hızlıca kaydırarak öne doğru dönüyorum ve dokunuşundan kaçıyorum. Ve gözlerinden.

Canlı, erimiş, zehirli gözler. Uzakta duruyorum ama yine de onları görebiliyorum, pis vaatlerle beni cezbettiklerini hissedebiliyorum.

Seksten hoşlanmıyorum bile. Ya da genel olarak erkeklerden. Kendimi ona sundum, çünkü ona borçlu olmak istemiyorum. Onun parasını çaldım. Şimdi onun yemeğini yiyeceğim ve onun evinde uyuyacağım. Bu beni bağımlı yapar ve bağımlılık beni huzursuz eder.

Beni huzursuz ediyor.

Sırtıma yaslanıyor ve bir elini eyerin boynuzuna koyuyor, kalçasına sıkışmış şişmiş, çelik gibi boyu arasında boşluk bırakmıyor.

Yanağımı ısııyorum, boğazım kurak bir çöle dönüyor.

Dudakları kulağımı okşuyor. "Korkusuz bir maske takıyorsun ama seni duyuyorum Raina. Korkunu hissediyorum."

"Ereksiyonunu hissediyorum." Boynumu çeviriyorum, dudaklarım onunkinden kıl payı uzakta.

"Teklifimi yeniden mi değerlendiriyorsun?"

Çenesi sertleşiyor. "Seksi bir silah gibi kullanıyorsun, onu kendinle, sana zarar verebilecek herkes arasına

parmaklarını ruhunda gezdirirler."

Sözlü tokat karşısında başım geriye gidiyor ve konuyu değiştirmek için hızla başka tarafa bakıyorum. "En son zaman uyudun?"

"Hapishane."

Üç gün önce.

İlk gece yatağını çaldım ve ikinci gece kaçtım. "Benim yüzümden mi?"

"Çünkü uyuyamıyorum." Yanağıyla bir tıkırtı sesi çıkarır ve at hareketlenir.

"Bu konuda konuşmak ister misin?"

Dinleyeceğim-" "Hayır."

Sonraki otuz dakika boyunca Kaptan bizi karanlıkta tembel bir tempoyla yürütüyor. Göğsüm rahatsız edici bir şekilde zıplıyor, göğüslerim umutsuzca bir sütyene ihtiyaç duyuyor. Ama sütyenim yok. Bu yüzden kendimi kişnemelerin temposuna ve atın güçlü kaslarının gerginliğine .

Burası çok sakın. Hafif bir esinti, yıldızların patlaması, atmosfer enerji ile akıyor ve Hayat.

, Lorne bir heykel kadar sessiz. Ama kolundaki kaslı çubuğun içgüdüsel olarak farkındayım. Karnımın üzerinde, uyluklarının benimkilere karşı kasılması, dizginleri saran parmaklarındaki güç ve nefeslerinin boynuma ılık masaj.

Dikkatim o kadar dağınık ki, ışıksız, tek katlı bir binanın yanında durana kadar bizi nereye götürdüğünü fark etmiyorum.

"Nedir bu?" Seyrek ağaçlardan oluşan yabancı manzarayı araştırıyorum. "Neredeyiz biz?" "Vadide."

Nefesim kesiliyor. "Nasıl? Öyle görünmüyor-"

"Jarret ve Jake ." Sesi omzumun üzerinden süzülüyor, soğuk ve mesafeli. "Jake, Conor'ın veteriner kliniğini tam üstüne inşa etti." Binayı işaret ediyor.

Burada mı çalışıyor? Tecavüze uğradığı yerde mi? "Bu onu sinirlendirmiyor mu?"

Ben soruyorum.

"Sanırım hayaletlere inanmıyor."

"Hayaletlere mi?"

Kızgın bir sesle ofluyor. "Cesetleri vadiye gömdüler." "Oh." Kafa derimin üzerinde bir ürperti yayılıyor. "Bilmiyordum."

"John da öyle ve kalmaya devam edecek."

Attan inmek için hareket etmiyor ya da Kaptan'ı hayatını değiştiren yere yaklaştırmıyor. Orada o kadar uzun süre oturuyoruz , acaba onu geçmişte mi kaybettim diye düşünüyorum.

Son bir kez ziyaret edebilmek için vadinin doldurulmamış olmasını mı diliyor? Conor'ın saldırısını yeniden mi yaşıyor? Tecavüzcüsünü arayışını mı? Ya da yanlış adamı vurduğu o felaket anını mı?

"Lorne?" "Sessiz

ol," diye tersliyor.

Dilimi tırmalayan bir sürü soru var ama onları dudaklarımın arkasına hapsediyorum ve Gözl

er. Parmakları saçlarımdan arasından geçene kadar.

Bakışlarımı binaya sabitliyorum ve doğal olmayan bir şekilde hareketsiz kalıyorum.

Dokunuşu ilk başta havadar, bir gibi düz tellerin arasından süzülüyor. Sonra onun Keşif kıvrımları yatıştırıcı bir fırçaya dönüşüyor, uzunluğun ortasına batıyor ve dirseklerimi gıdıkladığı yere kadar tırmıklıyor.

Tekrar tekrar okşuyor. Ne sert ne de tereddütlü, hareketleri dalgın gibi görünüyor. Parmakları ne zaman koluma değse oyalanıyor, saçlarımın arasından tenimi hissediyor.

Bir süre sonra, pazumun şeklini izlemek için saçımı tamamen bırakıyor.

Bir parmağının ucuyla omzumun kıvrımında, elbisemin askısının altında ve kolumun üst kısmında geziniyor. Yavaş, metodik okşayış omurgamda lezzetli ürpertiler yaratıyor.

Nefes alış veriş hızlanıyor, benimki de onu takip ediyor. Daha da yaklaşıyor ve ben göğsüne yaslanıp rahatlıyorum. Nefes verişindeki sıcaklık nabzımı hızlandırıyor. Kanım ısınıyor. Gözlerim ağırlaşıyor ve istemsiz bir sıkışma bacaklarımın arasındaki unutulmuş kasları titretiyor.

Güneşin altında her şekilde dokunuldum, öpüldüm ve becerildim ama hiç olmamıştı. Vücudumun bu kadar iffetli bir bölgesine hiç bu kadar yoğunlaşılmamıştı.

Saçlarımı yolumdan çekerek şeytani saldırısına devam ediyor. Kolumun üzerinde kalıyor, asla dirseğimi geçmiyor ya da göğsüme ve boynuma doğru uzanmıyor. Bu şimdiye kadar yaşadığım en garip ve en iyi şey.

Güvende hissediyorum.

Kasıkları kıcıma o kadar sıkı bastırıyor ki tahrik olmadığını anlıyorum. Bana bunu veriyor... bu cinsel olmayan hediye ve sadece bu bile dünyanın eksenini sarsıyor. Bir kadının dokunuşu olmadan sekiz yıl geçirdi, yine karşılığında hiçbir şey almadan dokunmayı, vermeyi yapıyor.

Bu beni tedirgin ediyor, şüphelendiriyor ve midem bir korku yumruğunun içinde sertleşiyor. Gerilmiş olmalıyım, çünkü elini çekti.

"Geri dönmeliyiz." Doğruldu ve dizginleri kavradı. "Evet!"

Keskin komutu Kaptan'ı dörtnala koşturuyor. Denge için Lorne'un bacaklarını kavriyorum, kotun içinden kalçalarının sert hissine hayret ediyorum. bir titreme geçiyor, derin ve düzensiz nefes alıyor. Kendini canlı bir tel gibi hissediyor, gergin ve heyecanlı.

"Bunu neden yaptın?" Sessizliği üzerine açıklıyorum. "Eğer seks yapmak , neden bana dokundun?"

"Bana durmamı söylemedin."

"Ama bundan hiçbir şey elde etmedin."

"Tabii ki aldım."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Eğer bana bir kadına-"

"Beni sakinleştirdi." Kolunu belime doluyor ve omzuma doğru eğiliyor. "Tenine, saçlarına dokunmak... Zihnimi sakinleştirdi."

Kaburgalarım genişliyor. "Yıllar önce olan onca şeyden sonra, konuda bir şeyler hissettiğini biliyorum. Bana vadiden bahsetmek istemiyorsan, orada düşündüğün bir şeyi paylaşır mısın?"

"Renkler."

"Ne?"

"Toprağın ve gökyüzünün renkleri ve daha önce hiç fark etmediğim tüm o küçük şeyler."

Etrafıma göz kırpiyorum. Tek gördüğüm gölgeler, karanlık ve belirsiz, çok renksiz nesneler ve çıkıntılar. "Anlamıyorum."

"Sekiz yıldır bir ağaca bile dokunmadım. Eskiden tarladan kır çiçekleri toplar ve Conor'ın saçına takardım. O zamanlar yaprakların tonlarını takdir etmezdim. Sadece onu gülümsetmeleri hoşuma giderdi. Ama şimdi, sadece... Renk bolluğu şaşkına döndüm."

Bu o kadar trajik derecede güzel ki kalbim iç çekiyor. Bu karmaşık adamın gizeminde kaybolmuş bir şekilde elimi kalçasında .

Yolun geri kalanını sessizce sürdük. Ahıra dönmek yerine, beni

ve attan inmeme yardım etti.

"Uyumak için bir şeye ihtiyacın varsa," diyor eyere geri dönerek, "odamda kıyafetler var. Sadece kutuları karıştır."

"Geri dönmeyecek misin?"

"Hayır."

"Lorne, kendimi iyi hissetmiyorum-

" "Kapıyı kilitle."

Kaptan bir toynağını yere vuruyor ve Lorne hareketle birlikte

sallanıyor. " et." Dizginleri elinin kıvrımlarında gezdiriyor.

İstediği yerde uyuyabilir. Bu benim kararım değil, beni kötü hissettirse bile. Bu yüzden içeri giriyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve camdan onun bakışlarını buluyorum.

, gözleri tetikte ve sert, bekliyor. Kilidi çeviriyorum.

Bir elini şapkasının tepesine koyarak başını onaylarcasına eğiyor. Sonra Kaptan'ı dörtlale koşturur ve köşede gözden kaybolur.

Koruyucu bir kalbi vardır. Uyanık ve nadiren de olsa şövalyedir. Ama aynı zamanda ölümcül.

Gözlerindeki acımasız parıltı, centilmen botları ve şapkasıyla çatışıyor. O kadar saygılı bir şekilde giyilmiş derinin içine tam olarak oturmayan bir karanlık barındırıyor.

Ağzını açtığında seksi bir ses tonuyla konuşuyor ve ellerinin teni küçük kız kardeşiminkinden daha yumuşak. Duruşu güven yayıyor ve göz teması hiç . Sanki kadınlar üzerindeki etkisini biliyor ve bunu tuzağa düşürmek için yem olarak kullanıyor.

Bu kadar mükemmel bir adama asla güvenemem. Bana kalırsa, resim ne kadar yakışıklıysa, tehlike de o kadar büyüktür.

İyi ki onun gibilerle nasıl başa çıkacağımı biliyorum.

Geniş arazide dolaşıyorum, sakinleri yatak odası kapılarının ardına kapanmış. Umarım, o zararlı cinsel gerilimin bir kısmını atıyorlardır.

Lorne'un süitinde duş alıyorum, onun büyük boy tişörtlerinden birini giyiyorum ve envanter çıkarmak için mutfığa gidiyorum. Sabahın köründe beslemem gereken beş çiftçi var.

Buraya son geldiğimde, arka tarafta bir bitki bahçesi kurdum ve araziden bol miktarda yerel malzeme topladım. Kuruttuğum, konserve yaptığım ve sakladığım şeyler. John yemek yapmayı sevdiğimi öğrenince beni mutfaktan men etti. Bunun beni fahişelik görevimden alıkoyacağından korkuyordu.

Kileri didik didik arıyorum, en arkalara iniyorum, arıyorum... *Evet!* Hava geçirmez ot ve baharat kutuları, kök kavanozları, geride bıraktığım her şey hâlâ burada.

Zihnim aile tariflerini gözden geçirirken, içim heyecandan titriyor. Bir amacım, yasal bir işim ve John Holsten'ı öldürmek için gerçek bir şansım var.

İnsanlar yetmiş iki saat boyunca uykusuz kalabilir ve yine de işlevlerini yerine getirebilirler. Bundan sonra, işler teklemeye başlar ve duyular sarhoşluğa benzer bir şekilde beceriksiz, sarhoş bir halde yüzer. Bu, kimyasallar ya da alkol olmadan heyecan verici bir kaçış .

İşin kötü tarafı, uykusuzluğun bu seviyesine gözlerimi kapatıp kendimi bırakamayacak kadar gergin . Özellikle de vücudumda açlığın sıcak akımları dolaşırken.

Külotuma kadar soyunmuş bir halde, evin arkasındaki tarlada bir uyku tulumunun üzerine uzanıyorum. Yaz gecesi, hışırdayan otlar, yaşlı ağaçlar ve parıldayan yıldızlardan oluşan dev bir çadır gibi etrafımda dalgalanıyor.

Son bir saattir çocukluk çevreme uyum sağlamaya çalışıyorum ama düşüncelerim başka bir yerde, baştan çıkarıcı fısıltılardan oluşan bir sisin içinde asılı kalmış durumda.

Kafamdaki yumuşak, melodik ses bir Kızılderili tanrıçasına ait, hayalini kurmaya hiç hakkım olmayan biri. Küçük ellerini bacaklarımda, omurgasının erotik kıvrımını göğsümde ve mırıltılı, anlayışlı sözlerini kan dolaşımda hissediyorum.

Beni etkilemesinin tek nedeni yıllardır bir kadınla birlikte olmamam. Lanet olası bir afet olması yardımcı olmuyor. İpeksi siyah saçları, dolgun göğüsleri, sıkı yuvarlak poposu, saten gibi bronz bacakları, egzotik yüz hatları... Üstte, altta ve aradaki her yerde mükemmel bir on numara.

Ona seks için para ödemek zorunda olmadığımı söyledim, ama o kadar muhteşem ki ona dokunmak için tasarruf hesabımı boşaltabilirim.

Neden şu anda onu duvara çivilemiyorum? O uygun biri. Tecrübeli. İstekli. Seks için kullanılmak *istiyor*.

Çünkü o durumda. Muhtemelen zihinsel olarak benden daha berbat durumda.

Sırt üstü uzanıyorum, ellerimi başımın arkasında kenetliyorum ve yıldızların aydınlattığı uçsuz bucaksız gökyüzüne dalıyorum.

Hapishanede pencereler vardır, bir mahkumun jiletli tel örgülerin üzerinden gökyüzündeki yıldızları ağır camlardan oluşan dar aralıklar. Ancak bu lüksün tadını çıkarmak, sırtını saldırganlığını göstermek isteyen herkese açık hale getirir.

İçimde bir ürperti dalgalanıyor ve gözlerimi kapatıyorum. Ne kadar süre orada yattığımı bilmiyorum, uykuya dalamıyorum. Tam pes etmek üzereydim ki uzaktaki otların arasından bir şey geçiyor.

zorluyorum, duyularım yüksek alarmda.

Adımlarımın altındaki toprak sıyrılıyor, ardından bir nefes nefese kalıyorum. Biri benden önce davranmak isteseydi, bu kadar gürültü yapmazdı.

Jake ve Jarret'ın yürüyüşlerinde farklı ritimler var. Botlarının sesini seçebiliyorum.

Kalabalık. Conor'ın bir hız, bir kararlılık var. Belki bilmiyorum ama Jarret' onu gece yarısı serbest bırakmayacağına bahse .

Yaklaşan ayak sesleri hafif ve gelişigüzel, arazide rahatsız edici bir kayıtsızlıkla geziniyor ve başımın yakınında duraklıyor.

Gözlerimi açmaya zahmet etmedim. "Sana etrafta yalnız dolaşma demiştim."

"Ben olduğumu nereden bildin?" Raina yüzümün yanındaki toprağı tekmeleyerek yaklaşıyor.

"Tam bir baş belası, vızıldayıp duruyorsun ve sinir bozuyorsun."

"Çok tatlı şeyler söylüyorsun," diye . "Neden buradasın?"

"Evrenin bana yol göstermesine izin veriyorum." Bir gözümü açıyorum.

Üzerimde flanel tişörtlerimden biri, pamuğun altından çıkan meme uçları, bir elinde termosu ve kilometrelerce uzanan bronzlaşmış bacaklarıyla karşımda duruyor. Birkaç santim daha yaklaşırsam etek ucunun altını görebilecek ve kalçaları kadar çıplak olup olmadığını anlayabileceğim.

Kasıklarım geriliyor, karanlık bakışları külotumun üzerinde gezinirken saklayamadığım bir tepki. İncelemesine devam ediyor, açıkça bacaklarımı, karın kaslarımı, göğsümü kontrol ediyor.

Hapishaneden önce mütevazı biriysem bile, serbest bırakıldığımda bunun tüm izlerini kaybettim. Çıplaklık beni etkilemiyor ama vücuduma bakma şekli, gözleri kapüşonlu ve ağzı ayırık, bacaklarımın arasında çok sert, acı verici bir tepki bırakıyor.

"Hmm. Dövme yok." Termosu uzattı. "Sana çay getirdim." "Dövme istemiyorum. Ya da kafein."

"Kafeinsiz. Uykusuzluk için eski bir aile tarifi."

Ellerimi başımın arkasında birleştiriyorum.

Başlığını çıkarıyor ve bacak bacak atarak kalçamın yanına oturuyor. Çıplak ayaklarını kalçalarının altına sokup dizlerini iyice açarak bana amını örten pembe kumaşı doğrudan gösteriyor.

John'un evinden iç çamaşırsız kaçtığını biliyorum.

"Nereden aldın bunları?" Gözlerimi külotuna dikiyorum, acaba Maybe'ye mi ait diye merak ediyorum. Aşağıya bakıyor ama kendini örtmek için hareket etmiyor.

"Dün kamyonunu şehre getirdiğinde Walmart'ta durdum ve..." Çayı fincan büyüklüğündeki termos kapağına dolduruyor ve omuz silkiyor. "Onları çaldım."

Lanet olası küçük hırsız.

Gözlerimi kısıyorum. "O zaman da mı evren sana yol gösterdi?" "Hıyarlık etme."

"Ben ciddiylim. Çalmak senin alışkanlığın gibi görünüyor."

"Bunu sadece çaresiz kaldığımda . Dün umutsuz bir gündü."

"Peki ya diğer zamanlar?" Ses tonumu yumuşatıyorum, tüm yargılama izlerini ortadan kaldırıyorum. "Evren seni bedenini satman için mi yönlendirdi?"

"Hayır." Ellerine bakıyor. "Kız kardeşimin hayatını kadere bırakmak için sürekli bir çekim vardı. Ama bunu kabul edemezdim. Sonunda evren istediğini aldı." Çayı yüzümün yanında gezdiriyor. "İç."

"Hayır, teşekkürler." Konuyu değiştirmeye hazır değilim. "Sana saygısızlık ettiğim için boğazıma sarılıyorsun ama erkeklerin seni kullanmasına izin vererek kendine saygısızlık ediyorsun."

"Ben buna *izin verdim*. Aradaki fark bu. Bedenimi kullanmalarına izin verme seçimini *ben* yaptım. Yapmayacağım şey ise karakterime saldırmınıza izin vermek."

Kararlarını rasyonalize etmek için hangi zihinsel jimnastiği yaptığı umurunda değil. O satmayacak

Vücudunu tekrar. Ben nefes alırken olmaz.

"İki saattir buradasın," diyor. "Hiç uyudun mu?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Eğer onu içersem, kışını içeri sokacaksın." "Planım buydu, çünkü dürüst olalım. Etrafta olmak pek eğlenceli değil."

Doğrulup fincanı onun kapıyorum. Dudaklarıma götürüp yavaşça yudumluyorum, bitkilerin sıcak, tatlı, topraksı tadının dilimin üzerinde yuvarlanmasına izin veriyorum. Fena değil.

Kalanını yudumluyorum ve bardağı uzatıyorum. "Uyumama yardımcı olur mu?"

"Evet." Bir bardak daha. "Nesillerdir ailemden bana aktarılır." " ne var?" Fincanı geri devirip uzun bir yudumda bitiriyorum.

"Damiana yaprağı, beyaz meşe kabuğu, papatya, lavanta ve..." Göz kırıyor. "Diğer bitkiler." Orada tereddüt etti. Neden?

Boş bardağa bakıyorum. "*Diğerini* açıkla." Bir sağa bir sola bakıyor ve "Muiru puama" diye mırıldanıyor.

"Tekrar söyle?"

"Muiru-"

"İlk kez duydum. Nedir o?" "Bir bitki."

"Ve?"

"Adet bozukluklarını tedavi eder." Kaşlarını kaldırdı.

"Saçmalık."

"Yalan yok." Ağzı seğiriyor. "Ayrıca libido ve erkek cinsel performans sorunlarına da yardımcı olur."

Dudaklarımdan bir homurtu çıkıyor ve termosun kapağını geri takıyorum. "Eğer bununla ilgili sorunlarım olduğunu düşünüyorsan-"

"Hayır, sadece düşündüm ki..." Kucağındaki ellerine bakıyor. "Karşına güzel kız çıktığında, bu sana biraz destek olur. Hepsi bu."

"O pisliği bir daha içkime koyma."

Gözleri alev alev. "Sana çay getirdim çünkü iyi uyumani istedim. *Teşekkür et*, Lorne." Dizlerinin üzerine çöküyor, omuzlarını geriye itiyor ve sesini sertleştiriyor. "Hemen şimdi söyle ve içten iyi edersin."

Tanrım. Ona buraya yarı giyinik, bacakları, göğüsleri ve lanet olası aşk iksiriyle baştan çıkarıcı bir şekilde gelmesini ben söylemedim.

Dolgun dudakları, çıkık çenesinin üzerinde kıvrımlı bir kıvrım oluşturuyor. Keskin, yüksek elmacık kemikleri koyu kahverengi gözlerindeki vahşetin altını çiziyor. Daha önce çarpıcı olduğunu düşünüyordum ama kızdığına sarhoş edici oluyor.

Ve dirençli.

Kalkanları o kadar kalın, yaşadığı dehşeti unutmak çok kolay. John kız kardeşinin ölmesine izin verdi. Veda edememiş, o son anlarda yanında olamamış. Bunun yerine, ona defalarca tecavüz ve taciz ederken onu karanlıkta tuttu.

Vücudunda çürükler var ama duygusal travmasını saklıyor, tüm o özgür ruhlu enerjisinin altına gömüyor. Acıdan kaçamadığını biliyorum. Düşünceleriyle baş başa kaldığında, her acı verici detayı yeniden yaşıyor.

Ve tek istediği çay için teşekkür etmem.

"Teşekkür." Ciddiyim ve keşke ona daha fazlasını verebilseydim. Başını sallıyor. Kirpikleri kalkıyor ve bakışları benimkilere yöneliyor.

Bu ortak bakışta, birbirimizin düşüncelerini okumaya çalışarak ve başaramayarak araştırıyor ve analiz ediyoruz. Beni tanımıyor, tanımak da istemiyor. Ama *bir şey* istiyor.

Belirsizlikle yüzüme doğru yaklaşan elini kaldırıyordu.

Dirseklerimin üzerine düşüyorum, tüm vücudum açık havada geriliyor. Çene çizgime doğru yaklaşıyor, parmakları gevşiyor ve dayanılmaz bir tereddütle mesafeyi kapatıyor.

Altına uzandığımda, külotumun çadırını doğrudan görebiliyorum. İçim zonklıyor, huzursuz ve sıcak, sert ve aç. Eğer sikime saldırırsa, o kadar hızlı içine gireceğim ki başka bir külot çalmak zorunda .

Ama ereksiyonuma bakmıyor. Dikkati yüzümde sabitleniyor.

Dudaklarımı ıslatıyorum, sessizce talep ediyorum.

Yap bebeğim. Ellerini koy. Okşa beni. Sıkıca kavra beni. Amını aç. Sikime bin.

Al . Siktir .

Eğiliyor, ağzı açık, parmakları bir karar uzakta duruyor. Çeneme dokunduğu anda kolum dışarı fırlıyor. Beynim yavaş hareket ediyor, elimin bileğine engelleyemeyecek kadar sersemlemiş.

Ne yapıyorum ben? Onu kendime mi çekmek istiyorum? Onu uzaklaştırmak mı? Akılsızca unutturmak mı?

John yüzünden burada. Bir haftadan daha kısa bir süre önce, bir duvara zincirlenmiş ve *onun* açlığına ve zulmüne katlanmak zorunda kalmıştı. Benimkine ihtiyacı yok.

Onu bırakıyorum ve uyku tulumunun kenarına doğru sarsılıyorum, elim ayağım birbirine dolanıyor.

"Git

yatak

."

Yüzü , kolları iki yanına düşüyor.

"Ben çayı bırakayım." Ayağa kalkar ve eve doğru yönelir.

"Raina." Omzunun üzerinden bakmasını bekliyorum. "Hangi kabileye ?"

"Anne tarafından büyükannem ve büyükbabam tam kan Cherokee idi." Ayaklarına bakıyor. "İyi geceler." Mesafeyi yürümesini izliyorum. İçeri girdiğinde, kapıyı kapattıktan sonra uzun süre kapıya bakıyorum.

Arkasında.

Sürgüyü mi? Jake güvenlik kameraları ve hareketle alarmlar yerleştirdi. Jarret koridorun tam karşısında ve yaklaşan herhangi bir şeyi ya da kişiyi duyabilirim.

O güvende.

Ama o kilidi kontrol edene kadar uyuyamayacağım.

Verandaya yürüyüp kapıyı kontrol ettikten sonra koşarak geri döndüğümde yorgunluğun ağırlığı altında sendeliyorum. Uyku tulumunun üzerine yığılırken göz kapaklarımı aşağı çekerek beni hızla vuruyor.

Saniyeler içinde dışarıdayım.

Gece boyunca sık sık uyuyup uyanıyorum, soğuk terler döküyorum ve kâbuslardan titriyorum. Ancak geçtiğimiz sekiz yılın aksine, çabucak uykuya dalıyorum ve daha uzun süreler uyukluyorum.

Sabah olduğunda, çocukluğumdan beri hiç olmadığım kadar dinlenmiş hissediyorum.

Gökyüzü siyahtan griye dönerken, kıyafetlerimi ve botlarımı giyip uyku tulumunu topluyorum ve içeri giriyorum.

Konuşmaların gürültüsü ve domuz yağı kokusu beni mutfağa çekiyor. Raina lavabonun başında sırtı bana dönük Jake onun etrafında dolanıp dolapları karıştırıyor.

Ailenin geri kalanı masanın etrafında toplanmış, ortadaki yiyecek büfesini kapışıyor. Bisküvi için kavga ediyorlar, gülüşüyorlar ve birbirlerine vuruyorlar, benim girişimi fark edemeyecek kadar meşguller.

"Ne ?" Raina fırçaladığı tavadan başını kaldırmadan Jake'e soruyor. "Yaban mersinli şey-"

Onun arkasındaki dolabı işaret ediyor ve görevine devam ediyor.

Sanırım en son burada yaşadığından beri çok fazla yeniden düzenleme yapılmamış. Her şeyin nerede olduğunu biliyor gibi görünüyor.

Elleri tavanın üzerinde hararetle çalışıyor, vurucu vücudu liseden kalma eski kıyafetlerimle kaplı. O zamanlar uzun boyluydum, boyum hala uzuyordu. Ama kot pantolonum onun üzerinde harika görünüyor. Ayak bileklerini sarıyor, yaklaşık on beş santim fazla uzun ve kalçalarında düşük ve bol duruyor. Tanrım, kıcı kotu dolduruyor, cepler o şımarık yuvarlak yanakları kavırıyor ve sıkıyor.

Saçları, bir omzundan sarkan tişörtün üzerine siyah örtüler halinde dökülüyor. Ekstra uzunluğu göbeğinde düğümlemiş ve güneşin öptüğü teninin kışkırtıcı bir şeridini ortaya çıkarmış. Bundan daha seksi bir şey olamaz.

Şapkamı tezgâhın üzerine koyup bir elimi bıyıklarımınla kaplı boğazımda gezdirirken nabzım vücudumda hızla atıyor.

"Günaydın!" Conor bana doğru dönüyor, tüm yüzüne yayılan bir gülümseme.

"Günaydın." Başımı ona doğru eğiyorum. "Kahvaltıda ne var?"

"Sosis, yumurta, bisküvi, çilek, kızarmış patates ve..." Sümüksü yeşil bir şey tutuyor. "Bu neydi?"

"Rampalar." Raina ovalamaktan başını kaldırmıyor.

"Rampalar." Conor'ın kaşları *her neyse* o bakışıyla kalkıyor.

"Yabani pırasayı nereden buldunuz?" Beni henüz tanımayan kadının arkasından soruyorum.

"Yamaçta yetişiyor." Arkasını dönmeden pencereyi işaret ediyor.

Ses tonundaki küçümseyici kasvet beni yanlış yöne itiyor.

Herkes yemeğe yerleşirken mutfağa geçip onun alanına giriyorum. Kalçamı tezgâha kollarımı kavuşturuyorum ve ona bakıyorum.

Tavayı duruluyor ve bir tane daha alıyor.

Bekliyorum.

Ellerini lavabonun kenarına vurmadan önce iki tane daha temizliyor. "Ne istiyorsun, Lorne?" Sabun köpüklerine ters ters bakıyor.

"Kendini ısıracak kadar öfkeli görünüyorsun." ,

gürültülü yemek yiyenlerin masası sessizleşiyor.

Onlara pis bir bakış fırlatıyor ve tezgahı uzaklaşıp benimle yüzleşiyor. "Nasıl uyudun?"

"İyi idi."

Gözleri daralıyor, gerçeği öğrenmek için benimkileri

inceliyor. "Yalancı." "*Daha iyi* uyudum."

"Bugün beni eğitecek misin?"

Sesi tedirginlikle titriyor. Dün geceyle mi ilgili? Onu yatağa gönderdiğim için mi? bir şey olduğunu mu düşünüyor? Burada olma sebebini unutturacak bir şey mi? Eğer öyleyse, bir şey yok.

"Birkaç işim var," diyorum. "Ama eğitimini alacaksın." Nefesini bırakıyor. "Tamam."

"Kahvaltı için teşekkür ederim." Masaya doğru başımı salladım. "Bize katılın."

"Ben zaten yedim." Başını eğiyor. "Odanda sana çok küçük gelen bir sürü eski kot pantolonun var. Bazılarını kesip şort yapsam sorun olur mu?"

"Onlarla ne istersen yap."

"Teşekkürler." Geri adım atar ve mutfaktan dışarı çıkar.

Bakışlarım onu takip ediyor, o köşeyi döndükten sonra da uzun süre kalıyor.

Conor sesini temizleyene kadar.

Masada onlara katılıyorum ve tabağımı yıllardır görmediğim kadar çok yemekle dolduruyorum. "Dün gece nasıldı?" Jake bir sosıs lokmasını ısıtırıyor, gözleri parlıyor. "İyiydi."

"Bir ile on arasında bir ölçekte." Sandalyeye yaslandı. "Ne kadar iyi?" Jarret bir elini ağzına götürüyor ama yüzünü buruşturduğunu fark etmiyorum.

Raina ile seks yaptığımı düşünüyorlar. Neden ki? Hapisten yeni çıktım ve akşamı güzel bir kadınla geçirdim.

"Onu bırakın." Conor parmağıyla onları işaret eder. "de. Bu birlikte ilk kahvaltımız ve-"

"Hayır, aslında... Hadi yapalım şunu." Çatalımı tabağa bırakıyorum, kollarımı masaya dayıyorum ve Jake'e bakıyorum. "Aklında ne varsa söyle."

." Bir parmağını kolçağa vuruyor. "Ona ne yaptığını bilmek istiyorum. Nasıl bir profesyonel olduğunu görünce, sadece merak ediyorum. Detayları istiyorum."

"Tanrım." Jarret burnunun kenarını sıkıyor ve inliyor. "Detay istemiyorum."

Jarret ve ben bekaretimizi aynı zamanlarda kaybettik. Hikayelerimizi paylaşarak, kızları değiş tokuş ederek ve sapıkça fikirlerimizi paylaşarak birbirimizden bir şeyler öğrendik. Konuşamayacağımız hiçbir şey yoktu.

Zaman değişti.

"Senin ne?" Jake kardeşine sorar.

"becerdi." Jarret aşırı dramatik bir titremeye sarsılıyor. "Bu çok garip."

Öne eğildim ve gözleriyle buluştum. "Nişanlın üvey kardeşimi becerdi. Bunu bir düşün. Benim soyadımı taşıyan bir adamla evliydi. Senin öldürdüğün bir adamla. *Bu* çok garip."

"İşte " Belki bulaşıkları alıp lavaboya taşır. "Bu konunun gündeme gelmesinin ne kadar merak ediyordum."

Conor bana ters ters baktı. "Lorne kaba olmak istemiyor."

"Evet, öyle."

"Sorun değil, çünkü ne var biliyor musun?" Belki de masaya geri döner. "Bunun ortaya çıkması gerekiyor."

Kayıp kocasıyla ilgili bir tirat patlatırken elleri omuzlarının etrafındaki sarı bukleler yığınının dolanıyor.

Jarret'tan dinlediğim tüm kirli hikayeyi ortaya döküyor. Ama bu sefer farklı bir bakış açısı sunuyor. Ailemden sır sakladığı için derin bir suçluluk duyan bir kadından duygusal bir referans çerçevesi - en büyüğü Conor ve benim sahip olduğumuzu bilmediğimiz erkek kardeşimizdi.

Mutfağı adımlarken ve hikayenin kendi tarafını anlatırken, bahaneler üretmiyor ya da kendini savunmuyor. Ama verdiği kararlarla yüzleşmek için Jarret'tan uzakta geçirdiği on sekiz aya ihtiyacı olduğu sesinden anlaşılıyor. Şu anda karşımda duran kadın, iki yıl önce hapishanede tanıştığımdan daha güçlü ve kendinden emin.

Yanımda duruyor ve kişisel alanıma doğru eğiliyor. "Bana ısınacaksın." "Wyatt Longley'e ısınmıştım. Sonra onu bir tarlada vurdum."

"Lorne," diye azarlıyor Conor.

"İçinde bir yerlerde yumuşak bir merkez var." Belki düzelir. "Bir gün onu görmeme izin vereceksin." . "Nefesini tutma."

Nefesini tutuyor. Gerçek anlamda. Yumrukları kalçalarında, dudaklarını birbirine kenetliyor ve yanaklarını şişiriyor.

Saniyeler geçiyor ve o hareket etmiyor, nefes almıyor.

"Belki, dur." Jarret öne doğru eğildi, bakışları ona yapışmıştı. "." Başını sallıyor, yüzü kızarıyor ve beni izlerken gözleri şişiyor.

Sevimli mi? Bence öyle. Çılgınca mı? Oh, evet. Akıl yerinde değil. Hepimiz öyle değil miyiz?

Dudaklarım köşeden çekiliyor, yanağımı zıplatıyor.

Nefes kalmış, yutkunuyor. "Ha! Bir gülümseme! Sana söylemiştim!"

"Bunu nereden buldun?" Jarret'a başparmağımı ona doğru uzatarak soruyorum.

"Beni buldu." Amcığı kırbaçlanmış orospu çocuğu, kalp şeklinde zonklayarak ona bakıyor

Gözl

er. "Ve gitmeme izin vermedin." Masanın etrafında dönerken tüm tavrı pelteye dönüşür ve açık ağzına bir öpücük yerleştirir.

Derinleştirmeye çalışıyor ve eli kızın kıcına kayıyor.

"Atlarını tut, kovboy." Adamın elinden kurtulur ve köylü aksanıyla konuşarak çamurluğa yönelir.

"Oradaki yaratıklara yiyecek bir şeyler götürmem ve çitleri tamir *etmem* gerekiyor."

Jarret onun arkasından, "Arkanda olacağım şekerim," diye bağırıyor. Sonra bana bakıyor ve kaşlarımı kaldırıyor. "Ne? Benim cahil olduğumu düşünüyor."

"Sesin geliyor." "Bu onu tahrik ediyor."

"Siz hastasınız." Conor gülüyor ve masadan kalkıyor. Yanıma doğru ilerliyor ve omuzlarıma sarılıyor. "Seni özledim, ağabey. Hem de çok."

"Sen de." Kolunu sıkıyorum, renkli mürekkep duvar resimlerine hayranlıkla bakıyorum. "Vadiye mi hiç?"

"Dün gece gittim."

"Tamam." İç çekerek geri adım attı. "Bugün dışarıdaysanız, uğrayıp beni görün."

"toparlamam birkaç günümü alacak ama yakında kliniğinizi kontrol edeceğim." Sekiz yıl bana çarpıyor ve ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor. "Kız kardeşim doktor."

"Hem de çok iyi bir tane." Jake ayağa kalktı ve onun elini tuttu. "Seni ."

Jake Conor'ı arka kapıdan çıkarırken Jarret ve ben yemeğimizi yiyoruz. Pencereden onu öpüşünü izliyorum. Gitmek için hamle yapıyor ve Conor onu tekrar öpmek için geri çekiyor.

"O ?" Jarret'a sordum.

"İyi ve kötü günleri var ama iyi günleri kötü günlerinden çok daha ağır basıyor." Omzunun üzerinden bakarak Jake'i verandada bırakışını izliyor. "Ona çok yardımcı oldu, Lorne. Onu kimsenin anlamadığı bir şekilde anlıyor."

"Biliyorum."

Raina'nın da aynı cehennemi yaşadığını düşününce. Conor bir gecede iki adam tarafından tecavüze uğradı. Raina iki yıl boyunca tecavüze uğradı. O öyle görmüyor olabilir ama rızası yoktu. John ailesini tehdit ederek onu zorladı.

Conor babamız tarafından, Raina da bizi büyüten diğer adam tarafından istismara uğradı. Ben yardım kardeşime yardım ettiği için Jake'e minnettarım. Ama Raina'ya yardım etmek benim sorumluluğum mu? Ona silah kullanmayı ve kendini savunmayı öğretebilirim. Bunun ötesinde, nereden başlayacağımı bilemem.

Arka kapı açılıp kapandı ve Jake masaya döndü. "Sorun nedir?" Gözleriyle ve Jarret'a baktığımda onun da beni izlediğini görüyorum.

"Onu becermedim." Arkama yaslanıyorum ve bir elimi sürüyorum. "Babanın ona ne yaptığını biliyorsun."

onu."

"Evet." Jake kaşlarını çatarak tabağına bakıyor. "Dün gece boşlukları doldurdu. Kız kardeşi..."

Çenesi

sıkar. "Bu çok acımasızca."

" zaman neyle anlıyorsunuz."

Jake başını sallar. "Onunla ve John Holsten'la ne yapmaya karar verirseniz desteklerim." "Aynen," diyor Jarret.

Taşıdığımı bilmediğim bir ağırlık omuzlarımdan düşüyor. "Silahlarım nerede?"

"Kasamda kilitli," diyor Jarret. "Şifreyi hatırlıyor musun?"

"Evet."

Dikkatim tekrar Conor'a kayıyor ve aniden içimi kemiren bir dürtü onun peşinden koşmam için beni zorluyor.

Beynim söylemek istediğim kelimeleri oluşturmadan önce hareket ediyorum. Evden çıkıp arka verandadan iniyorum ve hızlı, kararlı adımlarla tarlayı geçiyorum.

Uzakta, kızıl saçları güneş ışığında parıltıyor, ruhumda sadece ona ayrılmış alevler gibi titriyor.

"Conor!" O birkaç adım dönene kadar yürüyüşümü hızlandırıyorum.

Yeşil gözleri benimkileri ararken, alt kirpiklerinde şefkat ve sevgi parıltıyor.

İlişkimiz bazı önemli darbeler aldı, ancak bu bağ için savaşmaktan asla vazgeçmeyeceğiz. bir şey varsa, o da hiçbirimizin ailemizin işlevsiz bir karmaşaya dönüşmesine asla izin vermeyeceğidir.

"Özür dilerim." İki uzun adımda, ellerim yanlarımda seğirirken aradaki mesafeyi siliyorum. "Seni terk ettiğim, Dalton'la bıraktığım ve son birkaç gündür anti-sosyal bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim."

Kendini kollarıma atıyor ve yüzünü boynuma gömüyor. "kez affedildin. Tanrım, seni özledim, Lorne. Seni tekrar evde görmek çok güzel."

Arkasına yaslandığında, gülümsemesi içime işliyor ve kanımı yatıştırıyor. Mutluluğu etrafında bir enerji küresi oluşturuyor, kendi küçük dünyası gibi dışarıya doğru yayılıyor.

"Conor, dinle." Bir elimi yüzüne yaslıyorum. "Her şeyin eski haline ne zaman döneceğini, bunun yarın mı yoksa gelecek hafta mı olacağını ya da senin hatırladığın kişi olup olamayacağını bilmiyorum. Bazen yeniden başlıyormuşum gibi hissediyorum."

" değil. Yeniden başlamak iyidir. Bunu bizimle yaptığınız sürece."

Gözlerimi kapatıyorum ve onun pozitifliğini içime çekiyorum, nöronlarım yeniden canlanıp kıvılcım çıkarana kadar onları şarj etmesine izin veriyorum.

"Seni seviyorum," diyor ve bakışlarımı bakışlarına çekiyor. "Kahretsin, Lorne. Ben sadece... Ağabeyimi gerçekten özledim."

"Ben de seni seviyorum." Onu kendime doğru çektim ve saçlarından öptüm. " çok daha fazla." "Sana yardım etmek için ne yapabilirim?"

Bilmiyorum.

"Zamana ihtiyacım var." Başının arkasını kavradım ve yüzümü onunkine koydum. "Ne olursa olsun, hiçbir yere gitmiyorum. Seni bir daha asla terk etmeyeceğim."

"Biliyorum." Gözleri yaşlarla dolup taşıyor, gülümsemesi güvenle parlıyor.

" et." Onu bırakıyorum ve geri çekiliyorum. "Benim parlak kız kardeşim artık büyük bir doktor ve kurtarması gereken yaratıklar var."

"öyle." Geriye doğru yürüyor. "Ailedeki en zeki kişi benim." "Kendimizi kaptırmayalım."

Sırıtarak beni tersliyor ve patikaya geri dönüyor. Tepenin ardında gözden kaybolana kadar gidişini izliyorum. Sonra Jarret ve Jake'in çiftlik işlerini konuştukları mutfığa dönüyorum.

Kahvaltıdan sonra bulaşıkları temizledik. Çocuklar sahaya gidiyor ve ben de artık bana ait olan süite doğru yol alıyorum.

Raina yatağın üzerinde oturuyor, etrafı kot pantolonla çevrili ve elinde bir makas var. "Beni bunlarla mı bıçaklayacaksın?" Odaya giriyorum ve kapıyı kapatıyorum.

"Eğitimimin nasıl gittiğini göreceğiz."

Sesi mutfakta olduğu kadar sert çıkmıyor ama kışına bir şey sıkışmış.

Odaya doğru ilerledim, makası elinden kaptım ve bir kenara fırlattım. "Bu asık surat da nesi?"

"Göt deliği refleksin bulaşıcı olmalı."

"Bunu benim üzerime yıkmayın. Kendi tutum ve eylemlerinin sorumluluğunu üstlen." Burnunu çekiyor ve geriye yaslanıyor. Sonra omuzları çöküyor.

"Haklısın."

Ayrıntı vermeyince eğildim ve ellerimi kalçalarının iki yanındaki şilteye dayayarak bir santim öteden baktım.

Ne düşündüğünü, ne hissettiğini duymak istiyorum. Çünkü onunla konuşmayı seviyorum.

Tanıdığım herkesten daha çok bana benziyor. İçindeki vahşilik, dünyaya bakışındaki kültürsüzlük.

Sosyal yapılara bağlı değil ve enerjisini dış görünüşe harcamıyor.

Onun için önemli olan her şey toprak ile ruhu arasındaki boşlukta saklıdır.

Ben soğukkanlı bir mantıkla hareket ederken, o duyguları ve içgüdüleri tarafından yönlendiriliyor, ancak sonunda doğru sonuca ulaşmak için aynı arzuyu paylaşıyoruz.

Koyu kahverengi gözleriyle bana bakarken dişlerini alt dudağının üzerinde gezdiriyor ve iç çekiyor. "Yatağa gittiğimde kafam biraz karıştı. Sen sadece çok...ugh! Bir an benden hoşlandığını düşünüyorum. Sonra benden nefret ediyorsun. Bunun bir önemi olmamalı. Umursamamam gerekirdi ama burada kalıp seni de içeren bir plan üzerinde çalışmaya karar verdim. Dün gece beni ittikten sonra düşündüm ki..."

"Yardım etmezdim."

Bir omzunu kaldırıyor. "Çok fazla karışık sinyal gönderiyorsun."

"Benimle gel." Yatağı ittim ve odadan dışarı çıktım.

Lorne'u koridorda takip edip Jarret'ın odasına girerken içim merakla titriyor. Gömme dolaba giriyor ve yerden tavana kadar uzanan kasanın şifreli kilidini çeviriyor.

Kapı açıldığında, bir av tüfeği ve bir tabanca çıkarır ve her ikisinde de mermi olup olmadığını kontrol eder.

Yanağımın içini ısırdım. Boş olsalar bile ateşli silahları tutmaması . Bunu düşündüğüm anda, en büyük silahı kollarıma itti.

Ağırlığı karşısında şaşırarak tutuşumu ayarladım ve düzgün bir şekilde tutmak için itip kakmaya başladım.

Namluyu kavırıyor ve aşağı doğru itiyor, sesi bir çekiç gibi şaklıyor. "Asla yüzüme silah ."

"Az önce fişek yatağını kontrol ettiğini gördüm-" "Her silaha *daima* doluymuş gibi davran."

Boynum tutuldu. John'un silahına dolu muamelesi yaptım ve nasıl sonuçlandığını biliyoruz.

Birkaç kutu mühimmat toplayarak kasayı kilitler ve odasına geri döner. "Ateş etmeye hazır olmadıkça parmağını tetikten uzak tut."

Elimi tetik korkuluğundan çekip tüfeği aşağı doğrultuyorum, arkasından giderken tüfeği beceriksizce kavırıyorum.

Gürleyen, duygusuz bir sesle bir düzine güvenlik kuralı daha sayıyor.

Hedefimin ve arkasında ne farkında olmak. Kullandığım silahın mekanik özelliklerini anlamak.

Ateş etmesini engellemek için silahın emniyetine güvenme...

O konuşmaya devam ederken, eğitimimin başladığını fark ediyorum.

Yatak odasında yere çömeliyor ve her iki silahı da metal parçalara ayırıyor. Sonra onları bir hareket bulanıklığı içinde yeniden birleştiriyor, her bir parçayı nasıl bir getireceğini açıklarken kocaman elleri güvenle hareket ediyor.

"Sıra sende." Onları tekrar ayırıyor.

"Bütün bunları asla hatırlamayacağım."

"O zaman elbette, iyi olduğun yapmaya devam et." Vücuduma kasıtlı olarak aşağı yukarı yargılayıcı bir bakış atıyor.

"Sen bir saksocusun, bunu biliyor muydun?"

"Hayır, sevgilim. Olmadığım tek şey bu." Şapkasını fırlatıp atıyor ve arkasına uzanarak gömleğini başının üzerinden çekip gövdesinin yontulmuş monolitini ortaya çıkarıyor. "Duştan çıktığımda o silahları tekrar bir araya getirmek istiyorum."

Dikkatimi çeken tek silah omuzlarından çıkan ve esneyen silahlar. Mermileri sektirecek kadar sert görünen kare şeklindeki göğüs kaslarının üzerinde seyrek bir tutam saçı olan sekiz karınlı bir adam.

İnsan kadar cüsseyle sert, kurşun ayaklı hareketlerle etrafta dolanacağını düşünüyor. Ama çömeldiği yerden kalkarken eli kemerinin tokasına gidiyor ve vücudunun çizgisi gevşek, kıvrımlı bir kalça ve karın yuvarlanmasıyla yukarı doğru akıyor.

Bir erkek striptizcinin çevik duygusallığı ile üst vücut gücünün çekici bir çitirtisi.

Doğrulurken botları bir araya geliyor. Çenesi aşağı doğru eğiliyor ve lanet olsun... Kot pantolonunun fermuarının etrafındaki kıvrım, dikişlerine kadar inkar edilemez bir şekilde dolu olan baştan çıkarıcı bir şişkinlik yaratıyor.

Botlarını çıkarıp kemerini çıkararak uzaklaşırken aval aval bakıyorum. Şüphesiz, o gitmiyor...

Evet. Kot pantolonunu ve külotunu indiriyor, bir kenara fırlatıyor ve utanmadan çıplak bir şekilde ana banyoya doğru yürüyor.

Kalça kaslarının tuğlaları adımlarıyla birlikte sıkışıyor ve omurgasının vadisi boyunca sinirler oynuyor. Hiçbir yerinde gevşek deri yok. Her santimi gergin, sert ve en keskin bıçak gibi bilenmiş.

Belki bana eziyet etmeye çalışıyordur, ama olduğunu sanmıyorum. Hapishanede mahremiyetin ve ket vurmanın kaybolduğuna dair hikayeler . Kıyafetler çıkarılır. Duşlar açık. Utangaçlık basitçe kabul edilmez.

Kapıyı aralık bırakarak banyoya girer. Duş açılır ve bir an sonra içeriden buhar çıkar.

Onu spreyin altında dururken hayal ediyorum, başı arkaya eğik ve sabunlu bir el sikinin üzerinde çalışıyor. Uzun mu? Kalın mı? Uyarılmaktan şişmiş mi?

Erkekler nadiren fanteziye uygun yaşarlar, ama fantezi ihtiyacım olan tek şey. Kukum kasılıyor, sıcaklık dalgalarıyla uyku halinden uyanıyor.

Arkama yaslanıp orgazm olmak için kendimi parmaklamak istiyorum. Bunu en son ne zaman yaptım? Teksas'ta yaşarken değil. John libidomu yok etti.

En son buraya ilk taşındığımda Jake ve Jarret'ı gördüğümde cinsel dürtüler hissetmiştim. Kardeşlerini düşünürken kendime dokunduğumu söylesem Lorne ne derdi?

Şu anda düşündüklerim onlar değil ve bu da başlı başına tehlikeli. Lorne'a çok güzel olabilir ama o bir yıldırdan bile daha acımasız. Bazen sırf zevk için mi insanlara bok gibi davranıyor diye merak ediyorum.

Bu sabahki ruh halimin asıl sebebi bu. Dün gece tek yaptığım iyi davranmaya çalışmakken beni itti.

Duygularımı incitti.

Ona üzerimde böyle bir güç vermemem gerektiğini biliyorum. Duygular anlaşmamızın bir parçası değil. Bana saygısızlık etmesine müsamaha göstermeyeceğim ve her fırsatta ona karşı çıkmaya devam edeceğim. Ama beni etkilemesine izin veremem.

Lorne Cassidy ile başa çıkmanın tek yolu kayıtsızlıktır.

Silahlarının bir araya getirilmesini istiyor, ben de bunu yapmaya çalışacağım. Çünkü bu benim eğitimimin bir parçası. Bir ateşli silah hakkında öğrenilmesi gereken her şeyi öğreneceğim, böylece bir dahaki sefere John Holsten'ı vurduğumda başarısız olmayacağım.

Dikkatimi dağınık parçalara çevirerek kendimi işe .

Çok geçmeden duş kapanır ve Lorne elinde bir havluyla buğular içinde dışarı çıkar.

ince kalçalarına sarılmıştı.

Sürgü zimbirtısını namlunun girmesi gereken deliğe kaydırmayı başardım ama işlem sırasını karıştırmış olabilirim. Bana tekrar gösterirse, öğrenirim.

Çalışmalarına bakıyor ve dudağı geri kıvrılıyor. "Hiç denedin mi?"

"Evet, tabii ki. I-"

"Lanet olası değersiz." Pantolonunu yerden aldı.

Boğazıma sıcak bir kor oturuyor ama . "Biraz sabırlı olmalısın.

Ben."

"Sabırlı davranan bendim. Sana basit bir görev verdim ve açıkça kuzeyden çok fazla şey bekledim. kulakların."

"Oh..." Neşesiz bir inançsızlıkla gülüyorum ve silah parçalarını bırakıyorum. "Hayır. Hayır, benimle bu şekilde konuşmayacaksın." Yavaşça ayağa kalkıyorum, sesim patlamanın eşiğinde titriyor. "Özür dile. Hemen şimdi."

Arkasını dönüp kıyafetlerini topluyor ve beni başından savıyor.

Hakaretini geri almasını sağlayamam ama burada durup ona bakmak zorunda da değilim. Kapıya doğru dönerek, hissettiğimden daha sakın bir şekilde dışarı çıkıyorum.

"Raina." Ayak sesleri de en az sesi kadar ağırdı. "Buraya gel."

Hızımı artırıyorum ve yumruğu saçlarımı yakalayıp beni göğsüne çekmeden önce koridora ulaşıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Kulağıma doğru nefes alıyor.

"Bırak beni." Parmaklarının çelik mengenesini kıpırdatmadan pençelerini kavıyorum.

Diğer kolu belime dolanıyor ve bir panik kaplıyor. Ama sözlerime odaklanabilmesi için kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum.

"Bana istediğin kadar kabadayılık tasla, Lorne. Hayatının geri John Wayne gibi yürüyen sen olacaksın. Yemeğini benim unutma ve kutsal her şey üzerine yemin ederim ki bir sonraki yemeğinde göt deliğinde siğiller çıkacak ve taşaklarına isilik yayılacak. Kemerinin altındaki her şeye bakmak o kadar acı verici olacak ki, sadece aletinın düşmesini istemeyeceksin. Korkunç bir çaresizlik içinde ona bıçak saplayacaksın."

"Tanrım." Keskin bir nefes verdi ve beni tutuşu kayboldu.

Koridorda aceleyle ilerlerken esintiyi yakarak ileri atılıyorum. Fuayeye ulaşana kadar arkama bakmadım.

Onu bıraktığım yerde duruyor, kolları iki yanında, havlusu kalçalarında tehlikeli bir şekilde asılı ve bakışları benimkine sabitlenmiş. Sersemlemiş yüzü soğukkanlı bir yırtıcınıninkine benziyor, ama kaşlarının korkunç güzelliğine kazınmış bir şok kesin.

Evin içinden geçip arka kapıdan çıkmaya devam ediyorum. Yaz sıcağı ciğerlerimdeki havayı emiyor ve güneş gözlüğüm olmasını dileyerek acımasız güneşe karşı gözlerimi kısıyorum.

En azından beni takip etmedi.

Silah eğitimi, ona tekrar bakmayı midem kaldırına kadar beklemek zorunda kalacak.

Canlandırmam gereken bir bitki bahçesi, tarlanın karşısındaki koruda toplayacağım meyveler ve planlamam gereken yemekler gibi dikkatimi dağıtacak pek çok şey var.

Günün geri kalanını bunu yaparak geçirdim. Lorne'un nereye gittiğini bilmiyorum ve neyse ki akşam yemeğine kadar onu bir daha görmüyorum.

Göğüs eti, kızarmış hominy ve sıcak fasulye ekmeğini hazırlarken mangalda pişen etin dumanlı aroması mutfığa yayılıyor. Bunlar çocukken en sevdiğim yemeklerden bazılarıydı. Onları büyükannem kadar iyi hazırladığımdan şüpheliyim ama her şey çok lezzetli kokuyor.

Çamurluğun kapısı açılır, ardından botların gıcirtısı duyulur. Çiftçiler teker teker

az önce temizlediğim zeminde kirden bir iz bırakarak masaya doğru ilerliyorlar.

Hizmetçileri olmak için kaydolmadım ama kirli bir mutfağa dayanamam. Bazı temel kurallar olabilir.

İçeri en son Lorne giriyor, kot pantolonunda diğerlerine göre daha az leke var. Gözleri doğrudan dikiliyor ve ben lavabodaki tavalarla meşgul oluyorum.

"Bu harika görünüyor, Raina." Belki bir kaşık dolusu hominy'yi burnuna götürür ve çeker. "Teşekkür ." Midem gurulduyor.

Kahvaltıdan beri bir şey yemedim ve protokolü bilmiyorum. Benim buradaki rolüm ne? John yemeklerini asla benimle yemezdi.

Conor göğüs etiyle dolu bir ağzın etrafında "Aman Tanrım, bu çok lezzetli," diyor.

"Günün nasıl geçti?" Jake onun yanına yerleşiyor ve parmak uçlarını yanağında gezdiriyor. "Desmitisli bir atı tedavi ettim. Zavallı şey."

O tıbbi bakımına başlarken, Lorne kendi sandalyesinin yanındaki sandalyeyi çekiyor ve gözlerimi buluyor.

Otur, dedi.

Onun yanına oturmak istemezdim ama kalan tek koltuk orası. Bir çocuk gibi davranıp reddedebilirim. Ya da olgunca davranabilirim.

Yanına indiğimde Conor çatalını ona doğrultup "Bugün ne yaptın?" diye sordu.

Koltuğunda arkasına yaslanmış, tüm havası ve . "Bir cep telefonu aldım, ehliyetimi yeniledim, spor yaptım ve çok korkunç bir kadın tarafından yerime oturtuldum." Gözleri bana kayıyor.

yukarı bir sıcaklık dalgası yükseliyor ve bu sadece onu çalışırken hayal ettiğim için değil.

"Neden yerine oturtuldun?" Jake, Lorne ve benim aramda bakışıyor, yüz ifadesi

Anlaşılmıyor.

"Kıçımı gösterdim," diyor Lorne kesin bir ifadeyle. "Mecazi anlamda mı?" Conor kaşlarını kaldırıyor.

"Her anlamda." Masanın altından bir bacağını uzatır, dipsiz yeşil gözleri

Beni

m. Bu bir özür değil ve henüz peşini bırakmaya niyetim yok. "Bir ders çıkarıldı mı?" Tabağındaki dokunmadığı yemeğe bakıyor, dudakları ukala bir sırıtışa dönüşüyor.

"Yemeklerinizi hazırlayan kadını kızdırmayın."

Masanın etrafında ağızlar çiğnemenin ortasında dondu.

"Yemekler güvenlidir." Çatalımı elime alıyorum ve mangalda pişirilmiş göğüs etinden doyurucu bir ısırık alarak gösteriyorum.

Odada ortak bir rahatlama havası esiyor ve sohbet bu yılın sığır stoku gibi güvenli konulara yöneliyor.

Yemekten sonra Lorne toplamama yardım etmek için etrafta dolanıyor. Aile bulaşık makinesini doldurma ve yardım teklif etme konusunda iyi. Hayatları boyunca kendi başlarının çaresine bakmışlar. Ama yemek pişirirken yaptığım pisliği için onları kovalıyorum.

"Bu gece yapmam gereken birkaç iş daha var." Lorne tezgâha yaslandı. "Sen de benimle geleceksin."

"Neden?" Havluyu yere atıp ona doğru dönüyorum.

"İkimizin de kıyafete ihtiyacı var."

"Beni alışverişe götürmek ister misin?" Bunu hayal edemiyorum. "Param yok ki. Ayrıca, mağazalar kapalı olacak."

"Ekmeğini kazanıyorsun ve benim de dükkânı olan bir arkadaşım var." Adım adım uzaklaşıyor.

"On dakika içinde gidiyoruz."

"Duş almam lazım."

"Kamyonette olacağım." Mutfaktan sinsice çıktı.

Nefesimin altında homurdanıyorum ve banyoya gidiyorum.

Yirmi dakika sonra, onun doğru yürüdüm. Onun kot pantolonunu şort şeklinde kesmek yerine saçımı yıkamayı atladım. Ve onları *kısa* kestim, tam külot çizgisinin altında, *erkek kotuna* yeni bir anlam kazandırdım.

Yanına tırmandığımda bakışları doğrudan bacaklarıma yöneliyor.

"şekilde insan içine çıkamazsın." Bir kolunu dayadı, ifadesi gergindi.

"Yapabilirim ve yapacağım." Emniyet kemerini bağladım. "Tokalı bir tavşana ."

"Eğer rahat , tek başına alışveriş yapacaksın." Flanel üstümün düğümünü daha yukarıda duracak şekilde ayarlıyorum, böylece tüm göbeğim açıkta kalıyor.

Homurdanarak motoru çalıştırır ve yola koyulur.

Ay ağaçların tepesinde geziniyor ve bizi kasabaya kadar takip ediyor. Ana caddeden Sandbank'a doğru ilerliyor ve sütunlu bir ön verandası ve eşit şekilde yerleştirilmiş pencereleri olan mütevazı bir kolonyal evin araba yoluna .

Tanıdık bir SUV, tavanına monte edilmiş bir ışık çubuğu ile tek garajın önünde oturuyor.

"Burada ne işimiz var?" Karnımda kaynayan ateş tutuşuyor.

"Kamyonda kal." Dışarı çıkıyor ve ön kapıya doğru yürüyor.

İki sert vuruştan sonra verandanın ışığı yanıyor ve Şerif Fletcher dışarı çıkıyor.

Taksinin gölgelerine gömülüyorum, nabzım gümbür gümbür atıyor.

John Holsten ve Sandbank şerifi çok sıkı , yolsuzlukları o kadar iç içe geçmiştir ki John şu anda burada benim kasabaya tek başıma gelmemi hiç şaşırmasdım.

Kapıları kilitlerken ve uykulu sokağı endişeyle tararken omurgam ürperiyor.

Fletcher şapkasını Lorne'a doğru uzatıyor, Lorne da başıyla onu selamlıyor. Aynı baskın duruşu sergilerken duyamadığım bir konuşma yapıyorlar: botlar geniş bir duruşta, eller kemer tokalarında, omuzlar geride ve gözler taş gibi.

Lorne kamyonu işaret ediyor ve şerifin yağlı bakışları benimkilere kayıyor. Nefesim kesiliyor.

Lorne ne yapıyor? Neden bana bakıyorlar?

Beş dakika geçti. Sonra on. Konuşmanın çoğunu Lorne yapıyor. İkisi de herhangi bir düşmanlık belirtisi göstermiyor ama Fletcher'ın yüzündeki gerginlik giderek artan tedirginliğini itiraf ediyor.

Yüzleşme şerifin sarsak bir baş sallamasıyla sona eriyor. Lorne verandadan inip kamyonetin kilidini açıp hareketsiz ve tetikte kalıyor.

"O da neydi?" Kolçağı kavriyorum, diken titriyorum. "Bir dua toplantısı." Düz bir suratla arabayı yola çekti.

"Bu bir şaka mıydı? Çünkü ben gülmüyorum. O adam rozetli bir sıçan. John'la aynı okula gittiklerini biliyor ?"

Kırmızı ışıktaki durdu ve gözlerini kısarak bana baktı. "Hayır."

"John karısıyla tanışmadan önce de iyi dosttular." "Ne demek istiyorsun?"

"Şerif Fletcher'ın Julep ve annenizin ölümünde parmağı olduğunu söylüyorum."

Yüzümü arıyor. "Buna inanıyorsun."

"Küçük bir kasaba şerifinin bir araba kazası mahalline gelip, ortalığı karıştırmasının mümkün olduğuna inanıyorum."

ve bunu bir kaza gibi gösteriyor. Tüm bunlar , en yakın arkadaşı petrol zengini bir arazide oturuyor ve bu zenginliğin bir kısmını paylaşma vaadinde bulunuyor."

Burun delikleri alevlenir. "Orospu çocuğu."

Işık yeşile döner ve gaza basar. "Ona ne söyledin?" diye sordum.

"John'un şeyin bende olduğunu söyledim."

Ellerim kucağımda toplanıyor.

Yumruklarıma bakıyor ve yola geri dönüyor. "Oraya bir uyarıyla gittim Raina. John Sandbank'e adımını atarsa Fletcher benimle temasa geçecek."

"Yoksa?"

"Ya da hayatının geri kalanını parmaklıklar ardında geçirecek." "Ailenizi de götürecekt."

"Karısının yaşamasını istiyorsa hayır." Elleri kenetlendi. "Fletcher'ın paradan daha çok sevdiği bir şey varsa, o da lise aşkıdır."

Kanım donuyor. Lorne şerifin karısını tehdit etti ve ailesine bir şey olursa bu tehdidi yerine getireceğinden hiç şüphem yok.

Kamyonu ana caddede sürüyor, gecenin bu saatinde trafik çok az. Sandbank'in dört bir yanı tarım arazileri ve sığır otlaklarıyla . En yakın otoyol kasabanın eteklerinde yer alıyor.

O yöne doğru ilerler ve şehir sınırını belirleyen kavşakta durur. Birkaç kilometre ileride otoyol var. Sağımda büyük bir traktör malzeme deposu uzanıyor. Sandbank'a gelen herkes buradan geçiyor.

"Her zaman görev başında bir güvenlik görevlisi var mı?" Depo alanının gölgeli köşesine park edilmiş işaretli arabayı gösteriyorum.

"Hatırlayabildiğim kadarıyla. Yaşlı Cal güvenlik kameralarına güvenmiyor. Yıllar boyunca pek çok kez soyuldu ve tahrip edildi."

Güvenlik aracının yanındaki hareketlilik gözlerimi binanın yanında duran genç adama çeviriyor. Sigarasını ağzına götürüyor, uzun boylu bedenine sıkıcı bir güvenlik üniforması giydirilmiş.

Bir fikrim var. Zor bir ihtimal ama denemeye değer.

"Şu çek." Saçlarımı omuzlarımdan üzerinden tarıyorum. "O adamla konuşmak istiyorum."

"Onunla ne hakkında konuşacaksın?" Dudakları düz bir çizgi oluşturuyor.

"Eğer söyledikleriniz doğruysa, Cal'ın güvenlik görevlileri Sandbank'a giren çıkan her arabayı görüyor.

Şundan bize göz kulak olmasını isteyeceğim."

Küçümseyen bir ses çıkardı. "Zaman kaybı."

"Eğer bu kadar eminseniz, haklı olduğunuzu kanıtlamam için bana bir şans verin."

Dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlıyor. Sonra boş arsaya döner.

"Burası iyi." İlk park yerini gösteriyorum.

Asfaltın diğer ucunda, güvenlik görevlisi arabasına doğru alçalıyor ve içindeki karanlık tarafından yutuluyor.

"Bana cep telefonunun numarasını ver." yazacak bir şey aradım.

Torpedo buruşuk bir makbuz çıkarıyor, numarayı not ediyor ve yüzünde kızgınlık bana uzatıyor. "Kendini kaçırtmamaya çalış."

Lorne birinci sınıf bir pislik olabilir ama burayla o araba arasında gözlerini benden ayırmayacağını biliyorum. Ayrıca John Holsten, Lorne'un kamyonu burada dururken ortaya çıkarsa aptallık etmiş .

Arabadan atlayıp gazeteyi cebime tikiştiriyorum. Saçlarım omuzlarımda sallanıyor ve botlarım kaldırımda tıkırdıyor, kalçalarımda hafif bir salınımla otoparkta süzülüyorum.

Güvenlik aracının yolcu kapısına yaklaştığımda, cam hemen açılıyor. Eğilip kollarımı çerçevenin üzerinde kavuşturuyorum ve yirmili yaşların başındaki güvenlik görevlisine göğüs dekoltesini engelsiz bir şekilde gösteriyorum.

Mavi gözler içeri bakıyor, kapüşonlu ve büyülenmiş.

"Vay canına," diye fısıldıyor. "geldin sen? Çünkü kesin olan bir şey ki, buralardan değilsin."

"İyi akşamlar, yakışıklı." Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum ve yavaşça serbest bırakıyorum. "Arkadaş ister misin?"

"Senin gibi güzel bir şeyi asla geri çeviremem." Bakışları Lorne'un kamyonetine, binadaki kameralara ve tekrar bana kaydı. "Ama insanların mülke girmesine izin vermemem gerekiyor."

"Aww, kahretsin." Doğruluyorum ve başparmağımı kısa bel bandının altına sokup, hayal gücüne çok az şey bırakacak kadar aşağı indiriyorum. "Biraz zor durumdayım ve senin gibi güçlü, kaslı bir adamın yardımına ihtiyacım var."

Nefes sesleri derinleşiyor, hızlanıyor. Bir an sonra, kapı muzaffer bir tıkırtıyla açılır.

Arabaya bindim.

Raina karanlık arabanın içinde kaybolduğu anda midem düğümleniyor. Huzursuzluk bacaklarımı kavıyor. Vücut ısım yükseliyor ve içim titriyor gibi hissediyorum.

Endişem tamamen yersiz. Güvenlik görevlisi kadar sıska bir dangalak ki havaya vurup onu devirebilir.

Ama hoşuma gitmiyor. Onunla yalnız olmasından nefret ediyorum. Bundan nefret ediyorum.

Bileğimdeki rüya yakalayıcı kolyeyi çevirerek çevredeki tarlaları ve boş yolları araştırıyorum. Ayağım sekiyor ve boynumun arkasını sıkıyorum, her saniye çözülüyorum.

Bir dizi kısa nefes üfleyerek kontrolü ele almaya ve onu gizleyen arabayı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Ama bakışlarım iznim olmadan arsayı geçiyor ve karanlık iç mekânı seçmeye çalışıyor.

Onun orada ne işi var? Onunla seks yapmazdı. John Holsten'a göz kulak olmak gibi önemsiz bir şey için değil.

Ama gardiyanın işbirliği karşılığında önerebileceği başka şeyler de var.

Boğazımdan bir hırıltı ve kapıyı iterek açmak için tutamağa uzanıyorum.

Arazinin diğer tarafında Raina arabadan çıkıyor, kalçasıyla kapıyı kapatıyor ve kışını kaldırıp kamyonu geri dönüyor.

Parlak siyah saçları aydınlatma direklerinin ışıltısı altında parlıyor. Göğüsleri pazen gömleğinin sallanıyor ve uzun bacakları onu baştan çıkarıcı, meydan okuyan bir havayla taşıyor.

Nefes kesici, büyüleyici, tepeden tırnağa topraktan, rüzgârdan ve el yapımı günahtan inşa edilmiş.

Kamyonu kayarak biniyor ve kemerini bağlıyor, yüz ifadesi kapalı ve omuzları gergin. "Şimdi nereye?"

"Ne oldu?" Koltuğa doğru eğildim, gerginlikten çenemi gıcırdatıyordum. "Her şey yolunda. Arayacak-"

"Ne yaptın sen?"

Bakışları sabır arar gibi yukarı doğru kayıyor. Sonra o kocaman kahverengi gözlerini bana diyor. "Beni hissetmesine izin verdim."

Görüşüm bulanıklaşıyor ve ellerim yanan yumruklara dönüşüyor. "Gömleğin altından mı üstünden mi?" "Altında." Çenesini kaldırıyor.

Feveran ediyorum. Hırlıyorum. Vücudumdaki her gözenekten şiddetli bir öfke fişkirirken, sertleşmemem gereken yerlerimde sertleşiyorum. Boğazını sıkmak, ağzını parçalamak ve kıpkırmızı olana kadar kışına vurmak istiyorum.

Şişmiş.

Bir adamın onu ellemesine nasıl bu kadar kayıtsızca izin verebilmişti? John'la yaşadığı vahşetten sonra, diğer yöne doğru gerekmez miydi?

Böyle bir şeyin beni neden nasıl anlamaz?

Lanet , anlamıyorum bile. Onu itip en yakın içki dükkanına gitmek istiyorum. Bir içkiye ve biraz huzura ihtiyacım var.

Çalan bir telefon sersemliğimi dağıtıyor ve onun görüş açısını takip ederek aramızdaki koltuğun üzerindeki cihaza ulaşıyorum.

"Bu Ford." Otoparkın diğer tarafındaki arabaya bakar.

Ford şu küçük meme kapıcı pislik mi?

Boynumu kırıyorum, düşüncelerim kan içinde yüzüyor. "Bu bir isim değil. Lanet olası bir kamyon." "Sakıncası var mı?" Cıvıldaayan telefonu işaret ediyor ve cevabımı beklemeden telefonu kapıyor. "Alo?" Şeytani dudaklarında bir gülümseme . "Evet, benim." Başını eğip dinliyor, sonra boğuk bir kahkaha atar. "Sen de tatlım. Şimdi adamlarına gözlerini dört açmalarını söylemeyi unutma-" Telefonu elinden çekip kulağıma götürüyorum. "Sen öldün, orospu çocuğu."

Diğer uçtaki sessizlik dikkatimi elli metre arabaya çekiyor. "Kimsiniz?"

Ford'un sesi titriyor.

"Lorne Cassidy."

"Oh, kahretsın..." Nefes nefese kalıyor ve diğer uça bir şey gümbürdüyor. "Siktir!"

Tabii ki beni tanıyor. Duruşmam Sandbank tarihindeki en büyük haberdî.

bağlantısını keser. Bir saniye sonra farlarını yakıp hızla otoparktan çıkıyor, yola savrulup gözden kayboluyor.

"Koşabilir." Telefonu bırakıp ellerimi esnetiyorum. "Ama o salak orospu çocuğunu yakalayacağım." "Evet, bunu yaparsın. O aptal taşaklarını koparıp aptal suratına bir tokat attıktan hemen sonra.

onları." Ayağını yere vuruyor. "Kahretsın, Lorne. Bize yardım edecekti."

Parmağımı arabanın olduğu yöne doğru saplıyorum. "Seni taciz etmesine izin verdin!"

"Onlar sadece meme." Kollarını havaya kaldırıyor ve . "Seni anlamıyorum."

Tanrım, lanet olası ağzı... Sikimi o utanmaz, alaycı dudaklarının arasına sokmak ve onu istiyorum. Ona doğru dönüyorum, gözlerimin tüm gücünü ona veriyorum. "Bunu bir daha *asla* yapma."

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" Daha uzun oturuyor. "Bana dokunmak istemiyorsun ve başka kimse de bana dokunamaz."

"Görünüşe göre beni gayet iyi anlıyorsun." "Bana sahip değilsin."

"Hayır, ama benim çatım altında yaşadığın sürece benim kurallarına uyacaksın." "Tamam, *baba*."

Elim boğazına doğru uçuyor ve yüzünü kendime doğru çekiyorum. "Seni temin ederim ki aklımdan babalıkla ilgili bir düşünce geçmiyor."

Avucuma karşı yutkunuyor ve gözlerinde korku parlıyor. Titriyor ama geri çekilmek ya da elimi daha da yaklaşıyor. Boyun eğerek değil, yüzüsüzce küçümseyerek.

"Yap ." Dişlerini sıkıyor ve tırnaklarını kalçamdaki kot pantolona geçiriyor. "Eğer kendini erkek gibi hissedeceksen beni boğ."

Lanet , beni ediyor. Bir bakışla cinayete meyilli mahkumu başka yöne yürütebilirim. Ama bu silik kadın öfkemi hoş karşılıyor gibi. Benden korktuğunu biliyorum ama asla sinmiyor.

Onu serbest bırakıyorum. Parmakları boynuna doğru uçuyor ve gözleri... Eğer bakışlar öldürebilseydi, iç organlarımdan oluşan bir yığının içinde yatıyor olurum.

Onu ne kadar çabuk eğitir ve hayatımdan çıkarırsam kadar iyi.

Çünkü daha fazla kalırsa, onu becereceğim ve bu ne düzgün ne de uzlaşılabilir olacak. Vücudumdaki her vahşi nefesle onu cezalandırırken, onun her deliğini yok edeceğim. İkimizin de bundan sağ çıkacağını sanmıyorum.

Kollarını kavuşturur. "Sen tam bir-"

"bir şeyler bul." Telefonumu ona fırlattım ve kamyonu sürmeye başladım.

Eğer onu sandığım kadar iyi tanıyorsam, bana sefil bir olduğumu anlatmak için yanıp tutuşuyordur.

Hatırlatmaya ihtiyacım yok.

Elindeki telefona kaşlarını çatıyor, başparmağı öfkeyle ekrana vuruyor. Birkaç kez daha kaydırıktan sonra kamyonetin hoparlörlerinden hızlı bir duyuluyor.

Carrie Underwood'dan *Cowboy Casanova*'yı çalıyor ve yüzündeki sırıtışa benim için erkekleri döven bir şarkı seçmiş.

Yola çıktığımda telefonu koltuğa bırakıyor ve yolcu camına doğru yöneliyor.

Son durağımız şehrin dış kenarında, tek katlı uzun bir bina grubunun içinde yer alıyor.

Bitişikteki birkaç perakende mağazasından birinin önüne park ediyorum ve motoru kapatıyorum.

Otopark boş, tüm mağazalar akşam için kapalı. Bütün günü ayak işleriyle ve insanlarla uğraşarak geçirdikten sonra sabrım tükendi.

Toplum dumanı tüten bir yığını. Ehliyet bürosundaki uzun kuyrukta oflayıp puflarken, diğer sürücülere korna çalıp yol verirken ve ağlayan çocuklara dudak bukerken ortak sefilliklerine gülmekten kendimi alamadım.

Bugün telefon mağazasında bir bebek gördüğümde, bakmadan duramadım. Sübyancı gibi görünsem de umurumda değil. Gözlerindeki kocaman yaşlarla o kadar güzel ve masumdu ki. Bu arada, sıradaki pislikler ters ters bakıp yüzlerini buruşturdular.

Daha fazla pisliğin etrafında olma düşüncesini midem kaldırmıyor.

İşte , üzerinde kıvrıcık harflerle *Cora's Clothier* yazan bir tabelanın bulunduğu cam kapının önünde oturuyorum.

Cora lisedeyken tam da bu yerde kendi dükkânını açacağını söylemişti. Bunu gerçekleştirmesine şaşırmadım.

Birkaç saat önce onu aradığımda, mesai bitiminden sonra beni içeri almaktan çok mutlu oldu.

Tentelerin altındaki gölgeleri, cadde boyunca uzanan evleri ve kapalı dükkânların ışıksız pencerelerini inceliyorum. John Raina'yı alması için birini tuttuysa, şimdi saldırmanın tam zamanı.

Silah taşımıyorum ama botumda her zaman bir av bıçağı taşıyım. Conor'ın vahşice öldürüldüğü gece Jarret ve beni bağlandığımız yerden kurtaran bıçağın aynısı. Hayatımızı kurtardı ve beni de kurtaracağına güveniyorum.

Raina kıpırdanıyor, gözleri kapıdaki tabelanın üzerinde geziniyor. "Cora kim?"

Becerdiğim son kız. Onu baloya götürdüm. Sonra onu bir tarlaya götürdüm ve kamyonetimin aldım. Aceleden elbisesini yırttım ama umursamadı. Ne de olsa bir terziydi ve o gece yüzündeki hülyalı ifadeye bakılırsa, beni bir ömür boyu kovalamaya hazırlanıyordu.

Ondan yeterince hoşlanmıştım. Hatta evleneceğim kişi bile olabilirdi. Ama hayatın benim için farklı planları vardı.

"O eski bir arkadaş." Kamyondan çıktım ve telefonu cebime attım. "Benim tarafıma kay." Raina'nın göğsü sıkışıyor ve bakışları zifiri karanlık çevrede geziniyor.

"Benim için acele etme." Ellerimi kalçalarımın indiriyorum.

Bir süre daha kararsızlık yaşadktan sonra koltuğa doğru kayar ve dışarı çıkar.

"*Sakın* yanımdan ayrılma." Bir elimi sert dirseğine koyarak onu dükkâna götürüyorum ve

arkamdan sürgüyü kilitliyorum.

Tepemde bir zil çalıyor, ardından yumuşak ayak sesleri geliyor. Arkadan uzun boylu, salkım söğüt gibi bir sarışın çıkıyor ve nefesim kesiliyor. Tanrı olsun, hatırladığımdan daha da güzel.

Elim Raina'nın kolundan düşüyor, tenim gergin ve sıcak.

Cora'nın kocaman gülümsemesi aramızdaki boşluğa yayılıyor ve sevinçle çığlık atıyor. Yuvarlak giysi raflarının etrafından dolanarak bana doğru koşuyor ve beni kucaklıyor.

"Evine hoş geldin, bebeğim." Arkasına yaslanıyor, kurnaz olmayan gri gözleri tatlılık ve kahkaha dolu. "Aradığına çok sevindim."

"Mesaiden sonra beni kabul ettiğin için teşekkürler."

"Her zaman." Yüzümü kavırıyor ve ellerini boynumdan omuzlarıma doğru kaydırıyor.

"Yıldızlarım ve jartiyerlerim, şu haline bak! Yani... Vay canına. Çok güzel görünüyorsun, Lorne Cassidy. Her zaman öyleydin ama yıllar sana çok ama çok davrandı."

Yıllar yalnız ve acımasız geçti, ama onu düzeltmeye etmedim.

"Peki bu güzel bayan kim?" Yanımda kaynayan kadına doğru döndü. "Raina

Benally." Raina ona sert bir el salladı ve daha da sert bir gülümseme verdi.

"Raina bir aile dostumuz," diyorum. "Bir süre bizimle kalacak ve çiftliğe uygun kıyafetlere ihtiyacı var."

"Mükemmel." Cora ellerini çırpıyor. "İkinizi de "

"İşler nasıl?" Dış kapıları ararken yandan da Raina'ya göz kulak olarak dükkânın içinde dolaşıyorum.

"Zor bir sekiz yıl oldu," diyor. "Benim tutkum terzilik ve yeni kıyafet serileri için alışveriş yapmak, ancak zamanımın çoğu markamı inşa etmeye ve özel müşteriler kazanmaya gidiyor. Serbest çalışmak uzun saatler ve özel hayatımın olmaması anlamına geliyor." Yüzüksüz sol elini kaldırıyor. "Hâlâ evli değilim. Sanırım hırslarıma katlanacak bir erkek bulamadım." Bakışları bir giysi rafına kayıyor ve askılarla oynayarak mırıldanıyor: "Belki de doğru kişinin eve gelmesini bekliyordum."

Ne demek istediğini gayet anladım ve onunla tekrar denemekten çekinmem. En azından, onun yumuşak amına girmekten zevk alırdım. Bu fikir içime yerleşirken, karnımda kükreyen bir ateşin kıvılcımlanması için hazırlandım.

Hiçbir şey ateşlenmiyor ve bakışlarım Raina'ya yöneliyor.

Kenarda duruyor, bir eli eğik ve yüz ifadesi limon yutmuş gibi sıkışık. Onu görmek bile ağzımı kurutuyor. Bacakları ve tavrıyla bağımlılık yapan bir içki, biraz da acı ve sirke.

İşte o zaman onu hissediyorum, belimin altında alçak ve öfkeli. Kıvrılan, çırpınan, yanan bir hüsrana cehennemi.

Omuzlarımı geriye atıyorum ve Cora'ya dönüyorum. "Arka kapıyı kilitli mi tutuyorsun?" "Hatırladığım zaman." Gülüyor. "Buralar çok sessiz."

"Kontrol sakıncası var mı? Gece burada yalnızken birinin içeri girip sizi habersiz yakalamasını istemem."

"Oh." Yanakları kızardı. "Evet. Lütfen, yap. Tam şurada."

Parmağının dar alanda takip ediyorum ve bir sıra rafın ötesindeki kapıyı görüyorum. O tarafa yönelip Raina'nın yerini işaretliyorum.

Kapıdaki sürgü eski görünüyor ve kolayca . Ön girişteki gibi baş üstü zili yok. Biri içeri girerse beni uyaracak bir şey yok.

Raina'nın dik duruşuna bakıyorum ve kapının etrafındaki boşluğu araştırıp çöp kutusuna . Boş enerji içeceği kutuları kadar dolu. Cora'nın bu kadar neşeli ve enerjik olmasına şaşmamalı. Kafeinle kafayı bulmuş.

Geçici bir alarm oluşturmak için kutuları kapının önüne dizerken, düşüncelerim bacaklarımın arasında şişen açlığa .

Hapisten çıkalı sadece birkaç gün oldu ama bu huzursuz sızıyı daha fazla görmezden gelemem. Biriyle yatmam lazım.

Batı tarzı kıyafetlerin sergilendiği bir masaya yaslanıyorum, keşke buradan başka bir yerde olsaydım diyorum. Lorne ve Cora arasındaki bacak bacak üstüne atma hissini anlamak için insan cinselliği konusunda diploma sahibi olmama gerek yok. Uzun süren göz temaları, Cora'nın Lorne'a dokunuşundaki rahatlık ve alttan alta akan mahrem geçmiş midemi çökertmeye .

Güzel, hareketli, animasyonlu terzi benim olmadığım her şey. Korunaklı bir masumiyetle parlıyor ve hayattaki tek görevi buymuş gibi Disney gülücükleri dağıtıyor. Sarışın, adil ve müzikal bir ışıkla dolup taşıyor.

Bu arada ben de kara bulutlarımla birlikte gölgelerin içine çekilmek istiyorum.

Benim de bir görevim var. Bana işkence eden ve kız kardeşimi ölüme terk eden adamı öldürmek. Sanırım bu beni acımasız, kinci bir kötü adam yapıyor. Umarım, kendi aptallığının alevleri içinde yok olan türden değildir.

Dükkanın arka tarafında, Lorne kapının etrafında dolanıyor ve bir tür bubi tuzağı kuruyor. En azından güvenilir biri. Beni hayatta tutacağına ve ağzını her açtığında beni aşağılayacağına güvenilebilirim.

"Şuna bak, ne kadar da korumacı." Cora bir elini göğüs kemiğine dayıyor. "Onun baldan bir kalbi olduğunu hep biliyordum."

Onun kalbi bal gibi. Sekiz yıl boyunca soğuk ve karanlık bir köşede kristalleşip sertleşen bir bal.

"Başlayalım mı?" Kıyafet raflarını işaret ediyorum.

"Kesinlikle!" Etrafta çırpınıyor, kot ve pamuk topluyor, bir yandan da bu sezonun modası hakkında konuşuyor.

Lorne arkadan çıktığında, onu soyunma odasına yönlendirir.

"Gömleğini çıkar ve..." Bakışlarını adamın gövdesinde gezdiriyor. "Başka ne olursa. Bir mezura alacağım."

Gerçekten ölçmesine gerek var mı? *Sadece bedenini sor.*

Korkunç ruh halimden rahatsız olarak bir nefes bırakıyorum.

Ölçme, flört etme ve yarı çıplak dokunma. Bunlar oluyor. Sadece bununla başa çıkmam gerekiyor.

o.

Lorne parmaklarını şıklatarak dikkatimi soyunma odasındaki geniş duruşuna çekiyor. "Seni görebileceğim bir yerde kal," diye homurdanıyor, Cora'nın duyamayacağı kadar alçak sesle. Ona orta parmağımla selam veriyorum ve sakarca gülümsüyorum. Sonra olabildiğince uzaklaşıyorum.

onun görüş alanında kalıyorum. Orada, ön kapıya odaklanıyorum, çünkü bu, çevremde soyunan pislikten daha güvenli bir manzara

Arkamdan ayak sesleri geliyor ve tökezleyerek duruyorum.

Cora omzumun üzerinden, "Aman Tanrım, bebek İsa," diye fısıldıyor. "Bu benim şimdiye kadar gördüğümünden daha fazla erkek... Şey, onu gördüm. Hepsini, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Mağazanın diğer tarafında, Lorne kıyafetlerini katlıyor, ağız sulandıran vücudu dar külotlarla kaplı.

Nabzım sanki ilk kez onun müstehcen derecede mükemmel fiziğine bakıyormuşum gibi bir hevesle atıyor.

Belli ki bu Cora için de bir ilk değil.

Ona dar bir bakış attım, o da bunu bir soru olarak yorumladı.

"Balo gecesi." Mutlulukla iç geçiriyor, sesi acı verecek kadar sessiz. "Tanrım, smokinin içinde çok çekici görünüyordu. Ve smokinin dışında. Onun aradığım kişi olduğunu . Sonra tutuklandı."

Hiç baloya gitmedim. Saat başına ödeme yapmayan bir adamla hiç birlikte olmadım. Kesinlikle hiç kimseye "o" diye hitap etmedim. Ama , gitmesine izin vermezdim.

"Onu hapisanede ziyaret ettin mi?" Lornea bakıp duyma menziline dışında olduğunu teyit ediyorum. "Hayır, ben..." Yutkunuyor. "Çok zordu."

Onun için çok mu zordu? Eğer onu sevseydi, kırılğan küçük kalbini Big Mac'e taşır ve orada hapsedildiği her yorucu günde ona destek olurdu.

Lorne'un iyi bir kız destekliyorum ama bu kız ona uygun değil.

Ayrıca biraz kıskanıyor da olabilirim.

Ben de sorumlu davranıp içimdeki kaltağı serbest bıraktım. "Ona olanlar çok kötü." "Ne?"

"Duymadın mı?" Yaklaştım ve kulağına fısıldadım, "Hapishanede cinsel yolla bulaşan bir hastalığa yakalandı. Zayıflatıcı türden."

Yanaklarından kan süzülüyor. "Ne kadar zayıflatıcı?"

"Onu kısırlaştırdı." Dehşet içinde yüzümü buruşturuyorum. "Onun için çok kötü hissediyorum." "bu? HIV gibi bir şey mi?"

HIV erkek kısırlılığına neden olabilir mi? Emin değilim ama . "Evet."

"Bunu pris...'e nasıl soktu?" Gözleri genişledi. "Tanrı aşkına, bu şeyler gerçekten orada mı oluyor?"

İnsanların düşündüğü kadar sık değil. Başımı sallıyorum.

"Her zaman."

"Bu korkunç." Boğazına dokunuyor ve hüzünle ona bakıyor. "Çok güzel bebekleri olurdu."

Bu Tanrı'nın dürüst gerçeği değil mi?

"Şey..." Doğruldu. "Kariyerimi çocuk doğurmaya tercih beri, onun bana bir nedenden geri döndüğünü düşünmeye başladım." Bakışları odanın karşısındaki yarı çıplak kovboyda geziniyor. "Ayakkabılarını haftanın her günü ve Pazar günü iki kez yatağımın altına koyabilir."

Yanağımın içini çiğniyorum. "Bulaşıcıdır."

bir el sallayarak sözlerimi geçiştiriyor. "Prezervatifler bunun için var, tatlım."

Elinde , sallanan kalçaları ve hiç şüphesiz güzel yüzünü süsleyen içten uzaklaşırken içimde bir yumruk sıkılıyor.

Lorne şapkasını çıkarıyor ve o yaklaşırken bir kenara koyuyor. Yeşil gözleri kısa bir süreliğine benimkileri buluyor.

ona yerleşmeden önce.

"Kollar yukarı." Onu sırtı bana dönük olacak şekilde aynaya doğru çeviriyor. "Sadece bazı ölçümler yapacağım."

Kolları kalkıyor, yanlarındaki tendonları . Sonra dokunma başlıyor.

Elleri gövdesinin uzunluğunda aşağı yukarı kayıyor, ölçüyor, okşuyor ve sıkı kıcının yuvarlak çizgisinde oyalanıyor.

Kasıklarını göremiyorum ama tepki verdiğini biliyorum. Sırtındaki kas katmanları nefes alıp verdikçe kabarıp sıkışıyor. Gözleri aynada benimkileri yakalıyor ve burun delikleri ciğerlerinden gelen hava kuvvetini karşılamak için titreşiyor.

Göğsüm sıkışıyor ve içimdeki her şey için kıvrılıyor. Kimsenin bana istemiyor ama yansıması bana bakarken çifte standardının tadını çıkarıyor.

Belki de bana zarar vermeye çalışıyordur? Güvenlik görevlisiyle yaptığım şey yüzünden mi? Gerçekten onu üzme istememiştim. Umursadığını bilmiyordum.

Umurunda mı? görünmediği kesin.

Cora onun arkasına geçer, parmak uçlarında yükselip kulağına fısıldar. Başını sallayınca mezurayı bırakıyor ve ellerini karın kaslarına gezdiriyor. Ve daha aşağıya.

Gözleri kapanıyor, bağlantımız kopuyor ve avuç içi vücudunun eğimini desteklemek için aynanın üzerine düşüyor. Aletine her ne yaptıysa inliyor ve bu benim uzaklaşmam için bir işaret.

Kollarımı göbeğime sarıyorum, duygularımı zapt etme çabasıyla titriyorum. Hiçbir şey hissetmemeliyim. Buraya şımartılmak ya da tapılmak için gelmedim. Böyle bir şey benim için hiçbir zaman konusu olmadı.

Ön kapıya ulaştığımda kapana kısıldığımı fark ettim. Sağlıklı düşünemiyor ama oraya tek başıma gidecek kadar aptal değilim.

"Raina?" Cora bana doğru adım atıyor, kaşları birbirine çarpıyor. "O, uh... O beni sen."

Her zaman koruyucudur. El işi yaparken bile. Yanan bir nefes çekiyorum. "Hemen ."

"Biraz kızgın görünüyor. Ben olsam onu bekletmezdim." Beni şüpheyle inceliyor. "Bu İkcinizin arasında bir şey mi var?"

Zehir. Asit. Volkanik düşmanlık. Ne zaman birlikte olsak her yöne fışkırıyor, köpürüyor ve püskürüyor.

" de değil." Onu geçip soyunma odasına doğru fırladım.

Kapı aralığında bekliyor, elleri kalçalarında ve ayaklarını iki yana açmış. Bir adam iç çamaşırıyla nasıl tehditkâr görünebilir, aklım almıyor.

Gözlerindeki şeytan, havadaki oksijeni buharlaştıran bir yoğunlukta parlıyor.

"Sana gözümün önünden ayrılmamamı söylemişim." Sert fısıltısı içimde patlıyor, dişlerimi takırdatıyor. "Engel olmak istemiyorum-"

"Otur." Parmağını soyunma odasındaki tabureye saplar.

"Lütfen, bana izletme-"

Kolumdan tutup beni küçük odaya çekti. Kapıyı kapatıp ağzını kulağıma yaklaştırdı.

"Oturacaksın, çünkü bunun alternatifi zincirler ve kırbaçlar, patlak gözler ve kırık kemikler, John Holsten'in sana tecavüz etmesi, oğlancılık yapması ve Tiana'nın ölümünün cezasız kalması."

Görüntüler içime işliyor, saklamak için çok uğraştığım anılarımı ve kederimi uyandırıyor. Direnç kemiklerimden sızıyor ve titreyerek tabureye yığılıyorum. Soğuk. İçim .

"Özür dilerim, Raina." Önümde çömeliyor ve yüzümdeki saçları tarıyor. "Seni riske atamam

Güvenlik. Yapmayacağım."

Ayağa kalkıyor ve kapıyı açıyor.

"Her şey yolunda mı?" Cora diğer tarafta duruyor, kolları kıyafetlerle dolu.

"Tamam." Bohçayı ondan aldı ve kenara çekildi. "Sen Raina'yla ilgilenmeye başlarken ben de burada üstümü değiştireceğim."

İçeri girer ve kapıyı kapatır. "Hey, tatlım. Sen-?" "İyiyim."

Sersemliğimden sıyrılıp ayağa kalktım.

"Tamam, um..." Bana . "Beden ölçülerinizi biliyor musunuz?"

John'un kısıtlamaları altında kilo vermeden önce biliyordum.

"Hayır."

Kıyafetlerimi çıkarmamı istemeden ölçülerimi alıyor ve soyunma odasından çıkıyor.

Lorne bitişikteki duvara yaslanmış, geldiği kıyafetleri , kovboy şapkasını eğmiş ve kollarını göğsünde kavuşturmuş.

"Çoktan bitirdin mi?" Botlarının yanındaki katlanmış giysi yığınınına bakıyor.

"Her şey uyuyor." raftan bir yığın kot pantolon ve rastgele firfırlı şeyler kaldırıyor. "Bunların onun bedeninde olanı var mı? Ayrıca sütyen ve külot da lazım."

Yüzü gevşiyor, hafifçe soluyor.

Ona kuşkulu bir bakış fırlatıyorum, ama dikkati odanın içinde dolaşıyor, kadın giysilerinin sergilendiği vitrinleri tarıyor.

Ne yapıyor bu? Sürekli değişen kişiliğine ayak uyduramıyorum.

"Envanterimi kontrol edeyim." Cora giysileri ondan alır ve paketlenmiş iç çamaşırlarıyla kaplı bir duvara doğru döner.

"Bunlar değil." Arkada duran, ipli iç çamaşırları giymiş mankenleri işaret ediyor. "Dantelli olanları."

"Bunlar çok güzel." Omzunun üzerinden bana baktı.

Gülümsemesi gitmiş, yerine suçlama dolu bir kaş çatma gelmişti.

Sadece hastalık hakkında yalan söyledim. Gerisi onun kadar beni de şaşırtıyor. Kadın sürüyerek uzaklaştığında, parmağımı ona doğru kıvrarak yaklaşıyorum.

Bana doğru ilerliyor ve ellerini başının üstündeki kapı çerçevesine dayıyor.

"Kimsin sen?" Gözlerini görmek için şapkasının kenarını .

"Üç gündür zihinsel olarak soyduğun adam," söyleniyor.

"Sen çok-!" Bir elimi alnıma bastırıyorum ve kalbim sakinleşene kadar nefes alıyorum. Sonra bir parmağımı kaldırıyorum. "Bir. O kıyafetleri denemedin."

"Bir kot denedim. Hepsi aynı beden." "Farklı markalar farklı şekilde uyuyor."

Bana boş bir bakış attı.

"Boş ." İkinci parmağımı kaldırıyorum. "İki. Neden kıyafetlerimi seçiyorsun? Bunların hiçbirine param yetmez. Büyükanne külotu da" -elimini duvara sallıyorum- "işimi görür."

"Hangi ? Saymayı unutuyorum." "Beni dinliyor musun?"

"Seni duyuyorum." Dipsiz, canlı yeşil gözleri şaşırtıcı bir derinlikle dönüyor. "Söylenmemiş her düşünceyi. Üstünü örttüğün her duyguyu." Yüz ifadesi yumuşuyor. "Seni duyuyorum."

Nefesim . Oda kayboluyor ve ben göğsümde korkunç bir acıyla kalıyorum. "Yapma! Bu."

"Ne?" Bakışları ağızma doğru kayıyor.

"Beni içine çekme ve itme. Beni ileri geri sallıyorsun ve bu çok acımasızca, Lorne. Bunu hak etmiyorum."

"şeyler denemeye hazır mısın?" Cora bir drag şovuna yetecek kadar kıyafet taşıyarak köşeyi dönüyor.

Lorne kapının çerçevesini itiyor ve bana öyle derin bir bakış atıyor ki, mağazanın diğer tarafına doğru yürüdükten sonra bile uzun süre öylece kalıyor.

Otuz dakika sonra, o ve Cora para için tartışırken ben ön kapının yanında duruyorum. Daha doğrusu Cora tartışırken Lorne tek kelime etmeden parayı uzatıyor.

Sonunda ödemeyi kabul ediyor ve sarılmak için eğiliyor. "En azından seni yemeğe götüreyim. Ya da bir şeyler içmeye?"

"Başka zaman." Kolunu okşuyor ve geri adım atıyor, odağı bana kayıyor. "Hazır mısın?"

Tüm çantaları çoktan kamyonu yükledi ve istenmeyen bir misafir olup kontrol etmek için çevreyi dolaştı. sonra elini belime koyarak beni dışarı çıkardı.

Eve dönerken radyoda Lady Antebellum'dan *Just A Kiss* çalmaktadır. Lastikler kaldırım boyunca uğulduyor ve direksiyonun arkasındaki adam söylenmemiş şeylerle titriyor.

Sessizliğin içinde kıvranıyorum. "Lorne..."

Sesi kısıyor, bakışlarını yola sabitliyor. "Bana dokunmasını istemedim." "Öyle görünmüyordu."

Bir avucunu kalçasına sürüyor ve direksiyona geri koyuyor. "Kafamda, *senin* ellerin vardı."

Pencereye doğru dönüyorum ve yüz gizlemek için parmaklarımı ağzıma dayıyorum. Kaş çatmak mı? Bir zevk gülümsemesi mi? Dudaklarım bir aşağı bir yukarı sallanıyor, yanımdaki kovboy kadar uçucu. "Dürüst müyüz?" Pantolonumun yıpranmış paçalarını karıştırıyorum.

"Her zaman."

"Tamam." Yavaşça nefes alıyorum ve bırakıyorum. "Cora'ya cinsel yolla bulaşan bir hastalığın olduğunu söyledim." Alt dişlerinin arasında yakalıyor. Gülümsemek için mi ısırıyor?

Sersemlemiş bir halde arkama yaslandım.

"Gülüyor musun?" "Bu onu caydırmadı."

"Hayır, olmadı. Ona yaptığın yarı çıplak gösteriden sonra kızlarla bir gece geçirmeyi planladığından eminim." Parmaklarımı oynatıyorum. "Biri için kanephe hokeyi."

Başını sallar ve bu sefer gülümsemesi özgür kalır. Bu onu daha güzel, daha seksi ve kızılması daha zor biri yapar.

Bekle. Bu bir gamze mi?

Daha da yaklaşıyorum ve elini ağzına götürerek sırtışını siliyor.

"Lütfen bana gamzelerin olmadığını söyle." Arkama .

" olarak değil."

O *V kesimi*, o kollar, o kıç, o gözler, o gamze... *Lanet olsun ona*.

"Güvenlik görevlisi..." Şapkasını düzeltiyor. "Ona benimle olduğunu söylemedin."

"Ona *herhangi bir* isim vermedim. John'un neye benzediğini ve ne tarif ettim. Tehlikeli bir eski erkek arkadaş olduğunu söyledim." Yutkundum. "Ben ona bu teklifi yapana kadar Ford bana yardım etmeye istekli değildi."

"Böyle adamlar sadece tatmakla yetinmezler Raina. Birlikte olduğun erkekleri düşünürsek, bunu bildiğini biliyorum. Bir ya da iki gün düşünür ve daha fazla taleple arardı. *Senden* daha fazlasını."

"Belki."

"Belki de değil. Sen onun sefil hayatı boyunca karşılaşacağı en ateşli kadınsın. Muhtemelen şu anda boşalıyordur."

"Bu bir iltifat mıydı? Çünkü artık bunlardan alamayacağımı söylemiştin." "Bu bir gerçek, Raina."

Tenim ısınıyor. "Benden hoşlanıyorsun."

"Sana tahammül ediyorum." Kamyonu çiftliğin kemerinin altına yönlendirir ve park eder.

"Sen tanıdığım en değişken adamsın. Yemin ederim günün her saati için farklı bir ruh halin var.

Kırbaç darbeleriyle nasıl başa çıkıyorsun?"

"Ben kendimde değilim." Motoru durduruyor ve bakışlarını araziye doğru kaldırıyor.

"Her şey tersine dönmüş gibi geliyor, sanki hücrem benim gerçek evim ve orası da hapisane."

"Kışın dışarıda uyuyamazsın."

Gösterge paneline bakıyor, gözleri odağını kaybediyor. Sonra göz kırpmıyor. "İyi uyum sağlayamıyorum."

Bu yıllar sürebilir. Bazı mahkumlar hücrelerinin dışına asla alışamazlar. Ama Lorne sadece sekiz yıldır içerideydi ve onu seven bir ailesinin desteğine sahip.

Boğazımı temizliyorum. "Eğer yapabileceğim bir şey varsa..."

İyi olduğum tek şey, onun almasını istediğim son şey. Onunla ilk tanıştığım da bedenimi sunmak kolaydı. Bir duvara zincirlenmiş olarak geçirdiğim zaman beni uyuşuk bir kopuş durumuna itti.

Ama şu anda içim karmakarışık, nefret ve arzu arasında gidip geliyorum. Duygularım yüzeye bu kadar yakınken seks yapamam. Bu beni mahveder.

Bakışlarını bana dikeyyor. "Çayın yardımcı

oluyor." İçimden rahatladım. "O zaman

çay yapayım."

Her gece Raina bana bir termos çay getirir. Bu bizim ritüelimiz haline geliyor; o, ben, uyku tulumu, açık alan, uçsuz bucaksız gökyüzü ve sessiz bir sohbet. Sonra onu güven içinde uyuması için içeri gönderiyorum. Her gün yemeklerimizi hazırlıyor, evi temizliyor ve zamanının geri kalanını benimle geçiriyor. Hapishane dışındaki hayata uyum sağlayamıyor olabilirim ama her geçen *ona* uyum sağlıyorum.

Onunlayken, yaşadığımı hissediyorum. İhtiyacım var. Motive olmuş. Biraz daha az kızgın ve çok daha fazla aç. Şimdi olduğu gibi.

Güneşin vurduğu nemin giysilerimize yapıştığı kullanılmayan bir otlakta, sırtına yaslanıp saçlarının tatlı kokusunu içime çekiyorum.

Çürüklerinin çoğu solmuş. Yüzeydeki kesikler enfeksiyon kapmadan iyileşiyor. John'un yıkımının en kötüsü onun içinde, benim inceleyemeyeceğim kadar derinlerde yaşıyor.

Şeytanları gömme ihtiyacına çok aşınayım. de bir sürü var.

Burada güvende, kameraların gözetimi altında ve ben ve diğerleri tarafından çevrelenmiş durumda. Ama şu anda, o tamamen bana ait.

Minik kot şortu, dolgun göğüsleri, kasıklarına değen kıcının kıvrımı ve elindeki silah dışında etrafta hiçbir şey yok. Bu lanet olası bir dini deneyim.

"Geri çekil." Tüfeği bir dizi teneke kutuya doğrultuyor ve botuyla geri tekme kaval kemiğime vuruyor. "Ciddiyim."

"Onu bir T-Rex gibi tutuyorsun." Silahın kabzasını kavradım ve ona doğru sıkıca bastırdım. "Senin güdük kollarında omuz denen şeyler var. Onları kullan."

"Kollarımda bir sorun yok. Sorun senin güdük aletin kollarıma sürtünmesi. göt."

Cora'nın dükkanına yaptığımız ziyaretin üzerinden dört gün geçti. Dört gün tükürme, hırlama, tekmeleme ve

Kavga. Bazen sırf zehirli yemeğinin aletimde çürümesinin yaratıcı yollarını duymak için onu kızdırıyorum.

Ön sevişme gibi hissettiriyor, çünkü kabul edelim. Sikim hakkında konuşmaya bayılıyor. "Sürekli onu düşünmesen daha iyi odaklanırdın," diyorum.

"Neden durmuyorsun, ben ederken bunu düşüneceğim." Şapkamı kaldırdım ve ona sııttım.

Gözleri yanağıma odaklanıyor ve inleyerek gülüyor. "Şu gamze var ya!" Bu onun zayıf noktası. Bunu keşfetmem bana gülümsemek için her türlü sebebi verdi.

"Kollarını gevşet." Bir elimi dirseğinde gezdiriyorum, ayarlıyorum, okşuyorum. "Aynen ."

Nefesi titriyor ve diken diken oluyor. "Lorne." "Raina."

"dağıtıyorsun." Kulak tıkaçlarıyla oynuyor.

"Şu kahve kutusunu görüyor musun? John Holsten'ın içi boş kalbi." Kalçalarımla, göğsümle, kollarımla ona dokunarak onun alanına giriyorum. Sonra dudaklarım boynuna değiyor. "Onu , etrafında dikkatini dağıtacak şeyler olacak ve o da hareket halinde olacak. Onu göğsünden vur."

Çenesi kilitleniyor. Parmağı tetiğe doğru kayıyor ve kararlılık gözlerini inceltiyor.

Kendi kulak tıkaçlarımı takıyorum ve havada kalmaya devam ediyorum.

Nefes alıyor ve nefes verirken sıkıyor, tıpkı ona öğrettiğim gibi.

İçimden silah yükseliyor ve atışım boşa gidiyor, kutuyu bir adımla ısıtıyor.

"olsun!" Emniyeti açıyor, silahı yere bırakıyor ve kulak koruyucusunu çıkarıyor. "Sadece onda birini vurabiliyorum!"

"Bu yüzden pratik yapıyoruz."

"Berbatım."

"Öğreneceksin."

"Sen benim üzerimdeyken olmaz." Kaptan'ın gölgede beklediği bir ağaç kümesine doğru hışımla uzaklaşır.

Saatlerdir buradayız. O yorgun. Hayal kırıklığına uğradı. izin vermeliyim, ama botlarım çoktan kovalamaya başladı. Nabzım hızlanıyor. Ellerim esniyor, avlanma içgüdüğü derimin altında ateşleniyor.

Onu belinden yakaladım ve yerden kaldırdım.

Dirsekleri geriye doğru savruluyor ve havayı tekmelerken kaburgalarıma çarpıyor. "Beni yere bırak!" Onu en yakın ağaca doğru sallayarak kollarımda döndürüyorum ve sırtını devasa ağaca yaslıyorum.

Bagaj

"Seni bu şekilde bağlarsa," diyorum sakince, "nasıl kaçarsın?"

Çılgına dönüyor, pençeliyor, çırpınıyor ve dişlerini sıkıyor. Ama sadece başarır şapkamı düşürürken.

"Dur." Kalçalarını sıkıştırıyorum ve bir elimi boğazına dolayarak hava akışını engellemeden hafif bir baskı uyguluyorum. "Derin bir nefes al ve dinle."

Nefes almak için yutkunuyor ve kolları iki yanına düşüyor.

"Ellerin serbest." Bakışlarım arı gibi keskin dudaklarına kilitleniyor ve kemerimin altında bir sıcaklık birikiyor. "Başparmağınla ya da elinin topuğuyla *sakince* vuracaksın."

"Nerede?"

"Burnumun köprüsünün hemen altındaki kıkırdağı hedef alın ve yukarı doğru itin." "Bıyık bölgesi mi? Bu arada, bıyık için teşekkür ."

"Evet. Ve rica ederim." "Şimdi mi?"

"Devam et."

Elini kaldırıyor ve başparmağını üst dudağımın üzerine koyup yukarı doğru itiyor.

Kahretsin, bu acıttı. Bunu beklememe rağmen yine de geri çekiliyorum, yüzüm gökyüzüne doğru zorlanıyor ve parmaklarım boğazından kayıyor.

"Orada ne olduğunu gördün mü?" Pozisyonumu koruyorum, bir ayağım arkamda ve kollarım iki yanımda. "Beni yönlendirdin ve mesafe koydun."

"Vay canına. Güzel numara."

Bir anda üzerine . Bir elimle ağzını kapattım ve küçük bedenini

Benim. "Bu manevra sana sadece bir saniye kazandırır. Çığlık atmak, kaçmak ya da bir sonraki saldırıyı engellemeye hazırlanmak için bir saniye. Tereddüt ettiniz ve şimdi sesiniz çıkmıyor."

Gözleri elimin üzerinde açılıyor, nefesi avucuma değişiyor. Onu bırakıyorum ve geri çekiliyorum. Yanağını ovuşturuyor, uzun siyah kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Bana blok yapmayı öğretecek misin?" "Evet ama en iyi silahın sesin. Ses telleriniz paramparça olana kadar çığlık atın. Çoğu insan

berbat, ama seni duyacaklar. Birileri koşarak gelecektir."

Sonraki birkaç saatimi ona temel savunma yöntemlerini öğreterek geçirdim. Ona fermuarlı bağlardan ve koli bantlı kelepçelerden nasıl kurtulacağını ve giysilerindeki tutamakları kırmanın hızlı ve kolay yollarını gösteriyorum. Dinliyor, sorular soruyor ve her zamanki tavrını takınmadan itaat ediyor.

Yaşamaya motive olmuş durumda ve bunu yapabilmesi için gerekli araçlara sahip olduğundan emin olacağım. Ama midemdeki korku düğümünü görmezden gelemiyorum. Onu her yakaladığımda, döndürdüğümde ve kendime doğru çektiğimde, bu düğüm daha sıkı, daha kalın kıvrılıyor.

Geçtiğimiz dört gün boyunca, John'u tek başına avlamasına asla izin veremeyeceğim sonucuna vardım. Yolun her onunla birlikte olacaktım.

Ama şimdi, yeni bir farkındalıkla yüzleşiyorum. Onun peşinden gitmesine izin veremem.

At kuyruğunu başının üzerinde düzeltiyor ve geniş bir duruşla bana bakıyor.

"Bunu ister misin, koca adam?" Boynunu kırıyor ve minik yumruklarını sıkıyor. "Gel bana."

Tanrım, çok çarpıcı. Cesur. Hayat dolu. Benim. Benim sorumluluğum, benim sorumluluğum, benim gülümseme sebebim. Eğer başka bir adam ona dokunursa, hayatta kalmaz.

John'un ama onu tehlikeye atarak değil. Onu kendim öldürebilirim. Ama yakalanırsam? Ömür boyu hapse .

Oraya geri dönemem.

Dönmeyeceğim.

Sadece fikir bile beni bir kâbus sisi içinde boğuyor, öyle ki ciğerlerim basınç altında yanıyor. Beni izlediğini hissettiğimde yüz ifademi boşaltıyorum ve şapkamı alnıma doğru itiyorum.

"Oh, hayır." Ellerini kalçalarına sabitliyor ve gözlerini kısıyor. "Şimdi hangi Lorne'uz? Somurtkan mı? Kızgın mı? Suçlu mu? Vicious? Kesinlikle Chummy değil çünkü..." Parmağını yanağına götürüp bükme hareketi yapıyor. "Gamze yok."

"Geri dönmem gerek." Tüfeği aldım ve cephaneyi topladım.

"Bugünlük işimiz bitti mi?"

"Çiftlik işlerine yetişemiyorum ve-"

"Hey." Yanıma çömeldi ve omzuma dokundu. "Konuş benimle." Elini ve malzemeleri ata taşıyorum.

Aceleyle geliyor. "Dürüst davranıyor muyuz?"

"Her zaman."

Cephaneyi elimden aldı ve heybeye yerleştirdi. Sonra kolumu tutarak ata binmemi engelliyor. "Böyle dövüşmeyi nasıl öğrendin?"

"Jarret ve Jake. Yürümeye başladığımız andan itibaren birbirimizi dövmeye başladık."

Başını sallıyor, dudaklarını büzüyor. Sonra başını eğip gözlerini kısarak bana bakıyor. "Sen de hapisanede savaştın." "İhtiyacım olduğunda" Boynum tutuldu ve eyerin kayışlarını kontrol ederek tekrar Kaptan'a döndüm. "Bir de bana sor."

"Hayır." Bir botu üzengiye doğru kaldırıyorum.

Sert bir eliyle dizimi sıkıyor. "O kafanın içinde yaşamak yalnızlık olmalı." Şapkamı dürtüyor.

"Ben buradayım Lorne, seni görüyorum, seni duymak *istiyorum*."

"Bunu duymak istemezsin." Çizmelerimi yere indiriyorum.

"Korkunç bir hayal gücüm var, çoğu gerçek yaşam deneyiminden doğuyor. En kötüsünü hayal ediyorum.

Vahşi adamlarla birlikte bir yerleşkede kapana kısılmış. Kırık, kanlı, tecavüze uğramış..."

Sert bir "Siktir" çekiyorum ve kollarımı selenin üzerine bırakıyorum, başım eğik, gözlerim ufukta.

O da yanıma geliyor ve benim duruşumu taklit kollarını seleye dayıyor.

"İrklara göre ayrılmış. Sonra otoriteye göre. Etki. Güç." Ona yan gözle bakıyorum. "Gagalama düzeni hemen kurulur. Yeni adamlar . Ya onları kaltağın yaparsın ya da onlardan biri olursun."

Yan yana durmuş, esintinin çimenleri dalgalandırmasını izliyoruz. Bana göz ucuyla bakıyor.

Göz ucuyla onu inceliyorum.

Hapse birlikte girdiğim adamlarla yattı. Arkadaşım olabilecek mahkumlarla. Ya da düşmanım.

Benden önce salıverilenlerin yüzlerini görüyorum ve suçlarını biliyorum. Çoğu onunla bir saat geçirmek için adam öldürürdü. Birçoğu çıktıktan sonra *onu* öldürebilirdi.

Bana isimleri ve detayları vermesini talep edebilirdim ama bundan iyi bir şey çıkmazdı.

"Muhafızların bakmadığı , nereye saldıracaklarını ve ne kadar kaçabileceklerini biliyorlar."

Boğazımdaki kirli sakalı kaşıyorum. "İlk ay çok saldırıya uğradım. Çok zayıf, çok gençtim ve her gün bunun son günüm olacağına inanarak uyandım. Sonra banyoda pusuya düşürüldüm."

Gözlerimin arkasına acı saplanıyor. Anılar. Korku. Mutlak umutsuzluk. Bir şişe viskiyi ve bana vereceği kaçıışı arzuluyorum.

Eli omurgamdan yukarı kayıyor, nazik ve destekleyici.

Yavaşça nefesimi bırakıyorum. "Onlardan beş tane vardı. Göz açıp kapayınca kadar dizlerimin üzerine çökmüş, yüzümü pisuvara dayamıştım. Pantolonumu indirirken ellerimle kollarımı tuttular. Beni becerirlerse statümün belirleneceğini ve bunun tekrar tekrar olacağını biliyordum."

Parmakları omzumun etrafında kıvrılıyor, içine giriyor.

"Bir şalter attı," diyorum. "Wyatt Longley'i vurduğum gece beynimi kapatan şalterin aynısı.

İçgüdüler devreye girdi. Akılsız, kontrol edilemez avlanma, yok etme ve düşmanlarıma karşı zafer kazanma dürtüsü. O banyoda beni kontrol etti. Nasıl karşı koyduğumu bilmiyorum. Sadece bir kişiydim ama tamamen başka biriydim, tıpkı besin zincirinde yukarı doğru tırmanan bir canavar gibiydim."

"Kaçtın." Kaçtım

mı?

Hala , hala omzumun üzerinden bakıyorum, her gece sırlıslıkla bir azap birikintisi içinde uyanıyorum.

Bu deneyimin beni rahatsız etmesine izin verdiğim için korkağın tekiyim. Hayatta kaldım.

Özgürüm. Ama gözlerimi kapattığımda, o banyoya geri dönüyorum, hayatım için savaşıyorum.

Dere, Conor'ın babam tarafından uğradığı taciz, hapiste geçirdiğim yıllar ve John Holsten'in Raina'ya yönelik tehdidi - bunlar benim şeytanlarım. Acımasız ve derinlere gömülmüşler, gece gündüz bana uluyorlar.

Hala kaçmaya çalışıyorum.

Raina yanımda kıpırdanıyor. "Kabuslar görüyorsun." "Evet."

"Bu yüzden mi benimle aynı odada uyumak yerine dışarıda uyuyorsun? Çünkü kanepede uyuyabilirim ya da-"

"Yıldızları özledim ve evin hapsinden nefret ediyorum."

"Bana söylediğin için teşekkür ederim." Bir elini yanağıma dayayarak beni kendisine doğru çeviriyor. Yüzümü kavırıyor ve beni yaklaştırarak alnını benimkine yastırıyor. "Seni duyuyorum."

Bileklerini kavıyorum, başparmaklarım ipeksi teninde geziniyor, tüm bedenim onunundaki acıya uyum sağlıyor. "Ben de seni duyuyorum. Konuşmak istersen ben buradayım-"

"Bana ne olduğunu sana anlattım. Hatta kamyonetinde güzelce ağladım. Şimdi sadece bitmesini istiyorum."

Geri çekiliyor ve eyerine doğru sallanıyor, yüzü ufka doğru açılı ve ifadesi kapalı.

Kadın iç organlarımı parçalara ayırma fırsatını kaçırmıyor, ama spot ışıklarını ona çevirdiğim anda gücünü kaybediyor.

Çünkü korkuyor.

Bana geçmişini anlattı ama konudaki duygularını paylaşmayı reddediyor. Bunu yapmak beni içeri davet eder ve onun en içteki zayıflıklarını ve korkularını açığa çıkarır. Bu yönünü kapalı tutmak onu savunmasızlıktan beslenen canavarlardan koruyor.

Ona göre ben bu muyum? Bir canavar mı? Belki de tüm erkekleri böyle algılıyordur. Kalçasını kavıyorum, seksi bir bakış kazanacak kadar sert sıkıyorum.

"Hiç sevgilin oldu mu?" Parmaklarımı yukarı doğru kaldırıyorum, kısa pantolonun bacağına kıvrımıyla buluştuğu kadifemsi ten oyalanıyorum.

"Şimdi de Azgın Lorne'la mı konuşuyorum?" Elime bakıyor, göğsü inip kalkıyor. "Değiştirilebilir isim etiketleri takmalısınız ki ben de takip edebileyim."

"Soruya cevap ver." Kotun altından kayıyorum, gizli etikle alay ediyorum. O kadar sıcak ki. Çok yumuşak. Bir dokunuşla anında sertleşiyorum.

"Hayır." Kolumu tutuyor ve itiyor, beni kımıldatamıyor. "Seks bir iştir. Başka bir şey değil." , kahverengi gözleri sert ve soğuktu. "Hayatının en iyi orgazmını mı istiyorsun? Ben senin kızını. Ama sevişmekten fazlasını bekliyorsan, başka yere bak."

Kaslarım geriliyor. Aletim kabarıyor ve göğsüm derin, kararlı bir nefesle genişliyor. Arkasındaki eyere atlıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum.

"Sözlerin saçma ama gerçekte ne dediğini duyuyorum." Kollarımla onu sararak dizginleri topluyorum ve dudaklarımı kulağına değdiriyorum. "Bedenin benimdir. Kalbin içinse çalışmam gerek."

Sertleşiyor. "Hayır, istemiyorum-"

"Sana kendimle ilgili bir şey söyleyeyim. Eğer benim kızım olsaydın, seni kendi dünyam gibi hissettirirdim. Ancak o zaman seni fahişem gibi hissettirmeyi hak ederdim."

Ertesi gün, Lorne ile hararetli bir tartışmadan sonra eğitim seansını erken bitiriyorum. Sözlü münazara maçını ben başlatmış olabilirim, ama kahretsin, o huysuz, huysuzlanan, kavga çıkaran bir egomanyak. Ayrıca sinirlendiğinde derecede muhteşem oluyor.

Karşılıklı bir hoşnutsuzluk dumanı içinde malikâneye geri dönüyoruz, eyerde birlikte , onun kolu belimden geçiyor. Arka verandaya ulaştığımızda için hamle yapıyorum ama beni sıkıca kavırıyor, kendine doğru çekiyor.

"Bırak beni." Şişkin pazusunu itiyorum, içindeki aşılmaz güç karşısında dehşete düşüyorum. "Beni istediğin kadar itebilirsin. Sadece daha sert çekeceğim."

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun."

Çünkü ona seksten fazlasını vermeyeceğimi söyledim. Sanki ona bir iş gibi davranabilmişim gibi. Ben bir aptalım.

Sözlerim onu gururundan vurdu. Tabii ki, güçlü erkekliğini gösterecek ve beni dize getirebilecek kişinin kendisi olduğunu kanıtlayacak.

Ancak son tartışmayı başlatan şey bu değil.

Kaçamak kahve kutularına ateş *edip* iskalarken, kız kardeşim, annemin uyuşturucu bağımlılığı ve John Holsten ile yaşadığım kötü muamele hakkında beni sıkıştırmaya başladı. Ben bu hakkında konuşmam. Onları incelemem. Ama o kazmaya, araştırmaya ve o gözlerle beni izlemeye devam etti.

Ben de sinirlendim ve ona vurdum. Lorne tarzında, o da kükreyerek karşılık verdi. Ve işte biz var

dır. Eyerde dönerek onun sert bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Birlikte iyi değiliz."

"öldürmedik."

"Sürekli kavga ediyoruz."

"Son ses iletişim kuruyoruz." Çenem boyunca bir parmak eklemeni okşuyor. Titiriyorum. "düğmelerine basıyoruz."

"meydan okuyoruz." Boğazımı sıkmadan tutuyor. "Ben bir fahişeyim."

Şimdi sıkıyor. "Bir asla geri dönmeyeceğin bir işin vardı."

Kalbim önce duruyor, sonra çarpıyor, nefesim kesiliyor ve onun sözlerini yutuyorum.

Bunun onun için bir oyun olmadığını biliyorum. İkimiz için de değil. Düşünüyor, söylüyor ve yapıyor.

doğru hissettiriyor. Ama onun için doğru olan benim için doğru değil.

Ben ilişki yaşamam. Çok fazla çirkin, köklü sorunum var ve büyük olanı bir yerlerde, beni yakalayıp içimi bin kat daha çirkinleştirene kadar zamanını bekliyor.

"John Holsten'in yatağında iki yıl geçirdim." Lorne'un elini boğazımdan çekiyorum ve o da buna izin veriyor. "Bunun seni rahatsız etmediğini söyleme bana."

"Bundan nefret ediyorum, çünkü orada isteyerek bulunmadın. Nefret *ettin*. Ama bunu hiç gündeme getirmediyim ya da sana karşı kullanmadım. Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

"Bu," diye .

"Biz."

Hiç "*biz*"'in bir parçası olmadım. Kulağıma yabancı geliyor ve güvenmiyorum. "Kalbime sahip olamayacağını söylediğim an, onu istediğine karar verdin."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Sen söylemedin *değil*." Sinir uçlarım titriyor ve karıncalanıyor. "Bunu neden tartışıyoruz ki? Birbirimizi sadece bir haftadır tanıyoruz."

"Neredeyse her saniyesini birlikte geçirdiğimiz bir hafta." Attan ve bana yardım ediyor. "Ailem dışında, başka bir insanla hiç bu kadar etkileşimim olmamıştı. Bunu hiç istemedim." Başımın arkasını kavıyor ve yüzünü koyuyor. "Bunu sevdim ve nereye gittiğini görmek istiyorum."

Nabzım hızla atıyor ve gömleğinin önünü kavıyorum. Dudakları çok yakın ve ben onu itmekle çekmek arasında gidip gelirken sıcak erkeksi kokusu duyularıma saldırıyor.

Rüzgâr, sessizlik, içgüdülerim, hepsi çekmemi, ona bir şans vermemi fısıldıyor. Ama ben gerginim. Kaçacak kadar korkmuştum. Bakışlarım eve doğru kayıyor.

Dokunuşunu kaldırıyor ve erişimimden uzaklaşıyor. Yüzündeki ifade hayal kırıklığı, hüsrana ya da bana daha önce gösterdiği herhangi bir ifade değil. etrafındaki gevşeklik ve gözlerindeki yumuşaklık sabır ve anlayış ifade ediyor.

Beni duyduğunu düşünmeye başlıyorum. "Jake bugün ofiste." Başıyla evi işaret ediyor.

Ne zaman temizlik yapsam ya da yemek hazırlasam, ya evin içinde ya dışarıdan izleyen biri hep yanımda oluyor. Bana bakıcılık yapmak zorunda olmalarından nefret ediyorum ama aynı zamanda bunu takdir ediyorum. Lorne'un eğitimi ve yaşayacak güvenli bir yerim olması bana hiç olmadığı kadar istikrar sağladı.

"Kaptan'ı ahıra geri götüreceğim." Bir elini atının benekli gezdiriyor. "Sonra ön verandada çalışacağım."

Her gün ağırlık ya da makine kullanmadan egzersiz yapıyor. Ya da kıyafetsiz. Külotuna kadar soyunmuş, her zaman dışarıda, vücudunu mekik, squat, çene kaldırma ve altıya sekiz hücrede yapmayı öğrendiği diğer şeylerle kondisyona sokuyor.

Aslında, sadece yemek yemek ve duş almak için içeri giriyor. Devasa süiti mobilyasız, boyasız ve yalnız bir şekilde duruyor. Ben orada iyi uyuyamıyorum, onun yerde daha iyi uyuduğundan şüpheliyim.

Buraya taşınmalı ve burayı tekrar evi yapmalı.

Bir elini kemerinin tokasına dayamış, diğer elini de yanında tutarak başparmağını avucundaki yara izi boyunca boş boş gezdiriyor.

Güneş ışığı yüzüne tam doğru açıyla vurarak burnundaki belli belirsiz çilleri aydınlatıyor. İrlandalı kanları sayesinde kız kardeşi çillerle kaplı ama onun çilleri son birkaç güne kadar ortaya çıkmamıştı. Cildi de daha koyu. Daha sağlıklı.

Yazın temiz havası ve ışıltısı ona çok yakışıyor.

"İçeri gir Raina, ben farklı bir egzersiz yapmak için antrenmandan vazgeçmeden önce."

Ağzım titrek bir nefesle açılıyor ve bir sıcaklık sarsıntısı kaplıyor. İlk günden beri ondan hoşlanıyorum, ama bu sığ duygu bilinmeyen bir bölgeye doğru evriliyor. Ona karşı açgözlü, sahiplenici ve tamamen kafası karışık hissediyorum.

Otuz dakika önce, onun aletini botumun üzerinde kırmak istiyordum. Şimdi, bir erkeği hiç arzulamadığım şekilde hayal ediyorum.

Eve doğru dönüyorum ve çamurluktan içeri giriyorum.

İçimdeki sızı aynı fikirde olmasa da ondan uzaklaşmak akıllıca.

Botlarımı çıkarıyorum ve dikkatim iç kapıya kadar uzanan kir izine takılıyor. Dağınıklığı mutfığa kadar takip ederken azı dişlerim birbirine çarpıyor, orada ileri geri ve masanın etrafında izler bırakıyor.

"Raina?" Jake başka bir odadan bağılıyor.

"Evet, benim."

Ayak sesleri geri çekilirken aklıma bir fikir geliyor ve koşuyorum.

Ofis dışında. Açık kapıya ulaştığımda kafamı içeri sokuyorum.

Jake, evrak işleri ve bilgisayar monitörleriyle çevrili büyük ahşap bir masada oturuyor. Sığır operasyonunun finans beyni o, ancak şu anda dikkatini verdiği yer burası değil.

Mülkün çeşitli yerlerinden bir düzine canlı kamera yayınıyla dolu büyük bir ekrana bakıyor. Bazıları Conor'ın kliniğini gösteriyor. Muayene odasının görüntüsü onu köpek büyüklüğünde bulanık bir hayvanın yanında diz çökmüş halde gösteriyor.

"Bu bir keçi mi?" diye sordum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor ve ekrana dönüyor. "Evet." Bir süre sonra iç geçiriyor ve görünüşe göre büyük bir isteksizlikle masadan uzaklaşıyor. "Bütün gün ona bakabilirim. Conor, keçi değil."

"Seni durdurmama izin verme. Sadece kaleminiz ve üzerine yazacak bir şeyiniz olup olmadığını görmek istedim." Sert bakışları dağınık ofisi taradı. "Ne için?"

"Bir işaret."

Karanlık bir kaş kalkıyor. Sonra dolaba doğru ilerler ve Chris Stapleton'ın eski bir posterini çıkarır. "Bunun arkasını kullan."

"Emin misin?"

"Bilmiyorum." Masanın çekmecesinden bana bir kalemıraş uzattı. "Henüz tabelanı görmedim." posterini yere ve yazıyorum.

Çiftçilerin dikkatine.

Kıyafetlerinizi çıkarın.

Ve hayal kırıklığına hazır olun. Düşündüğünüz gibi değil.

Eğer pisliğin içinde iz sürerseniz, bir sonraki yemeğiniz son yemeğiniz olur.

Kalemi kapatıyorum ve Jake'e bakıyorum.

Bir kahkaha patlattı. "Onu çamurluğa mı asıyorsun?" "Evet."

Yardımları için ona teşekkür ediyorum ve bu ailedeki ilk duruşumu sergilemek üzere yola çıkıyorum.

Tabela duvara, altında da kirli çamaşır sepeti var. Temiz şortları raf ünitesine yerleştiriyorum ve kirli botları saklamak için alt rafları temizliyorum. Sonra paspaslamaya başlıyorum.

O gece, ben mutfakta koşuştururken, salatayı hazırlarken, ekmeği yağlarken ve sofrayı kurarken yemek kaynıyor.

Oturma odasındaki müzik setinin sesi açıkken, en sevdiğim şarkı olan Miranda Lambert'in *Gun Power and Lead* şarkısına eşlik ediyorum. Küstah şarkı sözleri beni kalbimin yerden yakalıyor. John Holsten'a, Lorne Cassidy'ye ve beni hafife alan diğer tüm erkeklere bir övgü olarak yüksek sesle ve akortsuz bir şekilde söylüyorum.

Şarkı bittiğinde her şey hazırды ve ben göğsümde bir çarpıntıyla lavabonun başında duruyordum.

Her an gelebilirler ve masanın etrafında toplanırlar, gülerler, tartışırlar ve günleriyle ilgili hikayeler paylaşırlar. Bunu alışılmadık bir şefkatle dört gözle bekliyorum.

Daha da ötesi, Lorne'u göreceğim için başım dönüyor.

Bu öğleden sonra yapacak çok işim vardı ama hiçbirini onu aramayı içermiyordu. Ama aramak istedim. Belki de kafamı muayene ettirmeliyim, çünkü onun huysuz kışını özledim.

Çamurluğa açılan dış kapı açılıp kapanıyor, ardından birden fazla ayak sesi geliyor. Sonra sessizlik.

Jarret tişörtü ve boxer külotuyla içeri girerken ben de sobaya doğru ilerliyorum. Tozlu kotlar ya da çamurlu botlar yok.

Bir gülümseme yanaklarımı geriyor. "Şortla yola çıktım."

"Ona anlatmaya çalıştım." Belki içeri girer, onun için bıraktığım pamuklu şortu giyer. "Bu arada..." Bir kolunu omuzlarıma doluyor ve eğiliyor. "Sen bir çeşit belalısın."

"Bundan emin değilim." İltifatına ısınarak gülüyorum.

Diğer tarafımda Jarret bana doğru uzanıyor ve tencerenin kapağını kaldırıyor.

"Hayır, ." Tahta kaşığı alıp koluna vuruyorum. "Git . On dakika içinde yemek yiyeceğiz."

"Karnın bekleyebilir." Belki Jarret'a arkadan sarılır ve omurgasını öper. "Çünkü benimle düş alacaksın."

Bu onu harekete geçirir.

Mutfaktan çıktıklarında Conor yalınayak ve Jake'in spor şortunu giymiş bir halde içeri girer.

"Tabelaya bayıldım." Yorgun gözlerle bana gülümsüyor. "Birinin birilerine şaplak atmasının zamanı gelmişti.

o çocuklara saygı duyun."

"En büyük şaplak atmak zor olacak. O zor biri."

"Ve mesafeli," diyor sessizce. "Ona alan ve zaman tanımaya çalışıyorum ve... Neye ihtiyacı olduğunu bilmiyorum."

"Sadece bir hafta oldu. Kendine gelecektir."

"Umarım haklısındır." Nefesini içine çekerek daha dik durur. "Yemek pişirdiğiniz ve her şeyi temiz tuttuğunuz için teşekkür ederim. Bu..." Kurulan masaya bir el sallıyor. "Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadık. Hiç bizimle ilgilenen biri olmamıştı. Bu güzel bir şey." Başını eğiyor. "Sen nasılsın? Lorne...?"

Beni mı? Beni çıldırtmak mı? Kafamı mı karıştırıyor? İstememem gereken şeyleri istememe mi neden oluyor? Evet. Hepsini.

"O iyi bir eğitmen," diyorum.

Dudağını emiyor, beni inceliyor. "Söylemediğin daha çok şey var ama bırakacağım. Şimdilik. temizlenmem gerek."

O mutfaktan çıktığında, göğsümdeki huzursuz çarpıntı geri döndü. Lorne ve bizi her zaman bekleyen yüzleşme için ayrılmış bir çarpıntı.

Bot sesleri çamurluğa girerken sırtıyorum. Bir dakika sonra mutfak kapısı arkamdan açıldı.

Ben.

Vücudumun geri kalanı sert bir şekilde atıp ısınırken gözlerim sobanın üzerinde sabit kalıyor.

Nabzımın atışını.

Yaklaşan ayak sesleri ayakkabılarının olmadığını gösteriyor. Sırtımda duruyor ve ellerini kalçalarımaya koyup burnunu saçlarıma . "Nefis kokuyor."

Omurgama bir heyecan yayılıyor. "Tavuk ve köfte." "O da güzel kokuyor."

Bir nefes çekiyorum ve *onun* bağımlılık yaratan kokusunu ciğerlerime çekiyorum. Hiçbir erkek, özellikle de yaz sıcaklığında yapılan bir antrenmandan sonra bu kadar heyecan verici kokmamalı.

Vücudunun uzun boyu benimkine yaklaşıp sertleşirken, göğsü sırtıma çelik bir baskı gibi geliyor. Kafamda fiziğinin her girintisini, oyulmuş çıkıntısını ve kaslı kıvrımını görüyorum. Gerçekte, onun her yerini çıplak gördüm. Şu anda kıkımda şişmekte siki hariç.

Bana aldığı kıyafetlerden birini giyiyorum. Dizlerimin üzerinde duran yeşil pamuklu bir elbise. Kumaş o kadar ince , onun teninin sıcaklığı benimkine yayılıyor.

Üzerinde kıyafet var mı? Uzanıp beline dokunduğumda ağzım kuruyor.

Sıcak, sıkı bir cilt.

Elimi daha aşağı kaydırarak karın ve kalça kaslarının parçalanmış oluklarını izliyorum. Parmaklarım poposunun yoğun, yuvarlak, *çıplak* kıvrımıyla buluştuğunda dönüp ona bakıyorum. "Neden çıplaksın?"

Gözlerindeki iddialı parıltı beni aşağıya bakmaya ve çıplaklığının boyutunu araştırmaya cesaretlendiriyor.

Bilmiyorum.

"İşaret..." Başparmağını çamurluğa doğru uzattı, dudakları yarım bir kıvrım yaptı.

Sırt.

Merhamet et, şu gamzeye.

"Ne zamandan beri emirlere uyuyorsun?" Bir yumruğumu kalçama koyuyorum. "Yanakların ."

Başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor, ağzı hafifçe açık ve yüzümü Lorne kokulu cazibe. Sonra dönüp oturma odasına doğru yürüyor ve bana Adonis vücuduna yontulmuş olağanüstü güzelliğin dudak uçuklatan veriyor.

Sıcaklık damarlarımda yükseliyor, beni içten dışa doğru pişiriyor. Alnımda terler oluşuyor ve nefesim dudaklarımdan titreyerek geçiyor.

Etrafta dolaşamaz. Bu suçtur. "Kız kardeşin!"

Arkasından bağıriyorum.

Şapkasını çıkarıyor ve köşede gözden kaybolurken yanında tutuyor.

Lavaboya ve ıslak havluyu yüzümde gezdiriyorum.

Tam bir baş belası. Onu kovalasaydım ne yapardı? Odasına girip, elimi sikine dolayabilir ve iki saniye içinde ona sahip olabilirim.

Bu süreçte kendimi kaybetmeden bunu yapabilir miyim? Başka biriyle, tamamen ve duygusal olarak ulaşılmaz kalarak eylemler boyunca ilerleyebilirim.

Ama Lorne zaten kafamın içinde, düşüncelerimi tüketiyor ve bedenimdeki tepkileri kontrol . Onunlayken en derin benliğimi koruyamıyorum.

Bunu biliyorum ama ona gideceğimi de biliyorum çünkü içgüdülerim bana bunu yapmamı fısıldıyor. Onu iyi hissettirebilirim. Ben bunu yaparım ve onun da buna ihtiyacı var.

"Lorne mi?" Jake mutfağa girdi, bakışları ocaktaki tencereye yapışmıştı. "Temizleniyor." Bir kepçe koydum. "Yemek hazır. Birazdan dönerim."

Enerjimi tüm duyguları kilitlemeye yoğunlaştırırken içgüdülerim beni evin içine taşıyor. Eğer evren benimle uğraşmak istiyorsa, buna izin vereceğim. Ama Lorne benim için önemli olamaz. Bu beni yok eder.

eğer düşersem.

Sütünin kapalı kapısına ulaştığımda, tenime alıştırılmış bir kişilik yerleşiyor. İfadem bir baştan çıkarıcıya dönüşüyor, bedenim bir baştan çıkarma ve baştan çıkarma aracı oluyor.

Sevişmek için yaşayan bir kadın oldum. Erkeklerin neyi arzuladığını ve ilk bakıştan ve ilk dokunuştan son vücut titreten orgazma kadar ipuçlarını nasıl okuyacağını biliyor. Erkeğin ne zaman tatlı ve ağırbaşlı, gizemli ve sessiz ya da şehvetli ve sesli istediğini bilir. Eğilimleri ne olursa olsun, her zaman sınırsız ve sınırsız bir şekilde sunar.

Lorne bu kadınla hiç tanışmamış. Adı yok, talepleri yok, duygusal yükü ya da güvensizliği yok. O, şehvetli ete sarılmış arzunun timsali. Yasak dürtülerin fantezisi.

Onu çeviremeyecek.

Duştan çıkıp ateşli tenimin üzerinde bir havlu sürüklerken duvarlar etrafımı sarıyor. Pencerelelerin, doğal ışığın ve temiz havanın yokluğuna karşı kaslarım geriliyor.

Klostrofobik değilim. Sadece hatırlatıcılara, yani kapatılmış, kilitlenmiş ve hareket özgürlüğümün kısıtlanmış olduğu hissine dayanamıyorum.

Eve her girdiğimde, parmaklıkların arkasına taşınıyorum, çürümüş hava ve aralıksız yüksek sesle sırılsıklam oluyorum.

İronik bir şekilde, hücremde oturur ve duvarlarının tanıdıklığını özleyerek bu eve zihinsel bir yolculuk .

Çok bir durum. Alışmanın zaman aldığını biliyorum, ama oraya ulaşmak acı verici. Sürekli zonklayan, bastırılmış bir uyarılma durumunda olmamın bir faydası yok.

Burada azgın bir ereksiyonla durmamın tek bir nedeni var. Bir tanesini ovarak çıkarmalıydım ama geçen hafta boyunca dušta boşalmam beni daha da sinirlendirdi.

Onu istiyorum ve bu arzu ben ona teslim olana kadar geçmeyecek.

Havlu bezi yüzüme ve saçlarıma sıyrarak yatak odasına giriyorum ve donup kalıyorum.

Raina kapının yanında duruyor ve kilidi açmak için arkasına uzanıyor. Şişmiş sikime bakarken kirpikleri aşağı doğru ve gözlerini kapatıyor.

Havluyu bırakıyorum ve bakmasına izin veriyorum. Tanrım, bakmasından, okşamasından, yalamasından başka bir şey istemiyorum... Ama onda bir gariplik var.

Aynı görünüyor. Aynı kendinden emin duruş; omuzları geride, bir eli kalçasında ve bacakları rahat, biri poz vermiş bir açıyla dışarıda. Aynı kıvrımlı dudaklar köşeleri kaş çatmakla gülümsemek arasında. Aynı yıkıcı gözler -solgun kahverengi ve baştan çıkarıcı. Ama her zamanki ateşinden yoksunlar.

İşte bu . Beni istiyor ama bu rahatsız edici derecede uzak. "Raina."

Uyarı sesi çıkarmaya çalışıyorum ama sesim boğuk ve kısık çıkıyor.

Beynimdeki tüm kan sikime akıyor, kendi kontrolümü kemiriyor ve parçalıyor.

Ellerini başına doğru kaldırıyor ve parmaklarını yavaşça, duygusal bir şekilde saçlarının arasından geçiriyor. Bu hareket elbisenin kalçalarına doğru inmesine ve mükemmel göğüslerini germesine neden oluyor. Sonra ellerini vücudunda gezdiriyor, kumaşı düzeltiyor ve bakışlarını gezintiye çıkarıyor.

Tekrar bana baktığında, gözlerimiz buluşuyor, bağlanıyor ve iletişim kuruyor. Aramızdaki boşlukta her zaman yazılıydı - evcilleşmemiş kimya, tutku tohumu. Ama şimdi, onu keşfetmek için bir davet var.

Ne zaman bir araya gelsek dişe diş duruyoruz, seslerimiz çarpışıyor, güreşiyor ve kalplerimiz bunun için daha hızlı atıyor. Bunu inşa ediyorduk, bedenlerimizin kelimeler olmadan saldıracağı ana doğru yarışıyoruz.

Söylenecek bir şey yok. Milyonlarca yıllık evrim DNA'mıza bu mesajı kazıdı. O ve ben sevişmek için yaratılmışız.

Bana doğru yürüyor, bir uzun bacağını diğerinin önünde kaydırıyor. Onun aurasından yayılan sessiz senfoninin büyüüne kapılmış bir halde yere yapışıp kalıyorum. O, kadınsı eğilip bükülmelerin, şehvetli hareketlerin ve kirliliğin siren şarkısı.

Gözlerindeki doğru sıcaklıkla bana doğru kayıyor ve parmak uçlarını göğsümde gezdiriyor. Sığ nefesleri açlığını gösteriyor ama hızı çok sabit, çok kasıtlı.

Seks bir iştir. Başka bir şey değil.

Bu onun geçmişi için doğru. Ama şimdi değil. Benimleyken değil. Buna izin vermeyeceğim.

Saçlarından tutup ağzını kendime doğru çektim. Çenemi, boynumu ısırarak için öpücükten kaçıyor ve lanet olsun, eli uzunluğumun etrafında kenetleniyor.

Yumuşak, yetenekli parmakları başımın en hassas kısmı üzerinde şeytani bir hassasiyetle hareket ediyor, glans boyunca pre-cum'u ovuyor ve ucun bir inç altını kavıyor. Vuruşları felç edici, sürtünme patlayıcı ve heyecan verici bir karıncalanma sürüsü beni yana doğru vuruyor.

Dik durmak için tökezliyorum, aklım başımdan gidiyor ve nefes alamıyorum. Aman Tanrım, bir siki nasıl çalıştıracağını biliyor.

Tüm düşünceler . Görüşüm bulanıklaşıyor. Ciğerlerim sıkışıyor ve ihtiyaç, ihtiyaç, ihtiyaç damarlarımda nabız gibi atarken bedenim coşku içinde yüzüyor.

Ağzını üzerime koy. Yut onu. Em. Hepsini al.

Kıcını, saçlarını kavıyorum ve boğazını dudaklarıma çekip ziyafet çekiyorum, emiyorum ve tenini yalıyorum. Elini sıkıştırmış, başını yukarı doğru eğerken bana mastürbasyon yapmaya devam ediyor.

Bana sadece bakmıyor. İçime bakıyor ve arzularımı onaylıyor. Sonra dizlerinin üzerine çöküyor.

Yumruğunun kıvrımı ve darbesi nefesimi kesiyor. Parmaklarının baskısı taşaklarımı sıkıyor ve dudaklarının etrafımı sarma ihtimali bedenimi serbest kalmaya doğru itiyor.

Onunla savaşıyorum, titriyorum ve inliyorum, akılsızca üstesinden geliyorum. Dizlerim zayıflıyor ve karın kaslarımı sıkarak destek almak için geriye uzanıyorum. Elim yatağı buluyor. Yatağa düşüyorum ve o da ağzını sikimin etrafına kapatarak beni takip ediyor.

"Siktir!" Sırt üstü düşüyorum ve parmaklarımı onun ipeksi saçlarına doluyorum. "Çok iyiydi. Lanet olsun, Raina. Siktir!"

Dili durmak bilmiyor, dönüyor, kıvrılıyor ve şeyler yapıyor. Sanki binlerce sıcak, ıslak parmak şaftım boyunca sonsuz bir ritimle dans ediyor. Duygular içinde kayboluyorum, kıvrıyorum, kavıyorum ve patlamak için tanrısal baskıyla savaşıyorum.

"Raina, bekle." İnliyorum, yumruklarım saçlarında esniyor ve serbest kalıyor. "Biraz yavaşla-Ahhh, Tanrım. Sakın durma. Bu inanılmaz."

Succubus kirpiklerinin perdesi altından bana bakıyor, dudakları şişmiş ve boğazı dolmuş. Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey.

Dudaklarını muzipçe bükerek sertçe yutkunuyor ve ıslak kaslarını dudaklarımdan etrafında sıkıyor. Kafa.

"Tanrım!" Sırtım şilteden eğildi.

Ağzını kaydırıyor ve o günahkâr dilini boyumdan aşağı sürüklüyor. Benimkine ulaştığında Taşaklarımı emip yalıyor, ta ki vücudumdaki tüm kaslar kendimi tutma çabasıyla gerilene kadar.

serbest bırak.

Kalçamın arkasını kavıyor ve yukarı doğru iterek bacaklarımı açıyor. Sonra dudakları aşağıya iniyor, altına kayıyor ve...

"Yapma." Saçlarını çekiyorum ve kıcımlı onun müdahalesine karşı sıkıyorum.

"Rahatla." Başını eğiyor ve diliyle isteksiz kenarlarımı iterek ve kıvrarak içeri giriyor.

Bırak yalamayı, kimse bana dokunmamıştı bile. Ne yapıyor? Lanet , kıcımlı parmaklıyor.

Sikim inanılmaz derecede sertleşiyor, şişiyor ve acı çekecek kadar zonkluyor. Bu çok yanlış. Ve çok da iyi. Bu uyarılma daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor.

Dünya onun taşaklarındaki diline ve kıcımdaki parmağına daralıyor. Zevk o kadar baskın ki, sanırım .

Başım yatağa düşüyor ve uzun, gırtlaktan gelen bir inilti çıkarıyorum.

Bacaklarımın arasına kayıyor ve ağzı sikimin üzerine kapanıyor. Hevesle emiyor, o iğrenç parmağını içime sokuyor ve ben oluyorum.

Orgazm o kadar hızlı ve sert patlıyor ki onu uyaramıyorum. Çarpıcı ısı dalgaları şaftım boyunca fırlıyor ve şiddetli rahatlama jetleri halinde boğazının arkasına çarpıyor. Bunun gücü sesimi yok ediyor ve ağzım nefessiz, sessiz bir kükremeye açık kalıyor.

Yüzünü kendime doğru tuttuğumu, boğazına sürtündüğümü ve havasını engellediğimi fark etmem uzun saniyelerimi alıyor.

Ellerimi bırakıyorum, nefes nefese kalıyorum. Tamamen şaşkına dönmüş, sarsılmış, bitkin ve titreyen bir pus içinde yüzüyorum.

Bir oral seks yüzünden.

Mahvoldum.

Başını kaldırıyor ve bir parmağını ağzının kenarında gezdiriyor. Eli nabızı atan, aşırı hassas sikimin üzerinde geziniyor, ucunu şefkatle öperken sabit tutuyor.

Sonra ayağa kalkıyor ve kapıyı arkasından kapatarak banyoya yürüyor.

Mutluluğun karıncalanma kalıntıları azalırken ve kalp atış hızım normale dönerken, soğuk bir farkındalıkla baş başa kalıyorum.

Beni sadece kaltağı yaptı ve bunu tamamen kayıtsız kalarak yaptı. Beni bir işe dönüştürdü.

Ben de izin verdim.

Yataktan fırladım ve bir çift boxer külot kaptım. Onları banyoya fırlarken öfke kanıma işliyor.

Kolu salladım ve yapıştı. Kilitlemiş miydi? Bir sabırsızlık patlamasıyla omzumu tahtaya çarpıyorum ve kapıyı bitişikteki duvara doğru .

"Ne be?" Ağzından sarkan diş fırçasıyla lavabodan başını kaldırıp bakıyor. "Kapıyı kilitlemişsin."

"Ben ." Diş macununu tükürüyor ve suyla duruluyor. "Ama yapmış olsaydım, kapıyı çalmak yeterli olurdu."

İçeri girdim ve sert omuzlarını, kaskatı boynunu ve kıvrılmış parmaklarını üzerinde işaretledim. Baştan çıkarıcı oyun bitti ve ben lanet olası bir aptalım.

"Ne?" Diş fırçasını yere bırakır ve kollarını kavuşturur.

Ne olduğunu biliyor. Suçluluk duygusu yüzünü çiziyor ve gözleri savunmacı bir tavırla bulutlanıyor. Bir kavgaya hazırlanıyor ve ben de ona bir tane vereceğim. Ama beklediği gibi değil.

Kollarımı iki yanına bırakıp sırtımdaki gerginliği gevşetiyorum. "Ben seni öpmedim."
Yüzünü buruşturuyor ve duşa doğru dönerek kola uzanıyor. "Yemek soğuyor. Git

yiye

n." Öfke kabarıyor ve onu iki hecede serbest bırakıyorum. "Raina."

Eli düşüyor ve kolları kaburgalarına yaklaşıyor. Ama bana gözlerini . "Ben işleri böyle yapmam."
Mesafeyi kapatmak için ileri adım atmıyorum. Onun yerine, bir avuç dolusu

ve onu geriye doğru çekti.

Kolları kalkıyor ve ben onu duvara doğru iterken ayakları garip bir zarafetle sürünüyor. Anında
üst dudağıma saldırıyor, ben de engelliyorum. Elleri hareket etmeye, vurmaya, yönlendirmeye
devam ediyor,

ve bildiği tüm savunma tekniklerini uyguluyor. Her saldırıyı önceden tahmin ediyorum. Ne de ona
öğreten . Yine de sakın ve odaklanmış durumda ve bu beni gururlandırmıyorsa ne olayım.

Beni alt edemeyeceğini anladığında, sırtını duvara yaslıyor ve inatçı çenesini benden olabildiğince
uzağa itiyor.

"Başka biri olsaydım, bu pozisyonundan kaçırdın." Parmaklarımı çenesinin gıcırdayan kilitleri
boyunca gezdiriyorum. "Ama ben *onlar* gibi değilim. Yakınlık, derinlik istiyorum ve seni öpeceğim."

Sanki bu fikir midelerini bulandırıyormuş gibi yüz ifadesi buruşuyor.

Çenesinden tutup yüzünü bana doğru çevirmeye zorluyorum. "Az önce dilini kıcıma soktun ama
ağzım seni iğrendiriyor mu?"

"Ben öpüşmem." Göğsümü itiyor.

Tüm vücudumla geri itiyorum. "Ama daha önce öpüldün?" "Evet.

Bundan nefret ediyorum."

"Çünkü *benim* tarafımdan hiç öpülmedin." Karanlık, öfkeli gözlerini ve , sikilesi dudaklarını içime
çekiyorum. "Orada şeyi ne kadar sevmiş olsam da, ilgisizliğin beni çok rahatsız etti. Eğer bir fahişeden
sakso isteseydim, bir tane tutardım."

İrkildi.

"*Seni* istiyorum." Bir elimi saçlarında gezdirerek satenimsi dokunun öfkemi yatıştırmasına izin
veriyorum. "Beni bu işin içinde olduğuna inandırdın. *Bana* karşı. Bu yalan söylemekle aynı ."

"Ben ." Göğsü titriyor.

"Siktir et onu. Benimle dövüşmek için harcadığın hararete , son derece tutkulu bir aşık
olacağından adım gibi eminim." Söylediklerimdeki ikiyüzlülüğü düşünürken bir elimi başımın
üzerinde gezdiriyorum. "bir adam değilim ama-"

"Öylesin." Boğazıma bakıyor, gözleri kocaman ve kırpışmıyor. "Sorun da bu zaten. Bana
dokunduğunda, bu senin içindeki ruhani bir yerden geliyor. Düşüncenin, şefkatin ve bağlantının olduğu
bir yerden."

Bana bakıyor, yüzünde acı dolu bir ifade var. Bir avucumu yanağına dayıyorum ve geri çekiliyor,
teni kül rengine dönüyor.

"Korkuyorum," diye fısıldıyor.

Şimdi bir yerlere varıyoruz.

"Benim tanıdığım Raina korkunun onu kontrol etmesine izin vermez." Dizlerimi büküp alnımı
onunkine değdiriyorum. "Bana ağzını ver."

Gözlerindeki bakış benden her şeyden çok korktuğunu söylüyor. Emrim altında donmuş ve
taşlaşmış bir şekilde duruyor, yüzünü avuçlarımla arasına aldığım da dudakları .

Kalp atışlarım düzensiz bir şekilde atıyor, aramızda sildiğim her milimetre boşlukla hızlanıyor.

Ağzım geziniyor. Nefesleri titriyor. Dudaklarım onunkilerden ayrılıyor. İkimiz de hava emiyoruz. Daha da yaklaşıyorum, parmaklarımla, göğsümle, kalçalarımla ona dokunuyorum. Dilimle.

Dudaklarının yumuşak yastığı beni çözüyor ve naneli tadı daha fazlası için beni geri çekiyor. Etrafını sarıyorum, onu sıkıca kendime çekiyorum.

Sonra onu öperim. Sıcak, ıslak bir kucaklaşma ve ağır nefesler. Suyu test etmek için değil, cehennemini sarsmak için agresif bir şekilde içeri giriyorum.

Dalıyorum ve , tıka basa dolduruyorum ve sekiz yıllık bir kuraklığı gideriyorum. Başparmaklarım yanaklarını okşuyor. Parmaklarım saçlarına batıyor ve o bize doğru eğiliyor.

Ve geri çekilir.

Uzaklaşmaya çalıştığında, dilini yalayarak çekimi güçlendiriyorum. Elektriğin altında nefesi kesiliyor ve bunu kendi yalamasıyla değerlendiriyor. Sonra bir tane daha. Tereddütte daha derine dalıyor, uzanıyor, keşfediyor, ağzı açık, yumuşak ve güven dolu, parmak uçları deriyi deliyor, ayak parmakları boyunu uzatıyor ve yavaşça, harikulade bir şekilde çözülüyor.

Elleri omuzlarımı buluyor. Kasıkları benimkilerle buluşuyor ve beni kavuran bir tutkuyla içimde eriyor.

Yüzünü kavriyorum, başını eğiyorum ve ateşini kendime çekiyorum, bunun kaçınılmaz doğruluğundan besleniyorum. Kollarımda küçücük, ama yoğunluğu ölçülemez, teninden kıvılcımlar saçıyor, her nefeste ısıltılı bir zap yapıyor.

ağzını tüketirken, doymak bilmez ısıríklar arasında ona bakıyorum. Kusursuz pürüzsüzlükteki teni, keskin elmacık kemiklerinin üzerindeki kalın siyah kirpikleri ve ellerime dolanan kuzguni saçlarıyla güzelliğı zahmetsiz ve derinden etkileyici. Belki de içindeki duygusallık, tenini içten dışa doğru parlatıyor. Onu bu şekilde tutmak güneş ışığının sıcaklığında yıkanmak gibi.

Alevlere teslim olurken, dudaklar ısırırken, diller sürtünürken ve kalçalar aç bir öğretücüye düşerken bedenim daha sert eğiliyor, onu duvara doğru itiyor.

Tek bir arzuda, tek bir dilekte birleşiyoruz ve ikimiz de biliyoruz ki onun içinde olmam, onu evrenin istediğı şekilde becermem an meselesi.

Çok geçmeden geri çekildi. Onu kovalıyorum, alnımı ona yaslamadan önce daha açgözlü yudumlar çalıyorum.

onun.

Ağzı açık kalıyor, gözleri duygular içinde kayboluyor. Beni hissediyor, beni duyuyor ve bu bilgi göğsümün derinliklerinde önemli bir şeyi harekete geçiriyor.

bakıyoruz, nefessiz ve arayış içinde. Hevesle gözlerinin cennetine yuvarlanıyorum ve gözyaşlarıyla dolmalarını dehşet içinde izliyorum.

"Raina?"

Gevşek tutuşumdan kurtuluyor ve sırtı bana dönük olarak banyonun uzak tarafına doğru ilerliyor. "Konuş benimle." Sesimdeki talebi bastıramıyorum.

"Zaten kırık bir hayatım var, Lorne. Kırık bir kalple yaşayamam. Lütfen, sadece... Git." Farkına varmak ciğerlerimdeki havayı söndürdü.

Bana aşık olabilir.

Hiç kız arkadaşım olmadı, ailem dışında kimseyi sevmedim. Bunu yapabileceğimi bile bilmiyorum. Bizi bir şeye mi zorluyorum?

Kahretsin, ben bu adımı atmaya

hazırım. Ama o değil.

Duşu açtı. Sonra askıları omuzlarından kaydırıyor ve elbiseyi sırtından aşağı indiriyor, hınzırca ve kasıtlı olarak bana işkence ediyor.

Onu istiyorum, vücudumdaki her sıcak, sert, tıngırdayan vuruşla.

Ama bu şekilde değil. Benimle aynı yanma seviyesinde olana kadar olmaz. Banyodan ve kapıyı çarpıyorum.

Raina o gece yemeğe gelmedi. Kendime olmadığını söylüyorum ve hapsolmuşluğun verdiği sürünme hissinden kaçmak için dışarı çıkıyorum.

Akşamın geri kalanında Kaptan'ı gezdiriyor, çitleri ve evin çevresindeki güvenliği kontrol ediyorum. Duraklar arasında dörtnala izin veriyorum. Karanlık arazide uçarken Raina'nın sesi havayı titretiyor.

Yüzümdeki rüzgâr, sırtındaki özgürlük, bacaklarımın arasındaki gücünü hissetmek, sadık kalp atışlarının sesi.

Vadideki trajediden bu yana ilk kez kendime yolculuğun tadını çıkarma izni veriyorum. Bu sadece eski dostumla yeniden bağlantı kurmanın verdiği teselli değil. Etrafımızdaki doğanın içine sıkışmış anılar. Çocukken geçtiğim patikaların, tırmandığım ağaçların, göletin ve her yaz kamp yaptığımız tarlaların çiçek toplama, tavşan avlama, yıldızları izleme .

Mutluluk başından beri buradaydı, toprağın ruhunda, uyanmamı ve olmam adam olmamı bekliyordu.

Ruhuna dalmaya ve onu çağıran şeyi hatırlamaya istekli bir adam.

Raina biliyordu.

Her zaman neye ihtiyacım olduğunu biliyor gibi görünüyor.

Sonunda uyku tulumunun üzerine ne zaman yayıldığımı bilmiyorum. Hapishanede saat ya da saat yok ve artık onları istemediğimi fark ettim.

Sırt üstü uzanıp yıldızlara bakarken ruh sağlığını değerlendiriyorum. Mahkumlar tahliye TSSB, anksiyete, depresyon ve kabuslar konusunda uyarılıyor.

Bu şeylerin çekiciliğini hissettim. Halka açık yerlerde ve sosyal sınırlarım bozuluyor. Çiftlik operasyonunu devralma dürtümü kaybettim. Sadece egzersiz yapıyorum çünkü zayıf olmayı reddediyorum.

Ve içmeyi düşünüyorum. Ahırdaki o geceden beri bir şişeye dokunmadım. On sekiz yaşımdan beri bir yudum bile alkol almadım. Ama içimdeki dürtü kanıma işliyor.

Çocukken sahip olduğum ilgi alanları yok oldu. Conor bu akşam yemekte enstrümanımı geri verene kadar tekrar gitar çalmayı düşünmedim. Elimi perdelere doladığımda, onu çaldığım son geceyi yeniden yaşadım; maskeli adamlar ve vahşetle özdeşleşmiş bir gece.

Geçmişe dönüşler yaşıyorum. Eğer TSSB ise, sadece uyuduğumda ortaya çıkıyor. Kabuslar yüzünden.

Her gece, lanet olası kabuslar. Genellikle aynı kişiler. Hapishaneye geri döndüm ve bilmiyorum

Oraya nasıl gittiğimi. Çok yorgunum ve bütün ranzalar dolu. Yemek salonunda tepsimde bokla, çırılçıplak duruyorum ve kıyafetlerimi bulamıyorum.

En kötüsü de Conor'ın tecavüzü gözümün önünde gerçekleşirken vadide ellerimin iple bağlı olduğu andı.

Conor'ın Raina olması ve onu vahşice siken adamın John Holsten olması dışında. Ağzımdan çığlık atıyorum ama kimse beni duymuyor. Sonra gecenin içinde çığlık atarak uyanıyorum. Tek başıma.

Raina'nın çayıyla bile tekrar uykuya dalmakta zorlanıyorum.

Zihinsel bir çöküşün eşiğindeysem, bunun işlemesine izin vermeyeceğim. Raina'nın korunmasından sorumluyken olmaz. O dikkatimi dağıtırken, beni topraklarken ve beni yeniden bir bütün haline getirirken olmaz.

Bir hafta önce hissizdim. Şimdi bu sinir bozucu küçük kadını damarlarımda hissediyorum. Onun her parçasını her yerimde hissediyorum.

O da beni hissetmiyor. Beni hissediyormuş gibi öpmesi dışında.

Onun geçmişini biliyorum. O benim nerede biliyor. Hoşuna gitse de gitmese de birlikte ilerliyoruz.

Bize ihtiyacımız var.

Dikkatim ayaklarımın dibindeki gitara kayıyor. Parmaklarım tıngırdamak için seğiriyor ve kafamda bir Jake Owen şarkısı çalarken boğazım mırıldanmak için açılıyor. Kafamı kurcalayan sikilebilir bir kadını hatırlatan berbat bir şarkı bu.

Doğrulup enstrümanı kucağıma alıyorum. Ahşap gövdeye vuruyorum. Telleri koparıyorum. Akordu ayarlıyorum. Akorların üzerinde tökezliyorum. Sonra *Alone With You'yu* çalıyorum.

İlk birkaç seferinde aksamalar oluyor, omuzlarım cırtlak hatalar yüzünden seğiriyor. Ama sonunda, akustikle birlikte şarkı söyleyerek çiviliyorum.

Conor daha iyi bir gitarist. Jake çok iyi bir şarkıcı. İkisini de ortalama bir beceriyle yapabilirim.

Çaldıkça bunu özlediğimi daha çok fark ediyorum. Jam session'ları, müzik aracılığıyla kurulan bağı, uyandırdığı duyguları özlüyorum. Benim için her şey demek olan insanları özlüyorum.

Son nota sahada yankılanırken ellerim tellerden düşüyor. İşte o zaman onu duyuyorum.

Vücudumdaki her molekül Raina önce onun arkamdaki konumuna uyum sağlıyor.

Nefesi serbest kalıyor. Ayakları çimlere basıyor ve elinde bir termosla diz çöküyor.

"Bu..." Cevap için yüzümü arıyor. "Güzel yalnızlık." Göğsüm sıkışıyor ve

gitarı bir kenara bırakıyorum. "Hiç çalmadım-" "Durma."

"Az önce yaptım."

"Yani, bunu tek sefer yapma. Ailen onlarla tekrar oynamanı çok ister."

Başımı sallayınca bana çay termosunu uzattı. Uyku tulumunda yanımda ona yer ilerliyorum ve birlikte arkamıza yıldız ışığında içiyoruz.

"Yemek yedin mi?" diye sordum.

"Herkes yattıktan sonra. Yarın bana ne öğreteceksin?"

Planladığım atış pratiği ve savunma tekniklerini anlatıyorum ve onu mülkün etrafındaki güvenlik konusunda bilgilendiriyorum.

"John'u nasıl bulacağız?" diye sorar.

"Ortaya çıkacaktır." Şimdiye kadar gelmediğine şaşırdım. "şerif arayacak." "John buraya ne olacak?"

"Onu öldürmekte tereddüt altı kişi var ve bunu yapmaya yasal olarak hakkımız var. Burası bizim mülkümüz. İzinsiz girenlerin riski kendilerine aittir."

"Bunu biliyor mu?"

"Evet, biliyor."

"Eğer şehre inip market alışverişi gibi şeyler yaparsam, onu dışarı çekebilirim."

"Hayır. Bu pazarlığa açık değil."

Jarret ve Maybe yemekleri getiriyor. Raina güvende olana kadar bu durum

değişmeyecek. "Beş gündür çiftlikten ayrılmadın," diye mırıldandı.

Bir dirseğime yaslanıp onu selamlıyorum. "Neden buradasın?"

"Neden bunu bana her gece soruyorsun?"

"Çünkü bana hep evrenle ilgili saçmalıklar anlatıyorsun ve bir kez olsun gerçek bir cevap istiyorum." Gözlerini kısıyor. "Dürüst müüz?"

"Evet, lanet olsun. Her zaman."

Bakışları ay ışığıyla aydınlanmış gökyüzünde dans ediyor ve geri dönmesi zaman alıyor. "Bu benim her günün sevdiğim kısmı."

Göğsümde bir hafiflikle rahatlıyorum. "Benimki de."

sakince sırtüstü yatıyor, üzerinde benim tişörtlerimden biri var ve başka hiçbir şey yok. Şu anda onun üzerine yuvarlanabilir ve kendimi onun sıkı vücudunda kaybedebilirim.

Ve bu onun için önemli olmazdı. Benim için önemli olduğu gibi değil.

On dört yaşından beri her pozisyonda ve hayal edebileceğimden çok daha fazla erkekle sevişiyor. Ben on sekiz yaşından beri seks yapmadım ve çılgınca deneysel olsam da, benim deneyimim onunkıyla kıyaslanamaz.

Ama bu kontrolün onda olduğu anlamına gelmiyor. Bugün beni hazırlıksız yakaladı ve takdire şayan bir beceriyle bana sahip oldu.

Bir daha olmayacak.

Telaşsız bir hareketle ayağa kalkıyorum. Gömleğim, şapkam ve botlarım bir süre önce çıktı ama hâlâ kot pantolon giyiyorum.

"Ters çevir." Başparmağımı kemerimin altına sokuyorum ve gevşek, kendinden emin bir duruş alıyorum. "Dizlerinin üzerine ve başını yere koy."

Gözleri parlıyor. Ağzı aralanıyor ve yavaşça oturma pozisyonuna geçiyor. "Lorne?" "Şimdi."

Sesimdeki patlama onu zıplatıyor.

Boğazına dokunuyor, göğsü inip kalkıyor. Bir an sonra korkusu , yerini yemekten önce sikimi sağan Jezebel alıyor.

Maskeyi takmasına izin vereceğim. Uzun süre takılı kalmayacak.

Vücudunun büyüleyici, bir dönüşüyle göğsünün üzerine yuvarlanır, dizlerini altına çeker ve kıcını havaya kaldırır.

Arkasına çömelip gömleğin eteklerini yukarı kaldırıyorum ve muhteşem yanaklarını yukarıdan kesen dantelli siyah külotu ortaya çıkarıyorum. Cora'nın dükkânında bunları seçerken, şimdi önümdeki çarpıcı manzarayı hayal ettim.

Ereksiyonum fermuarıma doğru sarsılıyor ve nefes alışım ritmini kaybediyor. Onun görüntüsünün esiri olmuştum ve daha onu çıplak bile görmemiştim.

Omzunun üzerinden bakıyor, gözleri kapalı ve davetkâr, neredeyse yalvarıyor, sanki takınmasını istediğim bakış buymuş gibi. Bunun benim için olduğunu, onu bu pozda gören her sik gibi onu da sikeceğimi varsayıyor ve bana izin vermeye hazır.

Ama bu gece onunla ilgili. Onu kalbinin merkezine kadar soyacağım.

Maske.

Bir kolumu geriye atıyorum ve avucumu onun arka tarafına çarparak parmaklarımın arasından bir acı yayıyorum. Feryat ediyor ve vücudu darbenin etkisiyle öne doğru savruluyor.

Adrenalin kanıma karışıyor. Bunun için açlık çekiyorum -egemenlik, güç ve amaç- ama heyecanımı ona odaklanıyorum.

"Yüzündeki o sahte bakışı sil." Ona bir şaplak daha attım. Başı dönüyor ve bana öldürücü bir bakış fırlatıyor.

"Daha iyi." Yatıştırıcı bir eli kızgın teninde gezdiriyorum. "Dürüst cevaplar istiyorum." Acıyan etini şefkatle ovmaya devam ediyorum. "Hiç bir erkekle orgazm oldun mu?"

Gözlerini yere indiriyor, sonra başını, kışını gökyüzüne doğru tünemiş halde bırakıyor. Bir anlık sessizlikten sonra elimi havaya kaldırıp ateşli bir tokat atıyorum.

"Hayır." yutuyor, titriyor ve gergin. "Ben ." "Kimse sana oral seks yaptı mı?"

Parmakları uyku tulumuna doğru kıvrılıyor. "Evet."

Ve o gelmedi. Çünkü ne yaptıklarına dair en ufak bir fikirleri yoktu.

Poposundaki sıcak, karıncalanan teni okşuyorum ve dokunuşumu göğüs dekoltesi boyunca sürüklüyorum, o yasak girişin kliniğini hayal ederken alçaktan ve derinden dalıyorum. "Parmağını kışıma sokmana izin vereceğimi nereden biliyordun? Bundan hoşlanacağımı?"

Dirseklerinin üzerinde yükseliyor ve bana bakmak için boynunu büküyor. "Hapishanede başına gelenlerden sonra, orada içine girilmesinin nasıl bir his olduğunu hayal etmek zorunda kaldın. Bu seni korkutuyor ama aynı zamanda karanlık bir merak da uyandırıyor. Nefret edince sevilen şeylerden biri. Çoğu insanın böyle sapkınlıkları vardır." Dudağını çiğnıyor. "Ama senin sınırın bir parmak. Seni belden bağlamalı bir aletle becermeye çalışsam beni durdurursun. Bir erkek için son derece zevkli olsa da, sen bunun için fazla alfasın. Anal seksten zevk almanın tek yolu sevişen sen olursan."

Topuklarımın üzerinde geriye yaslanıyorum, beni ne kadar doğru tanıdığı karşısında şaşkın ve acı verici bir şekilde tahrik oluyorum. "Sırt üstü uzan."

İtaat ediyor, daha önceki cinsel havası olmadan. "Hiç bir kızı götünden siktin mi?" "Hayır."

Liseli kızlar bunun için fazla titizdi.

Yanına uzanıyorum, bir elimle başımı destekliyorum, diğer elimi de düz karnına koyuyorum.

"Nefret etmekten hoşlandığın şey nedir?"

Geriliyor ve yüzünü başka yöne çeviriyor.

Çenesinden tutup kendime doğru çektim. "Senin ."

Burun delikleri genişliyor ve rahatlıyor. "Bugüne kadar yoktu." Tutuşumu sıkılaştırıyorum.

"Sen," diye fısıldıyor.

"Açık ol."

Boğazından acı dolu bir ses çıkarıyor. "Bu çok zor."

Parmakları ön kolumda ve elimin etrafında dolaşıyor. Tutuşumu kırmak için çekmiyor.

Onun yerine, tutunuyor.

Çenesini bırakıyorum ve ellerimizi birbirine dolayarak göğüslerinin arasına yerleştiriyorum. "Söyle Ben."

"Ağzımı koymaktan hoşlandım, üzerine. Özür dilerim, ama son derece seksi vücut."

Fiziksel çekimde yanlış bir şey yok. Ne zaman bir kadına baksam

Onu. Ama...

"Sen bundan daha derinsin Raina."

"Aynen . Hiç kimseyle derin bir ilişki yaşamadım. Sonra sen gidip beni öptün ve..."

Bedenimi onunkinin yan tarafına bastırıyorum ve ağzımı boynuna indiriyorum. Dudaklarım tadına bakarken, bağlanmış ellerimizi göğsünün yumuşak tümseğini kavrayacak şekilde ayarlıyorum.

Bir porno yıldızı gibi yapılı; abartılı kıvrımları, narin kemik yapısı ve yağsız kasları var. Sadece tamamen doğal.

Parmaklarımı onunkilerin etrafına dolayarak ellerimizin altındaki teni dolgunlaştırıyor, dokunuşumuzu yoğurucu, iç gıcıklayıcı bir okşamaya yönlendiriyorum.

"Seni öptüm ve..." Şimdi onu öpüyorum. Boynunu, çenesini ve kulağının altındaki hassas noktayı. "altına çektin ve boğdun, Lorne. Siz işte. Senin atılğanlığın.

Sesindeki emir, beni zorlama şeklin... Bunu sevmekten nefret ediyorum."

Bu onu tahrik ediyor. İçten içe, duyguları olan bir adam tarafından cinsel olarak domine edilmeyi ve onunla sonuna kadar savaşmayı arzuluyor.

Bilinçaltımda bunu zaten biliyordum. Tanıştığımız günden beri güç alışverişi ile oynuyoruz. Ancak onun bunu seslendirdiğini duymak her şeyi ısıtıyor ve sertleştiriyor. Sanki onun sözleri vücuduma devam etme izni vermiş gibi.

Ellerimiz göğsündeyken, kalçamı onunkinin tepesine bastırıyorum ve bacağına ağırlığının altına hapsediyorum.

Ona sürtünmek istesem de kalçalarımı sabit tutuyor ve nefes alış verişimi ölçüyorum. "En son ne zaman kendini serbest bıraktın?"

"Birkaç saat önce duştayken."

Boğazımdan bir inilti kaçıyor. Kendine dokunurken beni düşündü. Bundan eminim. Bu onu etkilediğim anlamına geliyor ve lanet , onu biraz daha etkilemek için can atıyorum.

"Ondan önce mi?" Boğazının çukurunu yalıyorum.

Dudaklarıma karşı yutkunuyor. "İki yıl olmuştu." Çünkü

John'la birlikteydi.

Bu düşünceyi bir kenara itip dikkatimi ellerimize . Parmaklarımı aşağı doğru çevirerek vücudunun kıvrımlı hatlarını izliyorum.

Kendine nasıl dokunacağını biliyor. Bu kendini tatmin etmekle ilgili değil. *Ben* onu tatmin ederken onu yanımda tutmakla ilgili.

Tişörtünü daha etkili olur ama çıplaklığı içimde kazanamayacağım bir savaş başlatır. Onun yumuşak, sıkıcı sıcaklığına gömülme dürtüsü içimde kükrüyor ve beni sarsıyor.

Nefes alıp veriyorum, keşiflerimizi güneye doğru yönlendirirken boynunu aç soluklarla yıkıyorum.

Vücutlarımız aynı hızda olacak şekilde yarı uzanarak, kalçamı külotundan uzaklaştırıyorum ve iç içe geçmiş parmaklarımızı dantelin altından kaydırıyorum. Kısa, kaba saçlarını hissettiğimde nefesim kesiliyor.

Dokunuşumun altındaki siyah bukleleri, uyarılmışlığıyla nasıl parlayıp ışıldadıklarını hayal ederken bakışlarım onunkilere düşüyor. Çok ıslak. Dantelden sıırılsıklam. Ve ben daha yeni başladım.

Yolculuğumuzu daha aşağıya, kalçalarının arasına doğru sürüyorum ve yavaşça şişmiş yariğine dalıyorum.

Bacakları huzursuzlukla seğiriyor, biri benimkinin altında sıkışmış, diğeri ayağını uyku tulumunun üzerinde sürüklüyor.

"Lorne..." Yalvarışı nefes nefese, boğuk. "Dur." "Bu durdurulamaz."

Durdurulamayız.

Dudaklarımı onunkilere yapıştırarak itirazlarını durduruyorum. Dilimi daldırırken, parmaklarımızı

sıcak, sıkı bir şekilde kavradı.

Öpücükle birlikte kalçasının elime karşı esnemesi, iç kaslarının sıkışması ve serbest kalması ve dilinin benimkine karşı sallanması geliyor. Savaşmadan ya da umursamadan kabullenme ve direnmenin doğru karışımı.

Kayıtsız kalmaya çalışıyor. Muhtemelen kendine, bir erkeğin bu pozisyonda onun üzerinde ne kadar güç sahibi bilmesine izin vermemesini söylüyor. Kendini bırakmak ve beni hissetmek istiyor ama düşmekten korkuyor.

Bu yüzden eğilmiyor, parmağımı içine sokmaya çalışmıyor ya da herhangi bir şekilde yoğunluğu artırmıyor. Çünkü bu arzusunu, bunun bir parçası olmak için duyduğu açlığı itiraf etmek olurdu.

Dudaklarımı çenesinde gezdiriyorum ve o kadar yaklaşıyorum ki açlığımın ona battığını hissedebiliyor.

Gücümü, nefeslerimi ve amcığımı agresif bir şekilde kavrayışımı hissedebiliyor ve muhtemelen zihni şimdiden bizi birleştiriyor, biz etin tokatlanmasını ve bıçak darbelerini canlandırıyor.

Parmaklarımla fanteziyi taklit ediyorum, içeri ve dışarı itiyorum, onu açıyorum, zirveyi bekletirken onu orgazma doğru inşa ediyorum. Buna zor dayanıyorum. Ciğerlerim birbirine çarpıyor, ereksiyonum çelik bir basınç çubuğu gibi. Tanrım, kemiklerim ve bağırsaklarım bu kadına duyduğum ihtiyaçla yanıyor, alevler içinde .

Onun tadına bakmalıyım, onu ve yemeliyim.

Ağzım tenindeyken, vücudunun her kıvrımını ve kıvrımını öpüyorum. Ellerimiz ayrılıyor. Onunki saçlarıma düşüyor. Benimki, bacaklarının arasındaki danteli kenara kaydırıyor.

Onun ıslak, pembe amını görmek beni aç, titreyen, yırtıcı bir ihtiyaç yarattığına dönüştürüyor. Açlık ve sevinç sikimi kalınlaştırıyor. Dolu, sıcak bir his prostatımı istila ediyor. Tenim dokunulmak için can atıyor ve tüm düşüncelerim kapmak, itmek, becermek ve sahiplenmek için akılsız bir dürtüye dönüşüyor.

Boğuk bir iniltiyle elimi alnıma, ağzıma ve boynuma sürterek kontrolümü sağlamaya çalışıyorum. o kadar uzun zamandır yapmadım ki iyi olup bile bilmiyorum.

Uyluklarının arkasını kavrayarak onu aralıyorum ve başımı indiriyorum. Uyarılmışlığının ılık, heyecan verici kokusu ağzımı sulandırıyor. Önce burnumu, sonra dudaklarımı gezdiriyor, seksin tatlı, ıslak vadinin tadını çıkarıyorum. Sonra aromayı doğrudan kaynağından yutuyorum.

Kısıtlama ya da tereddüt olmadan, yüzümü gömüp dil ve dişlerimle amının ırzına geçiyorum. Onu derinden, vahşice öpüyorum, durmadan emiyorum ve sıcaklığının ipeksi tüneline çekiştiriyorum.

Elleri saçlarımı çekerken kalçalarını kıvrıyor, inliyor, nefes nefese kalıyor ve dilimi .

Şimdi elimde. Sikimi istiyor. Lanet , o kadar ateşli ve ıslak ki, sert ve acımasız hamlelerim için titriyor.

Saçımı sertçe çekerek dişlerini gösteriyor. "Sik beni artık."

Eğer yaparsam, kendini bunun sadece seks olduğuna ikna edecek. Kendi ihtiyaçlarımın peşinde koştuğuma ve bittiğinde terk edeceğime. Tıpkı diğerleri gibi.

Vücuduna tırmanıp bacağına üstüne oturdum. Yüzümü onun yüzüne koyarak üç parmağımı içine sokuyorum ve elimle onu beceriyorum.

"Ben söylediğimde boşalacaksın." Açık ağzının boğucu kenarını yalıyorum. "Gözlerin gözlerimdeyken ve duyguların o güzel yüzüne dökülürken."

"Lorne, yapamam." Kolumu tutuyor.

Başparmağımı klitorisinin etrafında dolaştırıyorum, sırtı yerden kesilene kadar fiske vuruyorum. Sonra onu öpüyorum. Sıcak dudaklarının narin ısırıkları, parmaklarımdan acımasız dürtüsüyle . Saldırganlığı elimde, şefkati ağzımda tutuyorum ve saniyeler içinde bu kombinasyon onun kalkanlarını parçalıyor.

sıvılaşıyor. Bacakları açılıyor. Nefesleri kısa, hırıltılı soluklarla . Onun

Kalçaları kalkıyor, arıyor ve gözleri bana bakıyor, arzu ile karanlık ve korku ile yuvarlak.

En tatlı, en derin teslimiyetiyle onu görmeme, duymama izin veriyor. Bana karşı hiç bu kadar güçlü ya da cesur olmamıştı.

Amına işkence ederken, boştaki elimi yüzünün kenarında gezdiriyorum ve dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum, iç çekerek çıkardığı iniltileri içime çekiyorum ve teslimiyetinin tadına bakıyorum. Kokusuna, seslerine, parmaklarımın etrafındaki yumuşak etinin hissine bağımlıyım. Ve gözlerine.

Geri çekilerek, parmaklarımın içindeki ritmini yönlendiren ortak bir huşu ile beni izliyorum. Doruğun eşiğinde ve buna karşı koyup koymayacağını ya da teslim olup olmayacağını bilmiyor.

"Benim için gel." Klitorisini, amının dış kenarını, içerideki duvarları ovuyorum, sırlıslık etini karıştırıyorum ve onu kenarından itiyorum.

Elleri boynuma doğru uçuyor. Gözleri kocaman açılıyor ve enfes bir çığlıkla boşalıyor. "Lorne, oh lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun-"

Parmaklarımın etrafındaki sıvı, titreşen hisleri ezberlerken öpüyorum, emiyorum ve inliyorum. Daha önce bir kadının bu şekilde boşaldığını hissettiğimi sanmıyorum. Eğer hissettiysem bile, unutulmaz değildi. O değildi.

Elimin hareketini yavaşlatarak nazikçe aşağı indiriyorum, vücudundaki seğirmelerin ve nefes alışverişindeki tekmelerin tadını çıkarıyorum.

Ciğerleri , sırlıslık parmaklarımı dudaklarıma götürüyorum ve teker teker ağızma çekiyorum. Ben onun tadına bakarken, onun özüyle kendime işkence ederken, o karanlık kirpiklerinin altından beni izliyor.

Yanıma yerleşip onu kendime çekiyorum ve saçlarından öpüyorum. Bana doğru kıvrılmıyor ya da beni itmiyor. Kıpırdamıyor ve sessizleşiyor, alnı göğsüme düşüyor ve elleri gevşiyor.

Nefeslerinin hipnotik temposu beni uyanıklık ve uyku arasındaki bölgeye çekiyor. Onun teni benimkine değerken ve şeytanlarım uzakta dururken, memnuniyet beni buluyor. Dakikalarca. Saatlerce. Kollarımdan kayıp gitmeden önce ne kadar sürüklendiğimi bilmiyorum.

Ulaşamayacağı bir yere oturup dizlerini göğsüne çekerken başımı kaldırıyorum. Kendinden uzaklaşıyor. "Raina," diye hırlıyorum.

"Savaşmak istemiyorum." Karanlığa bakıyor, yüzü gergin, omuzları kalkık ve sesi ağırlı. "Lütfen, Lorne. Bu gece olmaz."

Açık, savunmasız, çiğ ve baştan çıkarıcı bir şekilde . Eğer onu incitmek isteseydim, şimdi bunu yapmanın tam zamanı olurdu.

Onu tam olarak istediğim yer burası. Sadece uzanmam gerekiyor ve parmaklarım ruhunu . Ben romantik değilim. Botlarım yere yapışıyor ve kalbim toprağın ritmiyle atıyor. Ama uzun zaman önce bir kadına nasıl davranılacağını biliyordum.

Telefonumu elime alıp bir şarkı açıyorum. Onu kenara bırakıp ayağa kalktığımda hoparlörlerden Dierks Bentley'den *Come A Little Closer* çalıyor.

Gözlerimle buluştuğunda kaşları toplanıyor.

"Dans et benimle." Elim uzattım.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum." Kırık fısıltısı kaburgalarımın arasını bıçak gibi yarıyor. "Sana göstereceğim."

Yerden kalkıp öne doğru adım atıyor ve yüzünde acı çeken bir belirsizlik ifadesi var.

Olduğum yerde kalıyorum ve onun bana gelmesine izin veriyorum. Ayak parmakları benimkine ulaştığında, avucumu kaldırıyorum. Ona dokunuyor ve tenimde bir farkındalık sarsıntısı oluşuyor.

Müzik bedenimi yavaş, sallantılı bir tempoya yönlendiriyor ve onunkini de aynısını yapmaya zorluyor. Kalçalarımız birlikte sallanıyor, aradaki boşlukta .

Avuç içi benimkine dayanıyor, bizi bu tek temas noktasıyla birleştiriyor. Aciliyet yok. Beklenti yok. Talep yok. Sadece o ve ben ve gözlerimizin bağlantısı.

Diğer elimi dirseğine götürüyorum ve parmak uçlarımı kolunun üst kısmına doğru fısıldıyorum. Omzunun narin hafifçe takip ettiğimde tüyleri diken diken oluyor.

Zar zor dokunuşlarım ayağı yere basıyor. Ellerim hareket ediyor ve o da beni takip ediyor. Parmaklar teni öpüyor, fırçalıyor, geziniyor ve melodiyle uyum içinde birlikte hafifçe sallanırken şımartıyor.

Bir erkeğe bu şekilde dokunmasına, kendi merakı ve zevki için ve keşfetmesine asla izin vermediğinden eminim.

Gözleriyle beni inceliyor, elleriyle öğreniyor ve kalçalarını yavaşça, baştan çıkarıcı bir şekilde sallayarak adımlarıma eşlik ediyor.

Her mısra bizi daha da yakınlaştırıyor, ta ki alınlarımız buluşana ve nefeslerimiz birbirine karışana kadar. Burnumu onunki boyunca okşuyorum, ellerim kollarından aşağı kayıyor ve sadece tenimizin onu kendime çekiyorum.

Okşamalarımız alaycı, hafif ve havadar, sanki daha ağır bir dokunuş aramızdaki doğal ritmi bozacakmış gibi. Bir oluyoruz. Tek bir dans, tek bir beden, yakınlığın elektriğine kapılmış.

Boynumun arkasına uzanıyor ve tıraş edilmiş saç çiziminde boş boş geziniyor. Ürperiyorum ve , kalbinin çarpan yankısını arıyorum ve yaydığı güzellikle rahatlıyorum. Duyularımı yaşamla dolduran bir güzellik.

Eli saçlarımın arasından kayarak kafatasımın dibini kavriyor. Dudakları yanağıma doğru süzülüyor ve kaşınan kirli sakalımı sıyrıyor. Sonra başını geriye yatırıp muhteşem yüzünü sunuyor ve ben ellerimle, nefesimle, bakışlarımla ona dokunuyorum.

Şarkı bizi yönlendirirken, nefis eşzamanlılık içinde hareket ediyoruz, bakıyoruz, ruhlarımızın kucaklarken hislerin içinde kayboluyoruz.

Bu şimdiye kadarki en samimi , yine de belden aşağımız fiziksel temas kurmuyor. Kollarımız olmadan kucaklaşıyoruz, dudaklarımız olmadan öpüşüyoruz ve ayaklarımızın altındaki zemine sıkıca basıp düşüyoruz.

"Seni duyuyorum." Bana bakıyor, gözleri parlıyor ve ağzı neredeyse öpücük gibi benimkine değişiyor. "Ben de seni duyuyorum." Başımı onunkine yaslıyorum, müzikle sallanıyorum, onun tarafından sakinleştiriliyorum yakınlık.

Şarkı bittiğinde onu eve geçiriyorum, parmaklarım onunkilere dolanıyor ve düşüncelerim beni bekleyen yatakta.

Kapıda duraksıyor ve gözlerimi buluyor. Eğiliyorum, ellerimi boynunun zarif gezdiriyorum ve saçlarının uzun tellerine gömülüyorum.

Sonra onu öpüyorum. Yavaş ve nazik, dillerimiz birbirine değişiyor ve kayıyor. Nefesler okşuyor, dudaklar kıvrılıyor, bu bir anı işaret eden bir öpücük, bir son değil, bir başlangıç.

Hava almak için çıktık ve o evin içine girdi. Sonra bana baktı.

Eğer içeri isterse, gelirim. Onu yatağa götüreceğim ve gecenin geri kalanını onun içinde geçireceğim.

Ama sormuyor. Kapıyı kapatıyor ve bir elini cama dayayarak diğer taraftan beni izliyor. akımlar değişiyor. Gözlerinin kenarlarından kırışıklıklar yayılıyor ve ifadesi kargaşayla bükülüyor.

Onu bu kurtaracak bir şeyi kavramaya çalışıyor ve başaramıyor gibi görünüyor. Ona bu konuda yardım etmeyeceğim.

Çaresizliği bana çarpıyor ve ben bunu hoş karşılıyorum. Sunduğu her duyguyu kabul edeceğim. Çünkü onun her şeyini istiyorum. Her korkusunu ve arzusunu, zayıflığını ve gücünü, kâbusunu ve

rüyasını.

Ama o buna hazır değil. Henüz hazır değil.

"Kapıyı kilitle," . Kilidi
çeviriyor.

"Hayır! Kesinlikle olmaz!" Lorne botlarını ön verandada geniş bir duruşa yerleştiriyor, gözleri Conor'a dönmeden önce beni çılgınca tarıyor. "Bu çok riskli."

Aile yemeği için dışarı çıkmak benim fikrim değildi. Dün geceden sonra, içimde yarattığı kanlı, çirkin karmaşayı için biraz yalnız kalmayı tercih ederim.

"Peki. Oylama yapacağız." Conor renkli mürekkepli kollarını kavuşturarak kardeşine bakıyor. "Sessiz ve güvenli bir restoranda yemek yemeyi kabul edenler *Evet* desin."

Tüm aile müdahale için buradadır ve koro halinde "*Evet*" sesleri yankılanmaktadır.

Ben

Dilini tutan bir tek ben varım.

Birkaç saatliğine de olsa çiftlikten ayrılıp toplumla etkileşime geçmesi gerekiyor. Tam da En azından, onun için en önemli olan insanlarla vakit geçirmeye ihtiyacı var. Ailesi onun dönüşü için sekiz yıl bekledi. Yeniden bir araya gelmeleri onlar için olduğu kadar onun için de önemli.

Bu ilişkileri tekrar eski haline getirmenin ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum. O artık 18 yaşındaki çocuk değil. Ama yemeğe gitmek gibi basit bir konuda onlarla kavga etmek sadece duygusal mesafesini artırıyor.

Aynı zamanda çiftlikten ayrılma konusundaki endişelerini de anlıyorum. Şu anda hiçbir yer güvenli değil. Burada yalnız kalmama izin vermiyor ve beni tehditlerin kontrol edilemeyeceği yerlerde istemiyor.

Conor gözlerini ondan ayırmıyor. "Karşı çıkanlar *Hayır* diyor."

"Hayır." Onun üzerinde yükseliyor. "Önemli olan tek oy benim oyum, çünkü o *benim* sorumluluk." Parmağını bana doğru uzattı. "*Benim* kararım."

"Çok mu sahiplenicisin?" Kumral bir kaşını kaldırıyor ve dudaklarının bilmiş bir gülümseme geçiyor.

Evet, sahiplenici biri. Ama aynı zamanda gitmeme izin vereceği gün için beni eğitiyor. Burada kalmamam gerekiyordu.

Amacım John Holsten'ı öldürmek.

"Ben oy vermedim." Omuzlarımı geriye ittim ve onun ateşli bakışlarıyla karşılaştım. "*Evet*."

Şapkasının siperliği altındaki gözlerinde yeşil alevler tutuşuyor. Öfkesi öylesine coşkulu ki, ölümcül bir gözdağı dansı içinde kıvılcımlar saçıyor.

Öfke, kare ve ince burnundan kötü geren kalın kaslara kadar her santimini sertleştiriyor.

Birkaç adım ötemde duruyor ama gücü ve otoritesi her yanımdan bana baskı yapıyor.

Titreme kollarımı istila ediyor ve ellerimi dikenlerin üzerine sürüyorum.

"Eve gir." Emri dişlerini göstererek kükrüyor, yüzümü kızartmak için.

Vücudumun ona verdiği tepkileri durduramıyorum. Beni korkutuyor, ama ilk tanıştığımız zamankinden farklı bir şekilde.

Dün gece aramızda bir şeyler değişti. Ya da belki benim ona bakış açım değişti. Ama önümde durmuş, yüzümü dağıtacakmış gibi bakarken, bunu yapmayacağını biliyorum.

Bana asla öfkeyle el kaldırmazdı. O John Holsten değil. Daha önce karşılaştığım hiçbir erkeğe benzemiyor.

O daha kötü.

Beni yıldızların altında öpüşüyle, dokunuşuyla ve dansıyla parçaladı. Hâlâ parçaları toplamaya çalışıyorum. Onun için haykıran ve bir şeyler arzulamama neden olan muhtaç, utanç verici parçaları. Onun için diz çökmek, iradesine boyun eğmek ve güvenimi yetenekli ellerine teslim istiyorum.

Ama yapmayacağım.

Benimle ilgilenmesine ihtiyacım yok. Ben kış tekmelerken yanımda durup şöyle demesine ihtiyacım var,

Onunlayım.

Olanlar hakkında konuşmadık. Aslında onu bütün gün görmedim çünkü sığırların bir kısmı çitlerden kaçtı. Son on saattir otlakta sürüyü toplamalarına yardım ediyordu.

İkimiz de içeri girip konuşmalıyız ama ben buna hazır değilim. Özellikle de şu anki ruh halinde.

"Oylama dışı kaldınız." Conor'a ve diğerlerine elimle işaret ediyorum. "Akşam yemeğine gidiyoruz.

sen."

"yüzden mi böyle giyindin?" Çok kısa kestiğim kot pantolonumun içindeki bacaklarıma bakıp alay ediyor.

Şortlar. "Erkeklerin ilgisini mi çekmek istiyorsun? Belki garson sana tatlı olarak yutman için bir şeyler verir."

Kalbim kendi üzerine katlanıyor.

Nasıl olur da aynı ağız hem klitoral olarak zevkli hem de duygusal olarak acı verici olabilir? Conor, "Onu geri al!" diye bağırırken Jarret elleri kenetli bir şekilde öne doğru adım atıyor.

"İkinizin arasında neler olduğunu anlamıyorum." Jake, Lorne'a ters ters baktı. "Ama Raina sana iyi davranıyor. Senin için iyi oldu. Ne kadar küçük olursa olsun, sana bildirmek cesaret ister. Böyle bir kadın hayranlığı hak eder, saygısızlığı değil."

Lorne'un nefret dolu dudakları derin bir çatıklığa dönüşüyor.

Boğazımdaki ağrının altında rahatlatıcı bir kucaklanma hissi kaynıyor. Kendimi bir şeyin parçası, altı kişilik bir üyesi gibi hissediyorum. o kadar şaşırtıcı ve değerli ki, elimden bırakmak istemiyorum.

Kanayan duygularımı boş bir ifadenin arkasına saklarken, Lorne göğsümdeki düzensiz kasılmaya odaklanıyor.

"Raina..." Pişmanlık ses tonunu ama suçlamayı geri çekmiyor.

Çok çaresiz, beni burada tutmak için ne gerekiyorsa yapmaya çok istekli, buna duygularımı incitmek de dahil.

Telaşsız adımlarla mesafeyi kapatıyorum, elimi kaldırıyorum ve onun acımasız yakışıklı yüzüne bir tokat atıyorum. Burun delikleri titreyerek bana bakıyor.

Kaçma dürtüsü bacaklarımı yakıyor ama dizlerimi kilitliyorum onun öfkesiyle yüzleşiyorum.

Sözsüz bir tartışma başlar. Gözleri hırlıyor ve talep ediyor. Buzve kararlıyım. Bir ve ben geri adım atmayacağım.

"gidiyorum?" doğru yürüyorum.

"Bizimle gelebilirsin." Conor arkasına bakarak benimle aynı geliyor.

"Belki seninle gelirim." Lorne onun yanından geçti. "Raina ve ben Jarret'la birlikteyiz." Lanet olsun ona ve onun sıcak-soğuk, ileri-geri saçmalıklarına.

Bizimle gelmektense dikenli telleri yemeyi tercih ediyor ama ben asla geride kalmıyor. Beni koruma ihtiyacını halka açık yerlerden duyduğu endişenin önüne koyuyor.

Hiç kimse beni onun kadar güvende hissettirmedi, aynı zamanda inanılmaz derecede savunmasız ve pervasız. O aşırı uçların bir paradoksu. Baştan çıkarma ve kaçınma. Koruma ve tehlike. Yavaş yanan ve çabuk . Bu adamda orta yol yok. Ya her şeyi yapar ya da her şeyi.

Beni Jarret'ın kamyonetinin kabinine kadar takip etti ve ortasına sıkıştırdı. Torpido gözünde Jarret'ın tabancasını kontrol ettikten sonra düşünceli bir sessizliğe .

Berbat bir yolculuk.

Bir saat sonra, altımız birkaç kasaba ötede kaliteli bir et lokantasında oturuyoruz.

Sadece bir aydır açık olan bir restoran için daha kalabalık olmasını beklerdim. Masaların sadece yarısı dolu, her biri çarşafarla, gümüşlerle ve yumuşak parlayan mum ışığıyla örtülü.

Conor burayı göl manzarası ve övgü dolu yorumlar için seçti.

Garsonlar siyah takım elbiseler giyip kadehlere su dolduruyor ve kızarmış et kokusu havaya yayılıyor. Bana John'un beni götürdüğü yerleri hatırlatıyor. Beni koluna takmayı ve onlardan biriymiş gibi üst sınıfın arasına karışmayı severdi.

Lorne oturuyor, elleri kucığında, sert ve hareketsiz. Gözleri sık sık hareket ediyor, etrafındaki şeyi ve herkesi izliyor. , beni izlemediği zamanlarda.

O yeşil bakışı bir öpücük gibi hissediyorum. *Onun* öpücüğü. Tenimi okşuyor, dün geceye kadar sahip olduğumu bilmediğim erojen bölgeleri arıyor ve buluyor.

Çorba, salata ve süslü küçük meze tabakları boyunca beni izliyor. Çocuklar bira sipariş ettiğinde o su içiyor ve sadece dürtüldüğünde konuşarak ve sadece kız kardeşine gülümseyerek dikkatini sürdürüyor.

Ama gamzeli gülümsemeler sunmuyor. Çok gergin.

Hâlâ ona kızgınım ve gözlerimi ona vermeyi ya da rahatsızlığı için herhangi bir şefkat göstermeyi reddediyorum. Ta ki aramızdaki iki metrelik mesafeyi geçene kadar.

"Yaklaş." Sandalyemin koltuğunu kavırıyor. "Lütfen."

Kızgınlığıma ulaşan ve beni sarsan *Lütfen*'dir.

Ağırlığımı kaldırıyorum ve beni kendi tarafına kaydırmasına izin veriyorum. Diğer dördünün zaten aynı şekilde düşünürsek, pozisyon garip görünmüyor.

Lorne bir kolunu sandalyemin arkasına uzatıyor ve parmakları saçlarıma batıyor. Saç tellerimi köklerinden uçlarına kadar boş boş okşarken, tüm tavrı rahatlıyor. Arkasına yaslanıyor, kasları gevşiyor ve nefesleri sessizliğe gömülüyor. Elinin saçlarımda yavaş ve ritmik bir şekilde kayması kadar rahatlatıcı ve transa geçirici ki kucığına kıvrılıp uyuyabilirim.

Akşam karanlığının dinginliği pencere duvarının ötesindeki gölü kaplıyor ve yemek odasına yayılıyor. Sessiz fısıltılar, yumuşak çınlayan porselenler ve koyu renkli ahşap mobilyalar ambiyansa katkıda bulunuyor.

Sunucular ana yemeği getirir ve herkes bifteklerine, pirzolarına ve rostolarına gömülür. Yumuşacık etler ağzımda eriyor, sebzeler tereyağlı ve gevrek. Yemekler de atmosfer kadar rahatlatıcı.

Conor ve Lorne onun veterinerlik muayenehanesi hakkında konuşurken, Conor'ın nihayet bugün muayenehaneye uğradığı anlaşılır. En azından bir şeyleri doğru yapıyor.

Midem sıkışıyor. Onu çok sert yargılamamalıyım. Güçlü bir bünyesi ve cesur bir kalbi var. Hapishaneden kurtuldu, alkole yönelmedi ve işte burada, yabancıların arasında kaybetmeden oturuyor. Onunla gurur duyuyorum.

Pislik gibi davranmadığı zaman.

Jarret bir bira daha sipariş eder ve Jake, salatasını hasat eden tarım makinelerinin altında ölen yaratıklarla ilgili olarak Maybe'ye takılır. Tabaklar temizlendiğinde ve tatlılar sipariş edildiğinde, ruh hali rahat bir sohbe memnun gülümsemelere dönüşmüştür.

Lorne'un eli saçlarına geri dönüyor, dikkati ailesinin üzerinde. "Ne zaman evleniyorsunuz?"

"İşlerin girmesini bekliyoruz" Jake dikkatle bana bakıyor.

Omuzlarım gerildi. Ne demek istiyor? John Holsten'in ölümünü mü bekliyorlar? Yoksa başka bir şey mi ima ediyor?

"Bir düğün yapma fikrini tartışıyoruz." Conor'ın yanağındaki kumral bir tutamı fırçalıyor.

"Düğün günlerinizi birlikte mi paylaşacaktınız?" Conor ve Maybe arasında bir bakış atıyorum.

"Elbette." Conor Jake'in avucuna dönerek dudaklarını onun yara izine değdiriyor. "Küçük bir şey yapabiliriz. Arka bahçede sadece ailemiz olur."

"Ya da Sandbank'ta yapabiliriz," diyor Maybe sırtarak, "ve tüm kasabayı davet edebiliriz." Bir gölge Lorne'un yüzünü okşuyor, bir mum ışığı titreşimi onu kovuyor.

"Hangisini tercih edersin?" diye soruyor.

Bu soruyu bana yönelttiğini fark ettiğimde nefesim kesiliyor. "Ne yaptığım neden önemli olsun ki? -?"

"Bu varsayımsal." Parmakları saçlarımı sıkıyor. "Nefes al."

Masadaki herkes bana bakarken burnumdan hava çekiyorum.

"Şimdi söyle bana." Eli sırtımda geziniyor. "Büyük bir düğün mü yoksa küçük düğün mü istiyorsun?" Varsayımsal sorgusu beni onun istilacı ve tereddütsüz tavrına karşı aşırı duyarlı hale getiriyor.

Beni gözlemleyerek.

"Bilmiyorum." Gözlerinin altında hareketsiz kalıyorum. "Bunu hiç düşünmedim."

Bir hafta önce erkeklerden hoşlanmıyordum bile. Kendimi birine isteyerek bağlayacak kadar değil.

Sunucu tatlılarımızla geldi ve beni daha fazla incelemekten kurtardı. Lorne benim için Grand

Marnier sufle, kendisi için de bir kahve sipariş etti.

Bir kaşık dolusu portakallı poğaça çıkarıp ilk lokmayı ona ikram ediyorum.

Başını sallıyor ve masaya bakıyor.

Garsonun *tatlısını* yutmamla ilgili yaptığı iğnelemeyi mi düşünüyor? Ya da düğünle ilgili soruyu?

Belki de sadece kocaman ellerinin arasında tuttuğu kahveyi takdir ediyordur.

Bazen onu elinde mürekkepli kalem, televizyon kumandası, bir fincan kahve ya da bileğinden hiç çıkarmadığı kolye gibi önemsiz görünen bir şeyi tutarken dalgın dalgın düşünürken yakalıyorum.

İnsanların hafife aldığı küçük şeyler onun en çok değer verdiği şeylerdir. Hapishanedeyken erişemediği şeyler.

Birkaç ısırık alıyorum, bir yandan onu izlerken bir yandan da tadını çıkarıyorum. "İyi misin?" Kaşığı indiriyorum.

Cevap vermiyor.

"Lorne?"

Gözlerini kırıştırır ve başı yukarı kalkar. Vücudu kaskatı kesiliyor ve gözleri yemek odasındaki her çıkışı ve pencereyi tarıyor. Sonra bana bakıyor ve boğazından garip bir hırıltı çıkıyor.

Omuzları gevşiyor ve dikkatini elindeki fincana veriyor. "Okula gitmeden önce babamın kahvesini yapardım."

Masanın karşısında Conor sertleşir.

"Koku..." Kaşları dalgın yeşil gözlerinin üzerinde düğümlendi. "Nostaljik, iyi anlamda."

"Benim de onunla ilgili güzel anılarım var." Hüzünle gülümsüyor. "Onu özlemen normal, Lorne."

Çiftlikte yaşayan adamı özlüyorum. Chicago'ya taşındığında..." İfadesi kapanıyor. "O babam değildi."

Mecburiyetten bir elimi kalçasına doğru kaydırıyorum. Onu kavıyor, avucumu kot ve kaslara hapsediyor.

Bir anlık sefil bir sessizlikten sonra Conor gözlerini kapatır. "Biri konuyu değiştirecek mi?"

Jake araya girer ve sığır işletmesinin son yirmi yılın en kârlı çeyreğini geçireceğini açıklayarak sohbeti daha mutlu bir bölgeye yönlendirir.

O konuşurken tatlıyı bitiriyorum ve mesanemdeki baskıya karşı kıvranıyorum. Bir koridor arka tarafa, mutfakın yanına açılıyor. Tuvaletler orada olmalı.

"Bayanlar kullanmam gerekiyor." Ayağa kalkmak için hareket ediyorum.

Lorne elimi sıkıca kavrayarak beni durduruyor. "Eve gidene kadar bekle."

"Kırk beş dakikalık yolumuz var."

Çenesi sıkılır ve restorandaki diğer , sanki hepsi bir şeyler gizliyormuş gibi bakar.

Silah lar. Muhtemelen öyledir. Yani, hala sığır ülkesindeyiz.

Keskin bir nefes vererek parmaklarını benimkilere doluyor ve masadan kalkıyor.

Elim onun elinin içinde, yemek odasından geçip koridorda onu takip ediyorum.

Omuzlarındaki ve boynundaki tendonlar o kadar gergin ki kopacakmış gibi görünüyorlar.

Kadınlar kapısında durmadı. Kapıyı iterek açtı ve beni içeri çekti. Orta yaşlı bir kadın lavabonun başında duruyor, gözleri onun aynadaki yansımasına dikilmiş. "Çık dışarı," diye bağırıyor.

"Özür dilerim." Elimini onunkinden çekiyorum ve yüzümü buruşturuyorum. "Bugün ilaçlarını almadı." Çantasını kaptı, onun etrafından dolaştı ve kapıdan dışarı fırladı.

Kabinlere doğru ilerliyor, her birini kontrol ediyor ve kilitli dolap kapısının kolunu kıvrıyor.

Pencere yok. Tuvaletlerde saklanan öcüler yok.

Bana doğru sinsice yaklaşıyor, bakışları sert ve tehditkâr. Yaklaşıyor ve sadece kişisel alanıma girmiyor. Onu yutuyor.

Göğsü burnuma değiyor ve omuzlarının genişliği arkasındaki her şeyi görmemi engelliyor. Güçlü elleri kot pantolonunun önünde duruyor, başparmakları kemerin altına , parmakları metal tokayı çerçevesiyor.

Çenesi aşağı doğru eğilmiş, siyah Stetson'ı alnının üzerine oturuyor ve karanlık ifadesini daha da karanlık hale getiriyor.

Titriyorum. Acımasızca tutuklayıcı ve ezici derecede yoğun. Acımasızlığı derinlere iniyor, ama bu kötülüğü bana yönelttiğinde, bunu her zaman pişmanlık izliyor.

"Üzgün olduğunda bana saldırıyorsun." Başımı arkaya eğip gözlerine bakıyorum.

"Umursadığım zaman saldırıyorum." Elini çenemin altına koyuyor ve başparmağı yanağımda geziniyor. "Evde söylediklerim için özür dilerim." Alnını benimkine dayıyor. "Çok güzelsin ve sana bakma zevkini başkasıyla paylaşmak istemiyorum."

Nefesim kesiliyor. Bir sonrakinde nefesim kesiliyor, havayı tırmalıyor. "Senin tatlı sözlerine kan."

"Dün gece amcığınla tatlı tatlı konuştuğumda bunun için ."

Meme uçlarım sıkışıyor ve iç bir ürperti dolaşıyor. Beni öyle bir mahvetti ki

O doymak bilmeyen dilini hâlâ içimde hissediyorum.

"Hemen şu kapının önünde olacağım." Başparmağı dudaklarımı öpüyor ve uzaklaşıyor. "O zaman seni eve götürüyorum."

Banyodan çıkıyor ve beni dokunuşunun kalıcı ürpertileri içinde bırakıyor.

Kurtulmaya çalışıyorum ama yapışıyor. O yapışıyor. Sözleri, bakışları, büyüleyici varlığı... Beni nefes suyun altında tutuyor.

Orta bölmeye gidip mesanemi boşaltırken zihnim bir maraton koşuyor.

Kendine güveni mi? Erkeksi güzelliği mi? Gücü mü? John Holsten bu özelliklerin hepsine sahip ve tanıştığımızda bana hiçbir şey ifade .

Lorne'la aramızda neler olduğunu anlamıyorum ama kendimi ona karşı korumacı hissediyorum. Onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi içimi açlık dolu protestolarla dolduruyor.

Belki de düğünlerle ilgili konuşmalardan dolayıdır.

Belki de bu kadar sıkı bir aileye dahil olmanın verdiği rahatlıktır.

Belki de sadece... *O'dur.*

Bitirdiğimde otomatik sifon patlıyor. Kabinin kapısını açıyorum, başım eğik, parmaklarım şortumun fermuarını çekip düğmelerini ilikliyor.

Etrafımda bir şey hareket ediyor. Son durağa yakın bir ses ve...

Dolabın kapısı açılıyor. Ama bu bir dolap değil. İçeri dalan adamdan loş ışıklı, muşamba kaplı bir koridor uzanıyor.

Beyaz Stetson, kara kaşlar ve korkunç derecede iyi tanıdığım kahverengi gözler - hepsi o kadar hızlı çarpıyor ki tepki verecek zamanım yok.

John'un avuç içi ağzımı kapatıyor. Vücudu beni duvara yapıştırıyor ve diğer eli ekranda şeylerin durakladığı bir telefonu tutuyor.

Üst dudağına saplamak için yumruğumu geri çekerken nabzım patlıyor.

"Kız kardeşin yaşıyor." Ağzını kulağıma bastırıyor. "Bir ses çıkar ve bu değişecek."

Kalbim durdu. İçim buz kesiyor ve dayanılmaz bir çığlık boğazıma ulaştığında her şey kapanıyor. Elinin , acımı hapsetmek istercesine daha da bastırıyor ama ben çoktan yutkunmaya, sözlerine tutunmaya ve gözlerimle yalvarmaya başladım.

Yaşıyor mu? Bu doğru mu? Peki ya ölüm kayıtları? Onlar sahte miydi?

Telefonun ekranını yüzüme tutuyor ve Tiana'nın hastane yatağında kıvrılmış minik bedenini bir video başlatıyor. Bir doktor kamera görüntüsüne giriyor ve Tiana başını kaldırıp kocaman kahverengi gözlerini kırıştırıyor. yılan gibi kıvrılan tüpler. Hastalık cildini solgunlaştırıyor ve uzun siyah saçları üç yaşındaki omuzlarına yapışıyor.

Dört.

Şimdi dört yaşında olacaktı.

Videoyu durdurur ve telefonu cebine koyar. "Annen gözlerine kadar uyuşturucu aldığında Tiana'yı Teksas'ta güvenli bir yere taşıdım. Sana ihtiyacı var."

Bir hıçkırık daha serbest kalmaya çalışıyor, yutkunuyorum ve tekrar yutkunuyorum, sessiz kalmak için savaşıyorum. Kolu sırtıma dolanıyor, ağzımı tutarken beni kendine doğru çekiyor.

"yok," diye fısıldıyor. "Dikkat çekmeden buradan çıkacağız. Mutfağın içinden. Arka kapıdan çıkacağız. Tiana'ya geleceğini söyledim. Onu hayal kırıklığına uğratma."

Kalbim onun için inliyor. Benim değerli, masum kız kardeşim. Ona sarılmayalı, onu öpmeyeli ve tatlı kokusunu koklamayalı çok uzun zaman oldu.

"Eğer benimle dövüşürsen," diye kulağıma üflüyor, "bu sefer onu sonsuza dek öldürürüm."

Savunma teknikleri kafamın içinde bir makarada oynuyordu. Manevralardan herhangi biri elini ağzımdan çekebilirdi. Çığlığım Lorne'u uyaracak ve...

Tiana ölecek.

John'a, oğullarına çok benzeyen yakışıklı yüz hatlarına göz kırpıyorum. Yüzünde çok az çizgi var, gözleri ürpertici derecede soğuk ve dudakları dişlerini sıkmak için geriye kıvrılmış.

Geldiği kapı kapalı. Yirmi adım ötede, Lorne diğer kapının arkasında duruyor. Eğer fazla gecikirsem, beni kontrol etmek için içeri dalacak.

John bunca zamandır beni izliyor muydu? Sandbank'tan beri bizi takip edip servis salonunda takılıyor ve banyoya yalnız girmemi mi bekliyordu?

Eğer Tiana yaşıyorsa, neden bana onun öldüğünü söyledi? Neden elindeki tek kozu kaldırdı?

Ben

Çünkü bu kaldıracı ihtiyacı yoktu. Beni zincire vurup işkence edebilecekken değil. Midem korku mi?

ve umutla dönüyor. Onun hayatını riske atamam.

Yal Peki ya Lorne? Eğer sessizce kaçarsam, kaçtığıma inanmaz. John'un yaptığını bilecek,

anla

r.

ve beni koruyamadığı için kendini suçlayacak.

"İyi bir kız olmaya ve kız kardeşini görmeye hazır mısın?" Diğer el göğsümü kavrayıp sıkarken parmaklar yanağıma saplanıyor. "Siktir, Raina. Seni ne kadar özlediğimi tahmin bile edemezsin."

Mide bulantısı tehdit ediyor, gözlerimi sulandırıyor. Anıları susturup ona bakışlarımı yöneltiyorum, titriyorum ve nefesim kesiliyor, kalbim ağzımda, şefkat için yalvarıyorum. Bana Tiana'nın iyi olduğunu söylemesine ihtiyacım , sadece kelimelerle bile olsa. Söz vermesine ihtiyacım var.

Verdiği sözlerin pislik olması dışında. Ona bakacağına söz verdi, organ nakli ve en iyi tıbbi tedaviyi alacağına yemin etti.

Hayatlarımızı yalanlara, zalim niyetlere ve manipülasyonlara teslim ettim.

Her ne kadar tüm varlığım onun hayatta olduğu umuduna tutunsa da, bu umut beni kör edemez. Onun kazanmasına izin veremem.

Başımı sallarken gözyaşlarım boğazımı yakıyor.

"Sessiz olacaksın." Ağzımı sıkıp iten el başımı fayans duvara çarpıyor. "Yoksa o ölür."

Acı kafatasımda sekiyor ve tekrar başımı sallıyorum.

Dudaklarımı sıkıca kavriyor ve sessizce kapıyı açıyor.

Koridora adım atana kadar bekledim. Kıçımda sahiplenici bir el ile beni dışarı çıkarana kadar beklerim. İşbirliği kendini ikna edene kadar beklerim.

Lorne'dan uzaklaştığım her adım tansiyonumu yükseltiyor. Tenim sıcaklığını kaybediyor. Midem kurşuna dönüyor ve boğazımda ilkel bir çığlık oluşuyor.

Banyoya on adım kala sinirlerim tepeme çıktı. Elim uçuyor ve avucumun topuğu üst dudağına çarpıyor.

"Lorne!" Vuruşum John'un başını geriye iterken avazım çıktığı kadar bağıriyorum. "Lorne! Lorrnnnnne!"

John beklediğim gibi tökezlemiyor. Bana eğilirken çok güçlü, çok acımasızdı. Yüzündeki ifade Tiana'nın kanıyla imzalanmış bir ölüm tehdidi.

Kaçmasını engellemek için kendimi yumruklarım ve ona doğru savuruyorum. Banyodan bir çarpma sesi geliyor. Kapıdan mı?

Lütfen, lütfen, lütfen Lorne olsun.

John'un gözleri gürültüye doğru kayar ve siyah gözlerinde şeytani bir dumanla uzaklaşır.

Gömleğini kavıyorum ve üzerimde dönerek karnıma öyle şiddetli bir yumruk indiriyor ki, sanki karnımdaki astarın yavaşça yırtıldığını hissediyorum.

Nefes alamıyorum, acının ötesini düşünemiyorum. "Raina!" Lorne banyodan bağıyor.

John'un kaçmasına izin verme. Tiana'ya ulaşmasına izin verme.

Karnımdaki acı beni dizlerimin üstüne çökertiyor. Sürünüyorum, bacaklarımı sürüklüyorum, uzanıyorum. Ama canavar çoktan gitmişti.

Hiç bu kadar öfke hissetmemiştim. Açık dolaba doğru koşarken göğsümde toplanıyor. Raina'nın varlığından haberdar olmadığım bir koridorda gördüğümde yumruklarımda . Karnını ayakta durmaya çalışırken nefeslerimi yakıyor.

Yanına gidiyorum ama ona dokunamıyorum. Çok kötü titriyorum, dünyayı enkaza çevirme ihtiyacıyla .

"John muydu?" Boş koridora bakıyorum.

Hiçbir tehlike işareti ve net bir çıkış görüntüsü olmadan birden fazla yöne sapıyor. "Evet."

Sendeleyerek ayağa ve acı içinde beline sarılıyor.

Ellerini onun üzerine

koydu. Onun canını

yaktı.

Bir orman yangınının tüm hiddetiyle kükrüyorum. Alevler görüşümü yutuyor. Kanımın yerini benzin alıyor. Duvarda bir delik açıp koridordan aşağı fırlıyorum ve temas her şeyi tutuşturmak için yanıyorum.

"Ne ?" Her yöne savruluyorum, açacak bir boğaz arıyorum.

Raina öne doğru sendeleyip duvara tutundu, yüzü daha önce hiç takınmadığı bir ifadeye büründü. "Tiana..."

Tiana mı? Kız kardeşi hakkında ne dedi?

"Ne ?" Sesim kulaklarımda şarapnel gibi patlıyor.

Yüzünü buruşturuyor ve bir hıçkırık . Sonra konuşmaya çalışırken daha çok hıçkırıyor. Sıkıntılı sözlerini ama *mutfağı* ve *arka kapıyı* yakalıyorum.

Onu yaralı ve yalnız bırakarak koridora çıkıyorum. Kız kardeşinin adını haykırırken çığlıkları beni kovalıyor. Ama onu teselli edemiyorum, şu anda değil, çünkü hissettiğim şey insani değil.

Mutfağa doğru yürürken biri yoluma çıktı.

"Efendim?" Takım elbiseli bir garson ellerini kaldırdı. "Buraya giremezsiniz." Arkama bile bakmadan onu yolumdan çekiyorum.

İçimdeki yok etme içgüdüsünün etrafında dönüyor ve çarpıtıyor. Botumdan çıkan bıçak elimi ısıtıyor ve oraya nasıl geldiğini bilmiyorum. Kalp atışlarımın sesi benimkine benzemiyor.

Öfkem ruhsuz bir cellat, derimin altında uzanıyor, sıkıyor, kavuruyor ve beni katliama doğru yönlendiriyor.

Çalışanların ve çelik masaların etrafında dolanıyorum, arıyorum, avlanıyorum, gözlerim tamamen açık ve duruşum şiddetin alevlerine doğru eğiliyor.

Sonra onu gördüm. Mutfağın uzak tarafında, bir Stetson'ın alaycı beyaz parıltısı arka kapıdan dışarı süzülüyor. Öfke, sonuçlarını düşünmeden serbest kalıyor ve tünel görüşüne kilitlenmiş ve kana susamış bir halde koşuyor, itiyor ve savruluyorum.

Beni kendi toprağımdan kovdu, kız kardeşime tecavüz eden adamları tuttu ve benim peşime düşmeye cüret etti.

Kızı

m. Daha önce öldürdüm. Raina için yine öldüreceğim.

Uzun bir gaz sobası sırasına ulaştığımda, etraftan dolaşmak için çılgınca el yordamıyla bir yol arıyorum. Yüzey cızırdıyor

ateş ve kızarmış et ile. Uzunluğu bir duvardan diğerine uzanır ve arka kapı diğer tarafta bekler.

Panik yükseliyor. Lanet olası bir labirentin içindeyim ve o kaçıyor!

Geri dönmek bana değerli saniyelere mal oluyor. Bir yemek hazırlama masasının etrafından çıkışa doğru koşuyorum, nabzım hızla atıyor ve parmaklarım bıçak sapına dayanıyor.

Omzum kapıya çarpıyor ve kapı kırılarak açılıyor. Dışarıda, otopark sokak lambalarının altında arabalarla parıldıyor ve etrafı saran karanlığın içinde kayboluyor.

Hiçbir şey hareket etmiyor. Kimse kıpırdamıyor. Hangi cehennemde ?

Araçların etrafında dolanıyorum, hislerim keskin ve bıçağım yanımda. Eğer saklanıyorsa, onu bulacağım.

Bağırsaklarını deş. Ve onu lanet bağırsaklarıyla boğ.

Lastiklerin gıcirtısı başımı döndürüyor. Restoranın uzak tarafında, pahalı bir park çıkıyor.

Çakıllar uçuşuyor. Lastikler yanıyor ve ben koşmaya .

Adımlarımı uzatırken ve hayatımda hiç koşmadığım kadar hızlı koşarken kollarım sertçe pompalanıyor. Botlarım kaldırıma vuruyor. Göğsüm hava almak için çığlık atıyor. Daha hızlı, daha sert itiyorum, göl kenarındaki yolda onu kovalıyorum, onu kaybetmek istemiyorum.

Ama zemin kaybediyorum.

Gaza basıyor ve arka lambaları uzakta kayboluyor.

"Fuuuuck!" Öfkem gölün üzerinde gürlüyor.

titreşen, çırpınan çılgınlığı zapt edemiyorum. Bıçağı fırlatıyorum, şapkamı çıkarıyorum ve yere çarpıyorum.

Sonra nefes nefese, titreyerek ve saçlarımı çekerek yürüyorum.

Onu incitti ve yine incitebilir. Çünkü ben başarısız oldum.

Parmaklarımı başıma geçirip yüzümü gökyüzüne doğru eğiyorum, gözlerim kapalı, ciğerlerim yanıyor, nefesimi tutamıyorum.

Onu tek bıraktım. Korumasız. Ne yapıyorum ben?

Kıçımı sakınleştirmem lazım.

Belimden eğilerek dizlerimi kavriyorum ve nefes alıyorum.

Al. Dışarı. O yaşıyor.

İçeri. Dışarı.

Onu almadı. İçeri.

Dışarı.

Bana ihtiyacı var.

Bıçağımı ve şapkamı alıp koşarak geri dönüyorum. Cebimden telefonumu çıkarıp Jarret'ı arıyorum. "Neredesin?" diye soruyor ilk çalmadan sonra.

"Baban çıktı. Kaçtı. Ben arka ." Bağlantıyı kesip hızımı artırıyorum.

Otoparka vardığımda bakışlarım binanın arka kapısının yanındaki ince siluete takılıyor.

Bana doğru koşuyor, bir eli karnına düşüyor.

Onu tekmeledi mi? Yumrukladı mı? Akılsız öfkem yüzünden kanaması var mı diye kontrol bile etmedim. Bana ulaştığında gözlerimi okudu ve sesi çatladı. "Kaçtı."

Midem sertleşiyor ve kendime doğru çekip dudaklarımı saçlarına bastırıyorum. "Çok üzgünüm."

"Tiana yaşıyor." Geri itiyor, sesi yükseliyor. "Onunla gitmezsem öldüreceğini söyledi." "Ne?"

Olanları öfkeyle anlatırken, önüne çömelip gömleğini kaldırıyorum. Bıçak ya da kesik yok. Kan da yok. Karın kaslarındaki deriyi okşuyorum ve sözleri acı dolu bir çığlığa dönüşüyor.

Azı dişlerim birbirine çarpıyor. "Onu öldüreceğim."

"Onu öldüreceğim." Gömleğini aşağı itiyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Önce kız kardeşimi bulmalıyım."

Tanrım, bu kadın. O kadar sert ve güzel umutlu ki onu hiçbir şeyden mahrum edemiyorum.

Belki Tiana Teksas'ta bir hastanede hayattadır, ama ben buna güvenmiyorum.

"O bizim bir numaralı önceliğimiz." Onu kollarıma aldım ve Jarret'i bulmak için etrafı taradım.

"Bana güvenmeni ."

"Ben hiç kimseye güvenmedim." Kolları sıkıca boynuma dolanıyor ve aksini itiraf ediyor.

Yaklaşan bir motorun sesi beni sokağa doğru çeviriyor. Jarret yanıma çekti ve yolcu kapısını açtı.

Buz gibi gözleriyle karşılaşıyorum ve titrek anda her kurşunu görüyorum. Kana buladığı her bıçağı. Aldığı her canı. Babasını öldürmek hiç istemediği bir yükü, ama bu çatışma artık ifadesinde yer almıyor.

"Jake kızları eve götürüyor." Bakışları tarıyor.

Raina'yla birlikte içeri girip kapıyı kapattım. "Fletcher'ı görmeye gidiyoruz." "Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm." Gaza bastı.

Ona son yirmi dakika hakkında bilgi verirken Raina'yı kucağında, göğsüme yakın tutuyorum.

Emniyet kemerini siktir et. Onu yere bırakmayacağım.

Yolculuk sırasında, tıpkı onunla tanıştığım gece, John'un evinden çıkarıldıktan hemen sonra olduğu gibi, rahatsız edici bir şekilde hareketsiz, neredeyse uyuşuk düşüyor.

Elimi elinin arkasında gezdirerek onu yatıştırmaya çalışıyorum. Ta ki parmaklarım ıslaklığın içinden geçene kadar.

"Ne oluyor ?" Elim ay ışığına tutuyorum ve tırnaklarım kanla parlıyor. "Kafana ne oldu senin?"

"Beni duvara çarptı. Sadece bir kesik." Kolumu aşağı çekip kendine doladı. "Lütfen, sadece..."

Beni tutmaya devam et."

Öfkemin akışıyla burun deliklerim genişliyor. Ama kırk beş acı verici dakika boyunca onu dizginlemeyi başardım.

Jarret arabasını Şerif Fletcher'ın garaj yoluna çekti, torpido gözündeki silahı kılıfına soktu ve ön verandaya doğru yürüdü. Raina'yı kucağıma alarak takip ettim ve kapıda ayağa kaldırdım.

Fletcher ekose pijamalarıyla kapıyı açtığında Jarret ite kaka içeri girer. "John bu gece Lindville'de bizi ziyaret etti." Fuayedeki ofise doğru ilerliyor. "Bu benim yetki alanımın dışında." Fletcher hışımla koşar. "Evimden defol."

"Polis kayıtlarını istiyorum." Raina'nın elini tutup onu içeri çektim. "Ölüm kayıtları. Otopsi raporları. Tiana Benally hakkında bulabileceğin her şeyi."

Gözleri Raina'ya kaydı ve sertleşti. "Buna erişimim , olsa bile-" "Fletcher?" Karısı Mary, bir bornoz sararak fuayeye doğru ilerliyor. "Her şey

Tamam mı?"

Bize bakıyor ve gözlerinin etrafındaki yumuşak kırışıklıklar derinleşiyor. Bizi hayatımız boyunca tanıdı. Gazetelerde hakkımda yazılanları da biliyor ama kocasının karıştığı yolsuzlukları şüpheliyim.

"Bu sadece iş, tatlım." Ona doğru bir adım atıyor ve alnından öpüyor. "Yatağına dön."

"Tamam. Sizi görmek güzeldi çocuklar." Raina'ya endişeli bir bakış atıyor ve gidiyor. Fletcher bize döndü. "Neden ölü bir kız hakkında bilgi topluyorsunuz?"

Restoranda olanları ve John'un yaptığı tehditleri anlattım. Kaşları birbirine kenetlendi, ifadesi başka türlü okunamazdı.

"John'dan haber aldın mı?" Raina'yı ofisteki bir sandalyeye götürüp oturmasına yardım ediyorum. "Hayır, eğer ararsam arayacağımı söylemiştim."

"Lanet polis kayıtlarına bak." Ağzından çıkan tek kelimeye bile inanmıyorum. Güvenli veri tabanlarından yüklenen kayıtları görmem gerek.

Bundan daha fazlası, Raina'nın onları görmesi gerekiyor.

Bu konuda benimle kavga edebilir. Bu onun işi için bir risk. Ama ben daha korkutucu bir riskim ve o da bunu biliyor.

Homurdanarak masasına doğru ilerliyor ve bilgisayarını açıyor. Bu tür bilgilere erişimi olup olmadığını bile bilmiyorum ama kirli parmakları her zaman bir yolunu buluyor gibi görünüyor.

Masadan kalkması ve ekranı işaret etmesi uzun sürmüyor. "burada." Raina ayağa kalkar ve bilgisayara yaklaşır, gözleri dehşetle parlamaktadır.

"Çekil." Sandalyeyi teslim etmesini işaret ediyorum.

Ayağa kalkar, çatık kaşları gri bıyığının altında eğilir.

Koltuğa doğru alçalırken onu öne doğru itiyorum ve gözlerim ekranda, ona eğiliyorum. Belgeler yan yana sıralanıyor; bir ölüm belgesi, sahipsiz cesetlerle ilgili bir polis raporu, ve hatta Tiana'yı hastanede tedavi eden doktorun ifadesi. Hepsi orada.

Tiana, doktorunun şahitliğinde öldü.

"Bana gösterdiği video..." Raina ekrana dokunuyor, sesi kırılğan.

Yanına çömelıyorum ve titreyen çene çizgisini avucumun içinde tutuyorum. "Eski görüntüler olmalı."

Ağzını bir eliyle kapatıyor, sessiz çılgılığına derin bir keder hakim. Gözleri aldatılmış bir acıyla ve onu yaşatan ekranın yansımasıyla parlıyor.

Onu derinden duyuyorum. Her acısını ve kırık hayalini kendiminki gibi hissediyorum.

John'un yalanına inanmayı o kadar çok istiyordu ki. Bundan daha acı verici bir darbe indiremezdi. Ama onu hafife alıyor. Bunu atlatacaktır, çünkü o şimdiye kadar karşılaştığım hiçbir şeye benzemeyen bir güç.

Kollarımı altından geçirerek onu sandalyeden kaldırdım ve kapıya kadar taşıdım.

"John Holsten'ı görürseniz..." Jarret, Fletcher'a doğru eğildi. "Onu duyarsan, kokusunu alırsan ya da şehirde olduğunu hissedersen hemen bizi arayacaksın."

Fletcher çenesini düzeltir ve sert bir şekilde başını sallar.

John Holsten'ın sikini yalamak için arkamdan iş çevirmesi an meselesi. Bunu yaptığı gün hayatının kötü günü olacak.

"Seni neyle tehdit ederse etsin," diyorum, "benim tehdidimin daha büyük olduğunu unutma." Sesimi sert bir fısıltıya indiriyorum. "Karını parçalara ayırmak için gereken şey onda ."

"Sakın beni tehdit etmeye kalkma, evlat." Ben de öyle yaptım.

Hüzün, ruh ile beden arasında kesen, parçalanmış camdan bir nehirdir. Bu acının içinde yalnız olmak, hiç kimse olmamakla aynı şeydir. İşte gerçek hüzün budur.

Ne zaman canım yansa, hep yalnızdım.

Şimdiye kadar.

Lorne beni malikaneye ve süitine götürüyor. Mekânın , daha önce hiç taşınmadığımı hatırlatıyor.

O da öyle.

Elleri benimkilerin etrafında kenetlenmiş halde bana ana banyoya kadar eşlik ediyor ve ışığı yakıyor. Ancak o zaman şerifin evinden ayrıldığımızdan beri ilk kez beni serbest bırakıyor.

Onun dokunuşunu anında özlüyorum.

Lavabonun altını kazarak gazlı bez, yumuşak solüsyon ve antibiyotik krem topladı - buradaki ilk iki günümde kalan şeyler. Kamyonetini kaçmadan önce.

Yıllar önceymiş gibi geliyor.

Başımın arkasındaki kesici tedavi ettikten sonra karnımı kontrol etti. Acı devam ediyor ama yumruğun ilk şokuyla kıyaslanamaz bile.

"Duş almak ister misin?" Nefeslerimi temiz erkeksi kokusuyla dolduracak kadar yakınımda duruyor.

Duş... Bir insanın ölü kız kardeşinin dirilip tekrar öldüğü gece ihtiyacı olan şey bu mudur?

"Hayır." Burada onunla kalmak istiyorum.

Eli saçlarımın altından kayıyor, nazikçe tarıyor ve kaldırıyor. Saç tellerini yavaşça bırakırken, gözleri memnuniyetin kadifemsi yeşil tonuna bürünmüş bir halde düşüşünü izliyor.

Okşamalardaki yumuşaklığı, yatıştırıcılığı ne kadar sevdiğini biliyorum. İkimizi de hiç beklemediğim bir şekilde sakinleştiriyor.

Dokunuşu elmacık kemiğimden dudaklarıma doğru ilerliyor, tavrı John'un peşinden koşan adamdan dünyalar kadar farklı. O Lorne tüyler ürpertici derecede soğuk ve ölümcüldü. John'u yakalamış olsaydı, Lorne bir cinayet mahallinden kelepçelenerek götürülürdü.

Şu anda bir hapisane hücresinde oturuyor ve cezasını bekliyor olurdu. Onu kaybedebilirdim.

"gereken çok şey var." Ellerimi tezgâha bırakıyorum, vücudum tüm bunların ağırlığı altında sarkıyor.

Yüzümdeki saçları fırçalıyor, detaylandırmamı bekliyor.

"Geçmiş." Yutkunuyorum.

"Tiana'nın ölümü."

Başımı salladım. "Gelecek."

"İlişkimiz." Bana doğru adım atıyor ve nazik bir çekişle bedenlerimizi sıkı bir kucaklaşmayla iç içe geçiriyor.

Aramızda bir ilişki yokmuş gibi davranamam. Etrafıma sarılmış, düşerken beni tutuyor. "Şimdiki zaman." Başımı onun güçlü göğsüne yaslıyorum.

"John Holsten."

Bu konuda nasıl ilerleyeceğimizi tartışmak için gecede yeterli saat kalmadı. Yüzüme ve saçlarıma dokunmaya devam ettikçe konuşma isteğimi kaybediyorum.

Başımı arkaya eğerek gözlerinin içine dalıyorum. "Suya gitmek istiyorum." Kara kaşları bir V harfi oluşturuyor. "Su mu?"

"doğu tarafındaki gölet. Bir uçurumla çevrili olan ve-" " biliyorum. Eskiden orada yüzerdim." Beni almak için hareket etmiyor.

"John bu gece buraya gelmeyecek."

"Ya da hiç. Ama ..." Gözleri kanla kararıyor.

Sonra göz kırptı, doğruldu. Elini benimkine doladı ve beni yatak odasına çekti. Dolaptan tüfeği çıkardı, dolu olduğunu onayladı ve sırtıma bağladı.

Kapıya doğru ilerliyor, ama bakışları benimle kalıyor, kalbimin etrafındaki parmaklar gibi sabitleniyor.

Eğer istiyorsa, sadece çekmesi yeterli. Kavga etmeyeceğim. Onu dışlamayacağım.

Çünkü yıldızların altında başka bir dans için can atıyorum.

Belki sonunda beni incitecek. Beni hiç sevmeyebilir. Ama o acıya, kalp kırıklığına değer.

Düşmeye değer.

"Düşündüğünü duyuyorum." Uzun bacaklı bir adım onu bana geri getiriyor ve yüzümü avuçlamak için elimi bırakıyor.

Hayatımda pek çok hata yaptım. Ne zaman içgüdülerimi ve evrensel enerjinin mesajlarını görmezden gelsem, büyük acılar çektim.

Sessizlik bedenimi satmamam için beni zorladı. Rüzgâr, John'un kamyonuna binmemem için yalvardı. Kız kardeşim için her şeyden vazgeçtim ve onu kaybettim.

Sonra beni korumaya çalışan adamın itirazlarına rağmen bu gece dışarı çıktım ve onu tekrar kaybettim.

Tiana'nın ölümü sonsuza taşıyacağım bir yara ve John Holsten bu yarayı deşti. Ama bazen katlanılması en zor şey evrenin beni çabası gibi görünüyor.

Bu gece beni iki şeyi kabul etmeye zorladı. Bir, Tiana geri gelmeyecek. İki, Lorne benim için derinden ve şiddetle hissediyor.

Saldırıya uğradığımı anladığı an, hem güzel hem korkunç, değişken ve mantıklı, yılmaz bir yırtıcıya dönüştü. O özünde cesur bir adam, savaştığı kadar tutkuyla seven biri.

Bana doğru eğilerek boynuma dokunuyor ve tenimde çılgınca bir parazit yaratıyor. Ağzı yaklaşıyor, beni geçici bir felç halinde tutuyor.

Beni öpecek mi? Nabzım bunun için atıyor ama dudakları kulağıma doğru kayıyor.

Fısıldamıyor, sadece nefes alıyor ve içim sarhoş bir enerji dansıyla titriyor. "Evren konuşuyor." Yüksek sesle hayret ediyorum.

"Dinliyor musun?"

Başımı onunkine doğru sallıyorum.

Kıkırdarak beni ayağımdan kaldırdı, tüfeğimle omzuna aldı ve evden dışarı taşıdı. Ahırda beni eyere oturttu. Sonra beni suya doğru sürdü.

Yüzme çukurunun çapı yaklaşık elli fittir. Sarp bir kayalık, etrafında bir at nalı oluşturuyor ve yıldızlı gökyüzüne doğru eğiliyor. Ayın siyah su üzerindeki yansıması sütlü bir spot ışığı gibi süzülüyor. Ona doğru çekiliyorum.

Botlarımı ve çoraplarımı çıkarıp yalınayak kıyıya doğru yürüyorum. Ayak parmaklarım toprağa ve ıslak çimenlere basıyor, duyularım gece hayatının uğultusuna uyum sağlıyor.

Arkamda, Lorne Kaptan'ı bir ağaca bağlıyor. "Neden buradayız?" "Atalarım suyun kutsal olduğuna inanırdı."

"Yüzmek mi istiyorsun?" "Arınmak istiyorum."

Burada mera yok. Hayvanlar bu göleti kullanmaz. Tüfeği yere bırakıp gömleğimi, şortumu ve iç çamaşırlarımı çıkarıyorum. Bunaltıcı hava çıplak tenimi öpüyor ve yüzümü kaldırıp ay ışığını içime çekiyorum.

Doğaya bu kadar açık ve yakın olmak ferahlatıcı, özgürleştirici.

Tüm düşünce ve enerjimi suya odaklayarak doğuya, ipek ve gölge olan bir gölete giriyorum.

Ayaklarım çamurlu dipte kayıyor ve hafif dalgalar ayak parmaklarıma, ayak bileklerime, sonra da baldırlarıma çarpıyor. Su ne soğuk ne de olması gerektiği gibi akıyor. Kutsal törenlerde hiçbir zaman çok iyi bir öğrenci olmadım ama bu geleneğin temellerini büyükannemden hatırlıyorum.

Yüzey göğsüme kadar yükselene kadar ilerliyorum. Sonra her yöne bir kez olmak üzere yedi kez dalıyorum.

-doğu, kuzey, batı, güney, yukarıda, aşağıda ve burada merkezde- tüm yönlerdeki ruhlara dikkat ederek.

Suyun altına her dalışım arındırıyor, yeniliyor ve besliyor. Nimetlerime odaklanırken suçluluk ve başarısızlıklarımı, kırgınlıklarımı ve kederlerimi serbest bırakıyorum.

Tiana'nın çok kısa süren yaşamı büyük bir etki bıraktı. Bana kardeşlik deneyimini yaşattı ve koşulsuz sevginin saflığını gösterdi.

Bana bir gün anne olma arzusunu aşıladı. Onun hak ettiği türden bir anne. Bitirdiğimde kendimi daha hafif, daha parlak ve huzurlu hissediyorum.

Eski yöntemlere inanan biri değilim ama inanmayan biri de değilim. Merkezimin derinliklerinde doğru hissettiren şeylere açığım.

Bu gece, bu doğru geldi.

Dönüyorum ve kıyıya doğru ilerliyorum. Yarı yolda, diz boyu suyu karıştırarak durakladım.

Lorne onu bıraktığım yerden kıpırdamadı. Yirmi adım ötede duruyor, elleri iki yanında duruşu sert. Stetson'ı aşağı doğru eğilmiş, yüz ifadesini gizliyor ama gerginliğini hissetmek için yüzünü görmeme gerek yok.

Bana bakıyor. Çıplak tenimin ay ışığındaki parıltısına.

Dün gece ağzını bacaklarımın arasına soktuğunda, gömleğimi ya da külotumu çıkarmadı. Beni hiç çıplak görmedi.

Bakmak için zaman ayırıyor. Sanırım bunca zamandır bakıyordu.

Kıpırdamadan bekliyorum. Geçen saniyeler bir damla titreme getiriyor. Bakışlarının sürekliliği meme uçlarımı sertleştiriyor. Nabzım hızlanıyor. Tenim ısınıyor. Tüm vücudum bekliyor.

Yavaşça şapkasını çıkarıyor. Elleri arkasına uzanarak, erkeklerin soyunduğu o tuhaf şekilde gömleğini başının üzerinden arkadan öne çekiyor. Sonra o kendinden emin parmaklar kemeri çözüyor.

Sırada botları var. Ardından kot pantolonu ve külotu.

Onun sert, uzun aletini görmek beni geriye doğru gönderiyor, suyun örtüsünü arıyorum. Bu korku değil.

Yine de bir parçam her zaman kalbimi saran ellerinin gücünden korkacak.

Hissettiğim şey kaçınılmazlık ve bu benim için gururlu, çıplak, çok aç bir kovboy şeklinde geliyor.

Suyun içinde sinsice ilerliyor, güçlü adımlarla mesafeyi tüketiyor, kasları niyetle seğiriyor ve gözleri avlanıyor.

Hiç zevk için seks yapmadım. Bir erkeği asla sadece onu istediğim için seçmedim. Bu seçimin özgürlüğünden keyif alıyorum, ancak bu bir seçim değil. Bu bir zorunluluk. Ona yanımda ihtiyacım var.

Benimle birlikte. Etrafımda. İçimde.

Beline kadar suya battıktan sonra dalışa geçer, vücudunu bir ok gibi fırlatır ve yüzeyin altına dalar. Geliyor.

Göletin çamurlu zeminini tekmelerken kalbim çarpıyor, göğsüme ulaşan bir derinlikte sığıyorum ve dönüyorum. Lorne orada bir yerde, ama su çok karanlık.

Dalgalardan oluşan bir halkanın içinde titriyorum. Nerede o?

Bacaklarımın etrafında bir hareket akımı dönüyor ve yüzünü birkaç santim uzağıma getirerek havalanıyor.

Benim.

Tatlı merhamet, o tutuklayıcı. Islak siyah saçları alnına yapışmış ve karmakarışık kafasında mükemmellik. Kalın kirpiklerine su taneleri yapışıyor ve burnunun üzerinde silik bir çil sırası beliriyor.

Hiçbir özelliği onun güzelliğini tanımlayamaz, ama gözleri buna yaklaşıp. Rengi değil. Gerçi yeşilin canlı tonu kendi büyüleyici adını hak ediyor. Bu irislerin arasında, kare çenesinin esnek olmayan açılına rakip ham bir yoğunluk, özür dilemeyen bir körlük parlıyor.

Bana tek yıldızmışım gibi bakıyor ve bu birinden beklenmeyecek kadar yüksek bir beklenti. Yıllardır bir kadınla birlikte olmadı. Dışarıda daha parlak, daha iyi olmadığını nereden biliyor?

Ona olduğum ve olmayı umduğum her şeyi sunacağım, ama sonra... Ya yıldız ışığı söner ve şeyin ben olmadığımı karar verirse?

Sonunda, bu ikimize de zarar verir.

"Seçeneklerin var." Geriye doğru yüzüyorum ve suyun omuzlarımın üzerinden akmasına izin veriyorum. O benimle kalıyor. "Ben sadece bir tane görüyorum."

"Cora senden hoşlanıyor. Çok güzel gri gözleri var ve gülümsemesi-" "Cora'yı istemiyorum." Kararlı kulaçlarla ileriye doğru yüzüyor.

Umut içinde boğulurken su sıçratarak uzaklaşıyorum. "Sandbank'te bir sürü bekâr kadın var.

Uysal, uslu kadınlar."

"Bu boku istemiyorum." Önce ayak bileğimi, sonra yakalıyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Kimi istediğimi biliyorum." Dudakları benimkinin köşesine kadar iniyor. "Ama onun benim için önemli olduğu gibi benim de onun için önemli olmam gerek."

"Onu engelsiz istiyorsun." Omuzlarını kavriyorum ve bacaklarımı beline doluyorum. "Ona kalkanlar olmadan ihtiyacın var." Kalçalarımı bastırarak onun şişmiş boyuna sürtünüyorum. "Bana zaten talep etmeden sahipsin."

Arkasına yaslanıyor ve beni gözleriyle duyuyor. Durgunluk ve sessizlik arasındaki o askıya alınmış anda

Hareket, ruhlarımız birbirine bağlanıyor. Hava ve su çalkalanarak bizi boğucu bir sıcaklıkla kucaklarken, tenimiz ıslak satenin sıcaklığında kayarak birleşiyor.

Kendimi tutmam, onu çekmem ve devam ettirmem çok zor. Bedenim onu korkusuzca arzuluyor. Zihnim sorgulamadan ona güveniyor.

Kalbim onu özgürce, açıkça seviyor ve o da bunu duyuyor.

"Sen benim viskimsin." Ağzımı alıyor, öpüşürken inliyor. "Bağımlılığımın." Dili benimkini izliyor. "Benim özgürlüğüm."

Birbirimize sokuluyor, birbirimizin tadına bakıyor, sarmaş dolaş kollar ve bacaklar, ağızlar ve diller, inlemeler ve çırpınan nefesler arasında yuvarlanıp gidiyoruz.

Dudaklarımız kusursuz bir şekilde uyuşuyor, her kıvrım ve çukur birleşmek ve cızırdamak için yapılmış, yakıcı bir uyum içine düşmek için tasarlanmış. Yoğunluğun altında inliyorum ve onun açlığıyla eşleşiyorum, hızlı nefes alıyorum, kalp atışım hızlanıyor. Sonra hareket ediyor, bizi suyun içinden kesiyor ve ay ışığını yüzeye saçıyor.

Uçurumun yakınında beni yukarı kaldırıyor ve popomu büyük bir kayanın çıkıntısına yerleştiriyor. Pürüzsüz yüzey göletin hemen üzerinde yüzüyor ve o dizlerimin arasında durmak için hareket ettiğinde su kalçalarımın altından geçiyor.

Burası derin olmadığı için beni kenarda konumlandırabiliyor ve bacaklarımı kalçalarına dolayabiliyor. Taşakları suyun ağır ağır ve ereksiyonu aramızda, erkeksi bir ihtiyaç ve güç yörüngesi çiziyor.

Sinir uçlarım heyecanlanıyor ve amım ağrıyor. Nefes nefese ve bacaklarımın arası bomboş, onun kalın, dolgun, güzel sikine .

Kolumu yakalıyor. "Eğer o succubus parmaklarını bana sararsan, iki saniye bile dayanamam."

Gözlerimiz kilitleniyor ve ben onunkilerdeki aciliyeti, zayıf kısıtlamayı görüyorum.

"Eminim etkileyici bir hızla iyileşıyorsundur." Boynunun arkasını avuçluyorum. O da benimkini kavırıyor, beni yansıtıyor. "Sihirli çayınız olmadan bile."

Ağzım kıvrılıyor, yanaklarım geriliyor.

Sırıtişımı öpüyor. Sonra beni tüm vücuduyla öpüyor. Kollar ve dudaklar, kalp ve nefes, yumuşak, sert, yavaş, acil ve aradaki her şeyi bir hızda keşfediyoruz.

Ellerimiz hafifçe ve iddialı bir şekilde dolaşılıyor. Benimkiler geniş omuzlarının üzerinden saçlarına doğru kayıyor.

Kaburgalarımın etrafına düşüyor ve sırtımda dolaşılıyor.

Kürek kemiklerimin şeklini izlemek için yukarı doğru ilerlerken her parmak ucu tenimde bir iz bırakıyor. Dokunuşu omurgamın iki yanına yayılıyor, sırtımı karıncalanma sıcaklığıyla sarıyor ve bakışları çıplak göğüslerim boyunca günahkâr bir okşayışla geziniyor, her ayrıntıya saygı gösteriyor.

Ne kadar uzun süredir seks yapmadığını düşünürsek, beni tutmasını, içime girmesini ve kutsal olmayan bir vuruş yapmasını bekliyorum.

Ama bu onun işkence yöntemi değil.

Hesapçı ve hınzır, sadece gözleri ve dokunuşunun beni sınırdan tutuyor. İçimde ihtiyaçtan sığınacak bir yer yok, gözlerinin gücünden kaçış yok. Bu en sert, en acımasız sikişten daha acımasız.

"Lorne." Sırtımda gezinip kuyruk sokumumda oyalanan parmaklarının işkencesi altında titriyor ve kıvraniyorum. "Oyalanmayı bırak."

"Sessiz ol."

"Sadece koy."

Bizi aynı hizaya getirmek ve onu içeri çekmek için doğru yükseklikte kayanın üzerine tünedim.

Kalçamdaki el hareketlerimi durdurana kadar daha da yaklaşıyorum.

"Ne zaman ve nasıl olacağını ben söylerim." Boynumu tutuyor ve uyarıcı bir şekilde sıkıyor. "Ve sen de kapatacaksın

Siktir git."

Yumuşak okşamaların altında acımasız bir kovboy var.

Panik omurgamda dalgalanıyor, ardından öyle büyük bir arzu dalgası geliyor ki her şeyi yutuyor. yol.

O zalim dudaklar kalbimi çağırıyor. Boğazımı sıkması ruhumu harekete geçiriyor. Onun sert sesi Hayat dansım. O benim aşk savaşımındaki savaş şarkım.

Bana bakıyor. Ben de ona bakıyorum ve birbirimizin yanında güvende olduğumuzu anladığımızda boğazımı serbest bırakıp beni öpüyor.

"Senin için çok zorlandım." Öpücüğü göğsümden, karnımdan aşağı inen ve bacaklarımın arasına giren dolambaçlı bir yalamaya dönüşüyor.

Sıcak, pis ağzının elektrik şoku ayak parmaklarıma kadar ulaşıyor. Dirseklerimin üzerine düşüyorum, omurgam eğiliyor ve uzun, derin bir inilti çıkarıyorum.

Beni doyumsuzca, açgözlülükle yiyor, yalıyor, emiyor ve amıma karşı inliyor. Elleri göğüslerimi okşamak için vücudumdan yukarı kayıyor ve diğeri lezzetli saldırıda ağzına için aşağıdan giriyor.

Parmakları derine batıyor ve sertçe itiyor, dili etrafında dönerek nefes almamı sabote ediyor ve içimi sıkı bir ihtiyaç sarmalına sokuyor. Çok yaklaştım. Tam orası. Tam orası.

Zevki durduruyor ve göğüslerime doğru bir yol açıyor, elleri hafif ve alaycı bir şekilde iz sürüyor.

"Durma." Kopma noktasına kadar gerildim. Vücudum nabız gibi atıyor ve daha fazlası için kasılıyor. İhtiyacım var. İstiyorum. Boşalmak zorundayım.

"Seni istiyorum." Başı dönüyor.

Beni tekrar yalıyor, ona en çok ihtiyaç duyduğum yerlerde parmaklarını ve dilini kullanıyor, bir yandan da tepkilerimi inceliyor, bacaklarımın nasıl hareket ettiğini hissediyor ve vücudumun kıvranışını izliyor.

"Yalvar." Duruyor ve dudaklarını iç uyluğuma değdiriyor.

Nefeslerim o kadar zor ve ağır geliyor ki tek yapabildiğim bir inilti.

Göz açıp kadar tekrar üzerimde, ağzıyla, parmaklarıyla beni beceriyor, geri çekilmeden önce beynime kısa devre yaptıracak kadar uzun süre.

"Bekliyorum, Raina."

"Seni de şeytani ağzını da sikeyim." Saçını tutup çekiyorum. "Yalvarana kadar olmaz."

Nefes nefese bir dönüşen bir hayal kırıklığı çılgılığı atıyorum. "Lütfen, Lorne. Lütfen beni dilinle, parmaklarınla ve sert, kalın sakinle becer. Ver onu bana. Beni yak. Lütfen, gelmeme izin ver."

Kocaman sırtışı gamzesini ortaya çıkarıyor ve ben sahipleniliyorum.

"Yüzüme gel, seni pis kız." Dudaklarını amıma çarpıyor.

Orgazm içime muhteşem bir ıslak telaşla çarpıyor, bacaklarım başının etrafında kesiliyor ve beynim kıvılcımlarla parlıyor.

Beni yalayarak iç duvarlarımın sıkışmasını, sıkışmasını ve sıkışmasını sağlıyor, ta ki karıncalanmalar tatlı bir mutluluğa dönüşene kadar.

"amına koyayım." Dudakları kurtvari bir gülümsemeyle geriye doğru gerilmiş, sıkılmış dişlerinin arasından nefes nefese eğiliyor.

"Sen de öylesin." Kalbim orgazm sonrası şefkatle iç çekiyor.

Belimden kavrayarak beni çıkıntıdan suya doğru çekiyor. Arzu ağzını kaplıyor ve tırtıklı nefesler kontrolünün sınırını ortaya çıkarıyor.

"Bana tutun." Sesinde ezilmiş kaya ve şehvet var.

Kollarımı boynuna doluyor ve vücudumu aç sikiğinin üzerine doğru eğiyorum.

Bir eliyle arkamdaki çıkıntıyı tutarken, diğer eliyle boyunun tabanını kavlıyor. Gözleri benimkilere kayıyor. Çenesi kenetleniyor ve yavaşça bedenime giriyor, batıyor, geriyor, sahipleniyor, santim santim tüketiyor.

Zevk kanımı kaynatıyor ve vücudumdaki her hücre daha fazlası, daha fazlası, daha fazlası için şarkı söylüyor.

Nefes almayı kesiyor, daha derine bastırırken göğsü çelik gibi sertleşiyor, ağzı açık ve omuzları gergin. Yüzünü kavıyorum ve kusursuz yüz hatlarının zevkle bükülüp izliyorum, rahatlatma ve zafer.

Tamamen oturduğunda, nefes alış verişini inilti halinde patlıyor. Kollarını bana doladı ve gözlerimi aradı.

Nefes verişlerimiz görünmez bulutlar halinde yükseliyor ve siki içimde sarsılıyor. " " Parmakları sırtıma saplanıyor, titriyor.

"Dayanma. Bırak gitsin."

Çekiliyor ve kalçaları ve gücüyle bana çarpıyor. Bağırıyorum, tutunabileceğim herhangi bir parçasına tutunmaya .

"Vücudun çok iyi hissettiriyor." Tekrar tekrar dalıyor, almamı, her kalın, acımasız santimini kabul etmemi emrediyor. "Şu bak. İçindeyken çok güzel "

Arkamdaki kayalık çıkıntı omurgama sürtünüyor ve su bacaklarımızı tokatlıyor. Daha yakına, daha derine sıkışmak için savaşıyoruz, dişlere ve tırnaklara dönüşen bir tutkuyla birbirimize doğru bükülüyoruz.

Saç çeken, meme ucu ısırarak, deriyi ısıtan bir saldırganlık öfkesi. Hiçbir itiş yeterince sert değil, hiçbir öpücük yeterince cezalandırıcı değil.

Her şey boyunca beni izliyor, ağırlığımı tutuyor, göğüslerimi zıplatıyor ve beni daha ileri, daha sıcak, daha sert iterken içimi alevlerle okşayan bir yanıkla içime giriyor...

Serbest bırakılmam, tüm havayı yutan ve yanardöner coşku baloncukları halinde uzuvlarım boyunca fırlayan spazmların emici bir pençesinde patlıyor.

"Lorne!" Tüm vücudum titrerken ve sarsılırken gözlerinin içine bakarak boğulurcasına çığlık atıyorum.

"Siktir, Raina. Boşalacağım." Homurdanıyor, kalçaları dengesiz, bakışları benimkilere çevrilmiş. "Bırak gireyim. İhtiyacım var-"

"Evet." Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve sırtım beklentiyle yükseliyor. "Lütfen."

"Raina, oh, Tanrım. Oh, lanet olsun." Alnı benimkine çarpıyor. İnleyip öfkelenirken ve bedenimi boşalmayla doldururken dudakları ve sahipleniyor.

Gövdesindeki esneyen güç, boynundaki gergin kordonlar, vahşi gözlerindeki şişmiş göz bebekleri... Orgazmın sancılarını çeken bu adamdan daha güzel bir şey görmedim.

Sığ nefeslerle bana doğru çöktüğünde, alnındaki siyah telleri fırçayla temizliyorum.

"Benden bir hastalık kapmaktan mı korkuyorsun?" Mırıldanıyorum.

Yüzünü çarpık bir gülümseme süslüyor. "Umurumda bile değil."

Beni daha yakına çekiyor, beni kıyıya doğru çekerken aleti içimde yumuşuyor.

Beni sudan çıkararak nemli otların olduğu bir yatağa taşıyor ve yere indiriyor.

Beni takip ediyor, hâlâ içime gömülü ve yavaşça kalçalarını sallıyor. "Peki ya hamilelik?" Ona sarılıyorum ve pervasız ağzını öpüyorum.

"Olacaksa ." Yavaşça itiyor, ihtiyacını besliyor ve sertleşiyor. "Seni istiyorum.

Engeller olmadan. Sonuçlarına lanet olsun."

Öpücüğü derinleştiriyor ve ben onu geri itiyorum.

"Ben temizim." Nefeslerim yumuşuyor. Onunki hızlanıyor.

"John?" Çenesi titriyor. "Emin oldu, değil mi? Seni kontrol ettirdi mi?"

"Evet. Ayrıca bana düzenli olarak doğum kontrol iğnesi yaptı." Bir elimi yanağında gerginliği yumuşatmaya çalışıyorum. "Sevindim, Lorne. Eğer hamile kalsaydım..." Düşünceden sıyrılıyorum. "Başka bir iğneye ihtiyacım olmadan önce bir ayım var."

Hayatlarımızdaki her nüansa kapılar sonuna kadar açıkken, bizi ayıran hiçbir şey yok. İtişleriyle ateşten başka bir şey yok.

Başımı ellerinin arasına alıyor, gözlerini gözlerime dikey ve yumuşak, ıslak çimlerin üzerinde benimle sevişiyor.

Vücutlarımız her saniyenin tadını çıkarmamızı sağlayan yavaş bir şekilde kayıyor. Eller okşar. Dudaklar tapıyor. Onu hiç hissetmediğim kadar nazik, yine de hiç nazik değil. Duruşu bunun için çok yoğun, vücudu çok sert ve kaslı. Ama rahat, telaşsız, sanki sadece içimde hareket etmekten zevk alıyormuş gibi.

Ahlaksız sesler çıkarıyorum ve birlikte umursamazca gülüyoruz. Sessizlik yargılayarak geri çekilmiyor ve çevredeki ağaçlar ne yapacaklarını merak ederek etrafta dolanmıyor. Evren bizimle birlikte sallanıyor, ışıldıyor ve onaylanarak titreşiyor.

Boşaldığımızda, bu yumuşak, duyuşal bir zevk dalgasıdır, sükunet veren ritmiyle titreşir. Gece.

Giyinirken birbirimizi izliyoruz. Kaptan'a ahıra kadar biniyor ve ahırdan çıkarken bakışlarını tutuyor.

teçhizatı kaldırma görevi.

Evde beni duşta sert ve hızlı bir şekilde beceriyor, sonra yatakta tekrar beceriyor, sanki beni en son becerdiğinden beri günler geçmiş gibi.

Daha sonra, kaygan uzuvlar, doymuş nefesler ve tutarsız düşüncelerden oluşan bir yığın halinde uzanıyoruz. Bir bacağını kalçalarımın altına atmış, bir kolunu başımın altına uzatmış, parmaklarını göğsümün kıvrımlarında gezdiriyor, gözleri kapüşonlu ve uykulu.

Göbeğim orgazmlar boyunca eğilip kalkmaktan kasılıyor ve bacaklarımın arasındaki dokular saatler süren penetrasyondan karıncalanıyor. Gözlerimi odaklamakta zorlanıyorum, başım ağırlaşıyor ve tüm vücudum onun sonsuz ilgisi ve dayanıklılığı yüzünden seğiriyor. Ama göğsüm hiç bu kadar dolgun olmamıştı.

Kendisine yer açmak için kalbimi kaburgalarımın çarptı. Şimdi yan yana çarpıyoruz, ortak alanda birlikte uzuyor ve büyüyor.

Dudakları dudaklarımın değiyor, nefesi çok tanıdık ve rahatlatıcı. Onsuz nasıl bu kadar uzun yaşayabildim? O yalnız, içi boş kadına nasıl geri dönebildim?

Yapamam.

Geçtiğimiz iki yıl zihnimin kıvrımlarından süzülüp geliyor, gözlerimin ardında aşırı yüklenmiş duyguları toplayıp biriktiriyor.

"Bu yataktan asla ayrılmayacağız." Ağzı boynuma yerleşiyor, sesi gürleyen bir vaat kucaklaması. "Gitmene asla izin vermeyeceğim."

Nefesim kesiliyor. "Burada yaşamamı mı istiyorsun?"

"Resmen ." Boş, mobilyasız odaya göz gezdiriyor. "İkimiz taşınıyoruz." Kafatasım üzüntü ve sevinç, korku ve rahatlatma seliyle çarpıyor. Bunca zamandır oradaydı-

Geçmişimin dehşeti, daha iyi bir şey için umut. Onun beyanı her şeyi kazıyıp özgür bırakıyor.

Dipsiz bir sel beni ağırlı, nefessiz hıçkırıklarla bombardımana tutuyor ve ben arınmayı durduramayacak kadar bitkinim.

Sessizce ve katartik bir şekilde ağlıyorum. Bana , kollarıyla beni destekliyor ve

Boğazında çakıllı bir mırıltıyla beni cesaretlendirirken, sessizce bir daha asla acı içinde yalnız kalmayacağıma söz veriyor.

Raina göğsüme yaslanıp uykuya dalarken, ilk kez renksiz, boş odayı içime çekiyorum. Tavanları, yerleri ya da duvarları sevmiyorum. Kapalı kapılardan ve geri dönüştürülmüş havası olan alanlardan nefret ederim. Ama bunu seviyorum.

Raina ile yeni, olağanüstü bir şey için boş bir tuval.

Boğazımda ve dilimde kelimelere dökülemeyen duygular var. Ama bedenimdeki moleküller anlıyor. Çoğalıyor ve , damarlarımı amaç ve kabulle tüketiyorlar.

Bu aşka ihtiyacım var. Onu istiyorum. İhtiyaç duymak istiyorum. Ondan.

Midemde tutuşturduğu ateşli hayal kırıklığını istiyorum. O yakınımdayken ciğerlerimin boğulmasını istiyorum.

Onu kaybetme düşüncesinin kalbimde yarattığı acıyı istiyorum. Bu beni keskin, uyanık ve farkında tutuyor.

Çıplak bedenini sımsıkı sararken burnumu saçlarında gezdiriyor, ipeksi dokusunun tadını çıkarıyor ve bitki kokusunu .

Sekiz yıldır ilk kez evimdeyim. Bir hapishane hücresinde değil. Çocukluk odamdaki evim değil. Burası geleceğimin evi ve onu istediğim her şeye dönüştürebilirim.

Jarret bunu benim için yaptı. Bana kendime ait diyebileceğim bir yer inşa etti.

Komodinin üzerindeki telefonuma uzanıyorum ve internet tarayıcısını açıyorum. Hâlâ teknolojideki tüm değişikliklere alışmaya çalışıyorum ama nasıl alışveriş yapılacağını öğreniyorum.

Bir kredi kartım ve babamdan kalan küçük bir mirasım var. Ayrıca yıllar önce çiftlikte için el değmemiş bir tasarruf hesabım var.

Tarayıcının arama çubuğuna yazdığımda, yer imlerine eklemediğim bir dizi web sitesi fark ettim
Orad

a. Bakışlarım göğsümde uyuyan kadına yöneliyor.

Telefon istemediğini söylüyor ama tariflere ve bitkilere bakmak için sık sık benimkini ödünç alıyor

ve onunla başka ne yaparsa yapsın.

Yer imlerine eklediği bağlantılara tıklıyorum ve mobilya, yatak takımı, duvar sanatı ve Kızılderili dekoru sayfalarını açıyorum.

Bunu düşünüyordu. Bu odayı döşemeyi hayal ediyor. Benim için mi? Yoksa bizim için mi?

Dudaklarımda bir sırıtış beliriyor. Belki de bu beni dürtmek için ince bir girişimdir, ama dürüst olmak gerekirse, kadının vücudunda ince bir kemik yok.

Her iki da, görevi milyonlarca kez kolaylaştırdı.

Sonraki yirmi dakika boyunca, işaretlediği her şeyi ve diğer şeyleri satın alıyorum. yaptıktan sonra ışığı kapatıyorum ve vücudumu onunkine sarıyorum.

Sonra uyurum.

Her zamanki gibi kabuslar geliyor, boğuk nefeslerimle ikimizi de uyandırıyor.

Üçüncü kez uyandığımda, onu ve John'u vadide gördüğüm hastalıklı bir rüyadan sonra uyandım.

"İyi misin?" Çeneme öpücükler konduruyor.

"Evet."

Gerçek değildi. O burada benimle.

"Çay ister misin?" Bir elini terden ıslanmış saçlarımda gezdiriyor.

"*Seni* istiyorum."

Sıcak bedeninin üzerinde sürünüyorum, kalçalarımı ona yaslıyorum ve uzun, zarif bir yavaşlıkla sıcağına gömülüyorum.

Sabaha kadar, son on iki saat içinde onun içine kaç kez girdiğimin sayısını unuttum.

Belki bir erkek her gün her saat bir kadına olan ihtiyacını azaltmamalı ama umurumda değil. Onun için sertleşmeyi asla bırakmayacağım. Onun bedeninde teselli bulmaktan asla vazgeçmeyeceğim.

Kahvaltıdan sonra, at eğitimi için bir ağılı çevreleyen çit parmaklıklarına yaslanıyorum.

kursiyerler sadece Raina ve Maybe.

Raina Kaptan'ın, Maybe de Jarret'ın atının üzerindeyken, animasyoncu kız kardeşimin ata binmenin temellerini anlatmasını dinliyorlar.

Bu benim fikrimdi, biz John Holsten'ı tartışırken kızları meşgul etmenin ve gözümüzün önünde tutmanın bir yoluydu.

Conor o günkü veteriner randevularını iptal etti, ancak kahvaltıda Jake ve benimle hararetli bir tartışma yaşadıktan sonra. Onu işinden ama daha iyi bir güvenlik sağlayana kadar bunu yapacağız.

Atlar kontrollü bir yürüyüşle tırısı kalkarken Conor da yürüyor ve konuşurken eliyle işaret ediyor. Maybe'nin İngiliz White Park düvesi bin kiloluk, ayak bileğini ısırarak bir köpek gibi peşlerinden koşuyor ve Conor'ın elini sevmek için dürtüyor.

"Tavuk..." Belki eyerde eğilir ve parmağıyla yarattığı işaret ederek gülümser. "Şirinlikle dikkatimizi dağıtmayı bırak."

Raina başını sallayıp gülüyor, bronz teni güneş ışığında parlıyor. Tüm aurası mutlulukla parlıyor ve bunda benim de payım olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor.

Her zamanki gibi benim eski kot pantolonumu giyiyor, bu pantolon değiştirilmemiş ve botlarının etrafında toplanıyor. Kuzguni saçları omuzlarının zarif hatlarına dökülüyor ve sırtının küçük kısmına doğru salınıyor.

Yumrukları dizginlerin üzerinde kayıyor ve o ellerin neler yapabileceğini hatırlamak beynimi ateşe veriyor. O bir cadaloz.

Benim günah parmaklı cadalozum.

"Bu bakışı biliyorum." Jake kollarını benimkilerin yanına, çitin üzerine dayadı. Yanında Jarret'ın dudakları seğiriyor, bakışları Maybe'den hiç ayrılmıyor.

"Dün gece odanda uyudun." Jake bir adım beni inceliyor. "Raina ile." "Mobilya ve diğer şeyleri de sipariş ettim. ."

"Bout fucking time." Gözlerini kısar. "Ama yüzüne o bakışı yerleştiren bu değil."

"Atıma binen güzel bir kadını ve *ona* binmek istediğimi düşünüyorum."

"Bundan daha derinlere iniyor."

O haklı. Büyüleyici kahverengi gözleri ve dudaklarımı emen dudakları ile

Ruh.

"Onu seviyorum." Hissettiklerim için üç kelime acı verici bir şekilde yetersiz kalıyor.

"Bunun olacağını bir mil öteden görmüştüm." Bir an için kızları izler ve dudakları düz bir şekil alır.

replik. "Markalaşma haftası hakkında konuşmalıyız."

Marka tarihimiz her Haziran ayının üçüncü haftasına denk geliyor. Yani önümüzdeki hafta.

Yılın en uzun günlerinde aşılama, kısırlaştırma ve damgalama için olabildiğince çok sayıda kiralık el toplayacağız. Eskiden yıllık operasyonu ben yönetirdim. On sekiz yaşındayken tüm çiftliği ben yönetirdim. Dördümüzün en büyüğü, ağabeyi ve bir zamanlar yol göstermesi için örnek aldıkları kişiydim.

O botlara geri dönme vaktim geldi.

"John ne zaman damgalandığınızı biliyor." Jake ve Jarret'a dönüp şapkamı kaldırıyorum. "Bütün hafta boyunca dikkatimizin dağve köpek gibi yorulacağınızı biliyor. Raina ve Maybe bizimle olacaklar ama günün her onları izleyemeyeceğiz. Ve Conor..."

"Kliniği altı gün boyunca kapatmayacak." Jake kız kardeşime endişeli bir bakış fırlattı.

Markalaşma iptal edebileceğimiz ya da erteleyebileceğimiz bir şey değil. Bu bizim geçim kaynağımız. Sığırlarımız aşılalmaz ve küpelenmezse, onları satamayız.

"Biraz var," diyorum. "Çok değil ama bir haftalık güvenlik görevlisi masrafını karşılayabilirim. Asıl istediğim John'un izini sürmesi için bir adam tutmak."

Nerede kalıyor? Ne planlıyor? Onu yakalamak için tuzak kurmaya çalışmalı mıyım? Ya da onu beklemeli miyim?

Dışarı mı?

Ne yapacağımı bilmiyorum. Ben lanet bir sığır çiftçisiyim, dedektif değil.

"Özel dedektifler ucuz değildir." Jake nefesini dışarı üflüyor. "Birikim hesabımı boşalttım Conor'a göz kulak olmak."

"Sadece o değil." Jarret başını bize doğru eğdi. "Öldürmeyi planladığımız adamı takip etmesi için birini tutma konusunda endişelerim var. O dedektiflerden bazıları emekli polisler. Ve işe herhangi biri izleme konusunda mahkemede ifade çağrılabilir. Tüm bunların nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum ama John'u öldürdüğümüzden şüpheleniliyorsa, dışarıdan bir tarafın *"Ah, evet"* demesi riskini almak istemiyorum. *Bu adamlar onu bulmam için beni tuttular.*"

Hiçbirimiz bu riski almak istemeyiz. Özellikle de vadideki cesetler varken.

"Katılıyorum." Bir botumu çitin basamağına dayıyorum. "Ama bir güvenlik görevlisi istiyorum, bir , dikkatimiz dağınıkken devriye gezecek biri. Sadece markalaşma haftası boyunca."

Jake, "Conor için kullandığım özel dedektiften tavsiyeler alacağım," diyor.

"Bu arada, onları gözetimsiz bırakamayız." Gözlerimi kızlara dikiyorum. "Bir saniye bile olmaz. Kız kardeşim işteyken, ikimizden biri kameralarla onu izliyor olacak."

"Ben yaparım. Zaten yetiştirmem gereken bir sürü evrak işi var." Jake'in ağzı bir gülümsemeyi gizleyerek sallanıyor, sanki pis onu izlemekten ne kadar hoşlandığını zaten bilmiyormuşuz gibi.

Gözler Raina'da, çitlere doğru dönüyorum ve adamlara bir güvenlik görevlisinden istediğim tüm nitelikleri, bu rolden beklentilerimi ve biz her gün on beş saatten fazla sahadayken onun kameraları nasıl yöneteceğini ve arazide nasıl devriye gezeceğini açıklıyorum. Ardından markalama operasyonunun lojistiğini, geliştirmek istediğim şeyleri ve nasıl daha sorunsuz yürütüleceğine dair fikirlerimi özetliyorum.

Sözlerimi bitirdiğimde Jarret ve Jake sanki ambarda hiç tahıl yokmuş gibi bana bakıyorlar. Söylediklerimi beğenmiyorlarsa siktirip gidebilirler.

"Tükür onu." Doğrudum, kafaları tokuşturmaya hazırdım. Ya da yumruklar, eğer bunu her zamanki yapıyorsak. "Dönmüşsün." Jake'in kaşları bok yiyen bir sırtışa dönüşüyor.

"Teşekkür ." Jarret çitlere yaslanmış, aynı gülümsemeyi takınıyor. "Ustabaşı pozisyonu

hala açık, seni bekliyor. Eğer istersen-"

"Ben istiyorum." Ellerimi kalçalarımaya koyuyorum ve sorumluluğun yerleşmesine izin veriyorum. Bu iyi hissettiriyor. "Ama hadım etme yöntemimizden başlayarak değişiklikler yapıyorum. Elastik bantlara geçiyoruz. Bu daha etkili. Daha insancıl."

Markalama haftasından sonra yapacağım diğer birkaç revizyonu detaylandırırken nabzım artıyor ve göğsüm genişliyor. Hapishanede çok kitap okudum, başarılı bir çiftliğin nasıl işletileceği de dahil olmak üzere her şey hakkında olabildiğince çok çalıştım.

Jarret bana pek sık takınmadığı bir bakışla bakıyor. Gözler parlak ve parlak, yüz gevşek, açık vücut duruşu - içeri girip beni daraltıcı, sert bir sarılmayla boğmadan önce kendini ele veriyor.

kaldırıp, ona duyduğum derin sevgiyi ifade etmekten uzak, dostane bir okşama yapıyorum.

Sonra bekleneni yaptım ve göğsünü ittim. "Çek o çirkin kıcını ." O da sırtarak beni geri itti. "Ne kadar çirkin?"

Tanrım, kaç yaşındayız biz? Küçük aptal boklar olduğumuzdan beri onlarla bu oyunu oynamadım. Ama o umutla beklerken, başımı salladım ve pes ettim.

"O kadar çirkindi ki köpeğin seninle oynamasını sağlamak için boynuna domuz pirzolası asmak zorunda kaldık." Jake gülüyor. "Bir akbabayı bağırsak yığınınından korkutacak kadar çirkin.

"Bir cep dolusu pislikten daha çirkin."

Birkaç kez gidip geldikten sonra sessiz bir sırtışa büründük, başlarımız öne eğik, mutlu anıların değerini biliyoruz.

"Seni özledik." Jake'in bakışları boğa güreşi alanına kayıyor ve gülümseyen kızıl saçlıyı izliyor.

"Conor... Endişeliydi. Sabırsız. Sana daha fazla zaman tanımak dışında ne yapacağını bilmiyor."

Bir suçluluk duygusu mideme vuruyor. "Ayarlama beni şaşırttı. Çıkıp eve dönmeye o kadar hazırdım ki. Sonra buraya geldim ve hiçbir şey gibi gelmedi. Aynı değilim ama gün geçtikçe bunu kabullenmeye başlıyorum."

"Bir şeye ihtiyacınız olursa..." Jarret diyor ki.

"John'la olan bu şeyi bitirmeli ve arkamızda bırakmalıyım."

Sonraki bir saati çitlere yaslanıp kızlarımızı izleyerek ve cinayet planları yaparak geçirdik.

Jake ve Jarret yıllar boyunca John'un alacaklılarını ve tetikçilerini tek başlarına alt etmişlerdi ama ellerinde Şerif Fletcher'dan ve John'un bilgisayarından aldıkları adresler, buluşma tarih ve saatleri gibi bilgiler ve sürpriz yapma şansları vardı.

John onun için geldiğimizi biliyor ve o kurnaz bir orospu çocuğu.

Silah ve kendini savunma eğitimi Raina ile devam edecek, çünkü onun bu becerilere sahip olmasını istiyorum. Ama onu John'un hedefine koymamın imkanı yok.

Öyle ya da böyle bu işi bitireceğim.

O gece Raina ve ben arka verandada diğerlerine katıldık ve ilk fark ettiğim şey yeterince oturma yeri olmadığı oldu.

İhtiyacımız olan tek şey iki sandalye ve bir loveseat. Dördümüz için.

Şimdi dört kişilik ailemiz altı kişi oldu.

Etrafımızda toplanıp kucak kucağa sıkışırken hepimiz bunun önemini hissediyoruz. Raina kanepede benim yanıma oturuyor, diğerleri de sandalyelerde eşleşiyor.

Fazladan koltuklar getirilebilirdi, ama kimse zahmet etmiyor. Sanki tüm Holsten-Cassidy kabilesinin sesleri, bedenleri ve gülümsemeleriyle doldurmak için konuşulmamış bir fikir birliği varmış gibi.

Conor'ın gülümsemesi en büyüğü. Jake'in kucağına , ortadaki sehpa doğru eğiliyor ve avuç içi yukarı bakacak şekilde elini uzatıyor.

Yara izinin görüntüsü göğsümdeki nefesi kesiyor.

Jake de aynı şekilde kolunu uzatır ve yaralı avucunu onun elinin altına yerleştirir. Jarret da aynı şekilde onunkini kucaklıyor.

En son ben hareket ettim, yaram diğerlerini tutarken aşağıya doğru kaydım.

Kan, intikam, birlik, zafer; hepsi dört el, yirmi parmak ve sekiz yıl içinde. Belki Jarret'ın bacağını kavıyor ve Raina'nın ince kolu sırtıma dolanıyor.

Koyu renk gözleri benimkileri buluyor, yüz ifadesi anlayışla yumuşuyor. Uyku tulumunda geçirdiğimiz geceler boyunca yaralarımız hakkında konuştuk. Onu tanıdığım kısa süre içinde her sırrımızı, her başarısızlığımızı ve zaferimizi paylaştık.

." Conor'ın gülümsemesi titriyor. "Acımasız bir yolculuk oldu ama ne var biliyor musun? Siktir et onları. Bizi ayırmaya çalışan herkesin canı cehenneme. Bunun için daha güçlüyüz. Hâlâ birlikteyiz ve hâlâ kış tekmeliyoruz."

"Bir amin alabilir miyim?" Jarret ona takılarak dramatik bir şekilde bağırır.

Elini yığından çekip şapkasını düşürmeye çalışıyor ve gülerek onu yakalıyor. Kolumu arkama yaslandığımda, geldiğimiz noktadan ne gurur duyduğumu fark ediyorum.

Düşünme anımızı trajedi ve acıyla dolu üzücü bir ruh haline dönüştürebilirdik. Ama biz bunu aştık. Anıları yeniden yaşamaya ya da bu konudaki duygularımızı yeniden dile getirmeye ihtiyacımız yok. Tanrı biliyor , bunu bir ömür boyu yeterince yaptık.

Bunun yerine, atmosfer sevgi ve kutlama ile titreşiyor. Çünkü Conor haklı. . Hayatta kaldık.

"Bu neyi gerektiriyor biliyor musun?" Kanepenin arkasına uzanıp gitarımı aldım.

"Biraz bluesy redneck boku mu?" Jarret mızıkasını çıkardı.

"Evet. Düşünüyorum da... Wheeler Walker Jr."

"O pis kafandaki şarkının ne olduğunu çok iyi biliyorum." Conor, Jake'in ona yeni aldığı akustiğe uzanırken beni işaret ediyor.

Kucağında gitarıyla onun dizine yerleştğinde, çenesini kaldırarak ona şöyle yapmasını işaret ediyorum

Başla.

Perdelerin üzerine eğilir, birkaç nota alır, sonra *Eatin'* şarkısının hızlı akorlarını tıngırdatır.

Pussy/Kickin' Ass. Jarret armonikada, ben de gitarda eşlik ediyorum.

Jake şarkı söylemeye başladığında, Maybe ve Raina büyülenmiş bir şekilde ayağa kalkıyor, genişçe gülümsüyor ve birkaç mısra sonra kışkırlarıyla gülüyorlar.

Raina bir elini boynuma doluyor ve ağzını kulağıma dayıyor. "Eğer bu bizim şarkımız olsaydı, *Kicking Pussy and Eating Ass* olurdu."

Göğsümün derinliklerinden bir kahkaha patlıyor. Bakışları gamzemi yakınlaştırıyor ve sırtışıma genişliyor.

İkizleri bu şarkıyla çocukken tanıştırmıştım, hiçbirimiz am yemeden ya da önce ve şimdi halimize bir bakın. Müstehcen sözleri söylüyor, botlarımıza vuruyor ve kızlarımızla ateşi yükseltiyoruz.

Bu jam session'ların bağı ne kadar iyi beslediğini unutmuşum. Yakınlık korosu stresi dağıtıyor, mutluluğun serbest kalmasını tetikliyor ve zihnimizi sorunlarımızdan uzaklaştırıyor.

Birlikte çalarken notalarımızla, gözlerimizle ve kahkahalarımızla bambaşka bir düzeyde iletişim kuruyoruz.

Raina yanıma , yanakları daimi bir gülümsemeyle geriliyor. Onlarla paylaştığım bağı anlayamayabilir ama anlayacak. Bundan bir yıl sonra, on yıl sonra, bu gürültülü grupla kendi bağına kuracak.

Gecenin geri kalanında müzik ve yoldaşlığın verdiği rahatlıkla sarhoş bir şekilde takılıyoruz. Vakit , şarkı seçimleri yumuşak, slow-dans bölgesine kayıyor.

Jarret mızıkasını ve kız arkadaşını sandalyede bırakarak ayağa kalkar ve Raina'ya doğru ilerler. "Bir dans istiyorum," diyor, "Neandertal seni mağarasına götürmeden önce."

Onun gülünç derecede çekici sırtışına bakıyor ve pembe dudakları bir nefesle ayrılıyor. "Tamam."

Onu verandadaki açık bir alana götürürken gitarımı bir kenara bırakıp elimi uzatarak sarışın ateş topuna yaklaşıyorum.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Maybe'nin mavi gözlerinde bir gülümseme patlıyor ve parmaklarımı tutarak ayağa fırlıyor. "Senin üzerinde büyüyeceğimi biliyordum."

"Hem de nasıl." Sırtmasını engelliyorum ve onu verandaya çekerek Raina ve Jarret'in yanına yerleştiriyorum.

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun?" Eli benimkinin etrafında kıvrılıyor, diğeri omzumda duruyor. "Bir bebek buzağı. Bu seni hemen yumuşatır."

" uyar." Onu iki adımda kaydırıyorum. "Ağzımda eriyen yumuşak dana etinin tadını şimdiden alabiliyorum."

"Tavuk'la tanıştın mı?"

"Ahırda yaşayan şımarık, inek şeklindeki köpekten mi bahsediyorsun?" "Onun çok sevimli olduğunu düşünüyorsun.

Kabul et bunu."

"Kızarıklık kaşınmaya başladı." Onu hızlı bir dönüşe soktum, bu da onu . İki saniyeliğine.

"Rogan hakkında konuşmak ister misin?" Bana bakıyor.

Üvey kardeşimle hiç tanışmadım. Belki çıkana kadar bir kardeşim olduğunu bilmiyordum. Umurumda değil. Kan bağı olsun ya da olmasın, sevdiğim insanlara karşı komplo kuran bir dolandırıcı için herhangi bir kayıp duygusu hissetmek zor.

Ama onun istediği bu değil. O ve benim iyi olduğumuzu, aramızda kötü bir his olmadığını bilmek istiyor. Bu onun için önemli, çünkü kocaman bir kalbi var ve her santimini bu aileye yatırmış durumda.

"Biz iyiyiz, belki." Raina'nın kulağına sessizce konuşurken onu Jarret'in etrafına yönlendiriyorum.

Dikkatim kollarımdaki sarışına döndüğünde, sanki gerçeği öğrenmek için yüz ifademi inceliyormuş gibi beni incelediğini görüyorum.

Çiftliğe muhabir olarak gelmişti ama aslında bir moda . Zerre makyaj yapmasa da, şu anda firfırlı elbise gibi elbiseleri tercih ediyor gibi görünüyor.

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Saç örme ve ayak parmağı boyama konusunda bağ kurmamız mı gerekiyor?" "Bu masada mı?"

"Hayır."

"O zaman daha fazla dansla yetineceğim."

Verandanın karşısında Conor, Chase Rice'ın *Ride* şarkısına geçiş yapıyor ve Jake ona doğru eğilerek, parmaklarının bir akoru kaçırmasına neden olan gürleyen bir sesle şarkı sözlerini soluyor. Belki boğazından bir ses çıkarır ve kollarını indirir. "Bu bebek yapma müziği." Arkasından Conor bana göz kırpmıyor ve Jake ile gitarına dönüyor.

Bir elimi Maybe'nin sırtına koyarak ona Jarret'a kadar eşlik ediyorum ve Raina'nın koluna uzanıyorum.

"Kızıma ihtiyacım var." Siyah saçlı güzeli kendime doğru çekiyorum ve bizi merdivenlere doğru döndürüyorum. "Yıldızların altında mı?" diye soruyor.

"Benim altımda."

Dudakları seksi bir gülümsemeye kıvrılıyor.

Onu verandadan, çıkıntının gökyüzünü görmemizi engellemediği bir yere götürüyorum.

Parmak uçlarım bel kemerinin üzerindeki ipeksi teni , onu sıkıca kendime çekiyorum ve akustiğin ritmiyle akarak kalçalarına doğru sallanıyorum.

Ellerini tanıyorum ve nereye gittiklerini biliyorum. Benim üzerime. Nereye olursa. Sadece dokunuşunu, nabzını, sevgisini hissetmek istiyorum.

Bana veriyor. Bir avuç boynumun arkasına dayanıyor. Parmakları saçlarımı karıştırıyor. Nefesler boğazımı ısıtıyor. Kalp atışları benimkilere çarpıyor.

"Seni duyuyorum," diye fısıldıyor.

"Ben de seni seviyorum."

Beyanımı içine çekip dudaklarıma doğru iç çekerken gözleri hafifçe açılıyor.

Verandada, Jarret ve Maybe kendi fısıltılı danslarında hareket ederken Jake ve Conor duyduğum en şehvetli country şarkılarından biriyle bize serenat yapıyor.

"Beni seviyorsun." Raina vücuduma doğru kayıyor.

"Derinden." Kelimeleri ağzından yalıyorum ve dolgun göğüslerinin üzerinde bir yolculuğa çıkarmadan önce boynuna doğru izliyorum.

Gözleri üzerimde kalıyor ve elleri bu bağlantıya katılıyor, okşuyor, kavıyor ve kanımı tutuşturuyor.

Ona karşı koymak imkansız. Bakışları, teni, ağzı... Hepsini yutuyorum, kalçalarımızı birlikte yuvarlıyorum, dilimi yalıyorum, parmaklarımı sürüklüyorum ve yıldızları alevlere çeviriyorum.

Jake şarkı söylemeye devam ediyor, *daha sıcak, sevgi dolu* ve *sikişmek* gibi kelimeleri söylerken sesi derinleşiyor ve boğuklaşıyor.

Raina boğazıma doğru kıkırdıyor. "Country müzik ne zaman *F* bombaları atmaya başladı?"

"Bu kirli versiyonu."

"Bahse girerim bu şarkının seni yatağa atacağını düşünüyorsun."

"Sanırım..." Ağzını, çenesini öpüyorum ve dilimi kulak memesinin etrafında döndürüyorum.

"Sonsuz gelecekte içinde o kadar çok zaman geçireceğim ki fermuarımın sesini duyduğunda külotun ıslanacak."

Nefesi kesilir. "Muhtemelen biraz daha külot çalmalıyım." "bir sürü umutsuz gün var."

"Zor olacak." Eli kemerime doğru iniyor ve parmakları şişen sikimin üzerinde geziniyor. "Zaten öyleymiş gibi hissediyorum ama üstesinden geleceğiz."

Bunu şimdi halledeceğiz. Ve kız kardeşimin Jake ile uğraşmasını izlerken değil.

Elini tutup onu evin içine ve odamıza doğru çekiyorum. Aç dudaklarımızı şımartmak için onu her duvara yasladığımda bu zikzaklı bir yolculuk oluyor.

Süite ulaştığımızda, kollarımız, dillerimiz ve çılgın nefeslerimiz birbirine karışmış bir halde tökezliyoruz.

Kapıyı kapattığımda benden uzaklaşıyor ve gözlerinde hınzır bir parıltıyla geriye doğru yürüyor.

Gömleği yere düştü. Sonra botları. Sütyenini açmak için arkaya uzandığında, dişlerimin arasından tıslıyorum.

Sadece bir dakikalığına yavaşlatmak istiyorum.

"Dur." İtaat etmesini bekliyorum ve telefonu cebimden çıkarıyorumÇalma listesinde gezinirken Eric Church'ün *Like a Wrecking Ball* şarkısını seçiyorum.

"Devam edin." Telefonu bir kenara bırakıp ellerimi kenetliyorum. "Müzik eşliğinde yap."

Bu şarkının sadece ilk notası bile sürtünme ve birbirine dolanmış çarşaflara ilham veriyor. Ama manzaramı dolduran müstehcen striptizin yanında hiçbir şey.

Atılmış giysiler ve gezinen ellerin telaşsız işkencesi. Her bir eğim ve kıvrım ortaya çıktıkça, tek düşünebildiğim evime oluyor.

Ona doğru sinsice yaklaşıyorum, onu yatağa kadar takip ediyorum ve ağzının ve vücudunun nefes kesen sıcaklığına teslim oluyorum.

Beni tutkuyla memnun ediyor.

Onu ateşle seviyorum.

Birlikte geceyi küle çevireceğiz.

Dokuz gün sonra, ağrıyan kaslar ve aşırı çalışan eklemler yığımı içinde yeni kral boy yatağıma yığılıyorum. Markalaşma haftasını daha yarılamiştık ve ben ölmüştüm.

"Şöyle düşün," diyor Raina banyodan. "En azından kığın dağlanmıyor ya da penisin kör bir bıçakla kesilmiyor."

"Testisleri alıyoruz,..." Başımı kaldırıyorum ve boğazım kuruyor.

Banyo ışığının aydınlatığı kapı aralığında duruyor. İnce geceliğinin altındaki kum saati figürünün yuvarlak hatları çıplaklığından bile daha erotik.

Ama beni tutan, bir uyuşturucu gibi cezbeden onun büyüleyici gözleri. Bana bakışında çok mistik şey var. Tek kelime etmeden dinleyen ve cümleleri bitiren bir bakış.

"Sertleşmeyi aklından bile geçirme." Mobilyalı odada yürüyor, kıyafetleri topluyor ve eşyaları yerleştiriyor. "Uyumaya ihtiyacın var."

Zaten zor durumdayım, ama uyku konusunda haklı.

En azından odamız tamamlandı. Geçen hafta online alışverişler geldiğinde, mekanı dekore ettik, mobilyaları monte ederken kavga ettik ve sızlandık ve soyulmuş kıyafetler ve nefes nefese kalmış terli bir yığın içinde uzlaştık.

Birlikte geleceğimizin başlangıcını işaret ederek resmen taşındık.

Geçmişimizdeki yarım kalmış işleri , yeni yatağımızda gece boyunca gerçekten uyuyabilirdim.

Markalama başlamadan önce kalan birkaç gün boyunca, av tüfeğiyle nişan alma alıştırmaları yaptık. Kendini geliştiriyor ve güven kazanıyor. Bir ateşli silahın her parçasını, nasıl monte edileceğini ve tutukluk yaptığında doğru prosedürleri anlıyor.

John Holsten'ı alt etmesi için onu asla göndermezdim ama bunu yapabilecek beceriye sahip.

"Senin için bir şeyim var." Yorgun kıcımlı komodine doğru yuvarlıyorum ve küçük bir zarf çıkarıyorum. Beynimi sarhoş eden bir sıcaklık ve çiçek girdabı içinde yaklaşıyor.

"Nedir bu?" Paketi kabul etti ve yatakta yanıma oturdu. "Aç şunu."

Parmakları kâğıdın üzerinde ve bronz teninin rengine uyan telden örülmüş bir bilezik çıkarıyor.

"Lorne..." Bileziğin birbirine bağlandığı yerde tılsım gibi toplanan pirinç top uçlarını izliyor.

"Bunlar senin gitar tellerin mi?"

"Evet. Değiştirilmeleri gerekiyordu, ben de sipariş ettim. Ama eskilerini atamazdım."

Bunlar o gece vadide çaldığım çelik teller. Bunca yıl gitarımın üzerinde yaşadılar ve hepimiz gibi hayatta kaldılar.

Bunun anlamını ona açıklamama gerek yok. Orada, gözlerinin parıltısında. "Altı telli setin tamamını kullandım. Çelik, bakır ve ipekle sarılı olduğu için

Seni rahatsız ediyor. Ve onları kaynak yapmadım. Sadece birbirine örüldü ve bununla tutturuldular." Top uçları grubunun yanındaki sıkı tel bobinine dokunuyorum. "Eğer bobini gevşetirsen, teller çözülecek ve orijinal şekillerine geri dönecek."

Titreyen parmaklarıyla bileğine takıyor. "Onu el üstünde tutacağım, Lorne. Bu..." Çenesi titriyor ve bana dönüyor, elleri yüzümde, dudakları ağzımda. "Çok güzel ve mükemmel ve... Teşekkür ederim."

"Teşekkür ." Kolumu kaldırıp asla rüya yakalayıcı kolyemi . Kolyeye , gözlerindeki takdir ruhumda bir yankı uyandırıyor.

Bu sadece bir başlangıç. Bir gün, annemin yüzüğünü takacak ve eğer şanslıysam, çocuğumu taşıyacak.

Alnını benimkine yaslıyor ve dudaklarımın arasından "Seni seviyorum" diye fısıldıyor. "Ben de seni duyuyorum."

Nefeslerimiz beklentisiz bir şekilde birbirine karışırken burunlarımız birbirine değiyor, yan yana kayıyor. bir arzu var. Aramızda sürekli bir nöbet tutuyor. Dili dışarı çıkıyor, kimyamızın tadına , geç saate rağmen onu beslemeye hevesli. Ama ses tellerine ulaşmadan önce itiraz duyuyorum.

"Uyuyacağız," diyorum.

Yemeklerimizi hazırlamanın ve evi temiz tutmanın yanı sıra benim çiftlikte geçirdiğim saatler kadar mesai harcıyor.

Bir iç çekişle dudaklarını . "Çamaşırları kontrol etmem gerekiyor ve-" "Buraya gel."

Çekiyor ve vücudu kadifemsi saçları ve sıcak teniyle lezzetli bir battaniye gibi benimkinin üzerine düşüyor. Çoktan duş almıştık ve ben külotuma kadar soyundum.

Geceliğini tutup kaldırıyorum ve çıkarıyorum. Sonra onu yatağın ortasına yerleştiriyorum ve ışığı söndürüyorum.

"Güvenlik görevlisiyle aran nasıl?" Ona kıvrılıyorum ve parmaklarımı kalça kemiği boyunca gezdirerek teninde bir ürperti uyandırıyorum.

"Erin... farklı."

Erin eski bir asker. Ve çok sert bir kadın. Jake'in Conor'ı kameradan izlemesi için bir adam tutmayacağını bilmeliydim. Ama Erin'in tek yaptığı bu değil.

Kapsamlı bir teknik geçmişe sahip ve gözetleme ekipmanımızın işlevselliğini geliştirdi. Conor'ı mobil bir cihazdan izlerken Raina'nın her hareketini gölgeleyebiliyor.

Raina gözümün önünden her ayrıldığında hâlâ endişeleniyorum ama Erin sığırlara ve bitirilmesi gereken işlere odaklanmamı sağladı.

"Sadece birkaç gün daha." Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

En tatlı sesi çıkarıyor, fısıltılı bir rahatlama iniltisi ve göğsüme daha da sokuluyor.

Beni acıtıyor. Yatıştırdığı kadar sızlatan bir sızı.

Bazen gece uyandığımda bana karşı hareketsiz olduğunu hissediyorum ve nabzını kontrol edene kadar nefes alamıyorum. Ya da akşam yemeği için eve geldiğimde ve o arka kapıda beni , felç oluyorum

gizlenemeyen bir özlem acısıyla.

Bu duyguların derinliğini bölümlere ayıramıyorum. Ona duyduğum aşk kadar zarif, yoğun ya da korkutucu derecede savunmasız bir şey daha önce hiç yaşamadım.

Her şeyden çok, John Holsten'ı avlayıp ölümüne dövüşürken onu yatağımıza zincirlemek istiyorum. Çünkü onu kaybedersem.

Yapamam. Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Ciğerlerimi bu inançla dolduruyorum ama korku azalmıyor. Çoğalıyor.

Ertesi gün öğleden sonra, geçici bir ağılın etrafındaki çelik çitin parmaklıklarına tırmanıp seğiren kulaklar ve böğüren ağızlar denizini tarıyorum. Göğüslerimin arasından ter damlıyor. Uzuvarım yorgunluktan titriyor ve düşününce, bugün sadece sekiz saatlik dayanılmaz bir işimiz kaldı.

Şafaktan beri Maybe ile birlikte olukları yönetiyor, kapıları çalıştırıyor ve sığırları bir yerden başka bir yere sürüyorum. Güneşin sıcaklığı ve durmadan yürümek ve kaldırmak vücuduma zarar veriyor. Bu gece kovboyumla birlikte yatağıma girip ağırlarımı dindirmek için sabırsızlanıyorum.

Ama şu anda, bayılmadan önce bu çiftçilere biraz yiyecek vermem gerekiyor.

Lorne'un siyah Stetson'unu, sığırların muayene, damgalama ve aşılama için beklediği hayvanların yanında görüyorum.

Bir buzağının yanına çömelmiş, yakışıklı yüzü yorgunluk ve gerginlikle gölgelenmiş.

Bir basamak daha tırmanıp sürünün üzerine çıktığımda, sanki ağılın öbür ucuna kadar beni hissetmiş gibi hareketsiz kalıyor.

Başını kaldırıyor, ardından o yeşil gözleri geliyor ve midem bir arı kovanı gibi vızıldıyor. Etrafında öyle güçlü, kendine güvenen bir aura var ki onu ta buradan hissedebiliyorum.

"Öğle yemeği," .

Ensesini ovuşturuyor ve kaşlarını çatarak araziye, yanımda duran güvenlik görevlisine ve tekrar bana bakıyor.

Evet, yemek almak için eve koşmam gerekiyor. Evet, Erin her zaman yanımda olacak. Ve evet, hemen döneceğim.

Beni duyuyor. Hoşuna gitmiyor ama başıyla onaylıyor. Erin ata binmediği için beni cipiyle geri götürdü.

Evde aceleyle mutfığa giriyor, meyve doğruyor ve barbekü sandviçlerini bir araya getiriyorum.

Erin masada oturmuş, sıkılmış bir ifadeyle elindeki cihaza bakıyor. Asla konuşmaya başlamıyor ve genellikle sadece tek heceli cevaplar veriyor.

Kahverengi saçları, başının üzerinde yüksekte duran bir at kuyruğu şeklinde düzleştirilmiştir. Minimal makyajı keskin elmacık kemiklerini öne çıkarıyor ve kargo pantolonu ince bedenini sarıyor. Sert ve militan bir şekilde güzel.

Tahmin etmem gerekirse, otuzlu yaşlarının sonunda ve bekar.

"Yani..." Yiyecekleri büyük bir soğutucuya dolduruyorum. "Evli misin? Çocuğun var mı?"

"Hayır," diyor dalgınca, gözleri ekrana sabitlenmiş. Sonra dişleri sıkılır. "Kahretsin."

Kafatasımın içinde soğuk bir şimşek çakıyor. "Sorun ne?"

"Hiçbir şey. *Henüz*."

Ayaklarım beni masaya taşıyor ve omzunun üzerinden eğildiğimde tenim ürperiyor.

Elindeki ekran, veteriner kliniğinin birden fazla kamera görüntüsüne bölünmüştür. İçeride,

dışarıda, görüntülerde Conor hiçbir yerde görünmüyor.

"Yaşlı bir kadın Basset Hound cinsi bir köpek getirdi." Erin kamera açıları arasında geçiş yapıyor ve her birinin bazı kısımlarını büyütüyor. "Kadın ve Conor tasmalı köpekle birlikte arka kapıdan çıktılar."

"Oh." Rahatlamış bir nefes çıkar. "Sadece dışkı örneği alıyorlar."

"Evet, biliyorum. Ama lanet köpek kadını görüş alanından çıkardı. Bir dakika sonra da Conor onu takip etti." Hayal kırıklığı sesine sızıyor. "Ona özellikle kameranın görüş alanından çıkmamasını söyledim. Ona sınırların nerede olduğunu bile gösterdim."

"Ara onu." Nabzım hızlanıyor ve parmaklarımı sandalyesinin arkasına sıkıştırıyorum.

"Telefonu tezgahın üzerinde." Ekranı kliniğin arka odasını gösterecek şekilde değiştiriyor ve cep telefonunu yakınlaştırıyor.

Kliniğin arkasındaki çimenlik manzaraya geri döner. Ağaçlar alanı çevreliyor. Bir zamanlar vadinin üzerinde bir gölgelik oluşturan aynı ormanlık alan.

Çim ve topraktan oluşan canlı yayın o kadar hareketsiz ki bir fotoğraf olabilir. Hiçbir şey hareket etmiyor. Saniyeler geçiyor ve Conor geri dönmüyor.

Köpeğin işini yapması dakikalar ya da daha uzun sürebilir. Kendime bunu söylerken bile midem düğümleniyor.

"Gidip kontrol etmem gerek." Erin ayağa kalktı, anahtarlarını aldı ve beni düşünmek için durakladı. "Seni burada bırakamam."

Çoktan harekete geçtim. Onu evden dışarı kadar kovaladım ve cipine giden yolun yarısında kayarak durdum. "Geri bir silah alacağım."

"Hayır." Hızlı yürüyüşünü yavaşlatmadan elindeki ekrana bakıyor. "Hâlâ dönmedi ve ben de beklemeyeceğim. Arabaya bin."

boş ifadesi kırışıyor, teni solgunluğun korkunç bir tonuna bürünüyor. Endişeli. Aceleyle cipe binerken boğazım düğümleniyor.

Jake'in ona bu görevle ilgili verdiği tek bilgi, tacizci babasının Conor ve beni tehdit ettiğiydi.

Erin John'un fiziksel eşkalini biliyor ve onun silahlı olabileceğini ve yalnız çalışmadığını biliyor. Ama onun ne kadar tehlikeli ve kurnaz olduğunu bilmiyor.

Klinik sadece birkaç mil ötede, güney merasının yakınında. Conor genellikle yürüyerek ya da motosikletiyle gider. Ama Jake bütün hafta onu bırakıp aldı.

Erin arabayı malikânenin önündeki yola çeker ve oraya giden en hızlı yolu seçer, keskin bakışları kucağındaki ekranla ön cam arasında gidip gelir.

"Jake'i aramanı istiyorum." Sakince telefonunu kaldırır, bir göz atar ve cebine geri koyar. "Boş ver. Sinyal yok."

İçimi acı dolu bir titreme kaplarken bir kolumu belime doluyorum. "Sence ona bir şey mi oldu?"

"Aşırı bilinçli ve her olasılığa açık olmak için para alıyorum." Bu

bir cevap değil.

Sık ağaçların arasından geçen çakıllı bir patikaya sapıyor. Lastik izleri arasında diz boyu otlar büyüyor ve her isyan eden sinirlerimi sarsıyor.

Bir sonraki köşeyi döner ve frene basar. Birkaç metre ileride, bir şey yatıyor

Yolda. İnsani bir şey.

Kaslarım kilitleniyor ve nefesim göğsümde donuyor.

Conor çakılların arasında yüzüstü yatıyor, kızıl saçları yüzünü örtüyor, vücudu hareketsiz ve iki büküm, sanki bir koşunun ortasında yığılmış gibi.

"Oh hayır oh hayır oh hayır." Panik omurgamı kavıyor ve ciğerlerim birbirine çarpıyor. Birinden mi kaçıyordu? Yaralandı mı? Öldü mü?

Hayır. Hayır, bu mümkün değil.

Uyuşmuş parmaklarımla kapının kolunu tutmaya çalışıyorum.

"Arabada kal." Erin omuz kılıfından bir tabanca çıkardı ve sert bakışlarını bana çevirdi. "Kapıları kilitleyin ve dışarı çıkmayın. Ne olsun. Anlaşıldı mı?"

Başımı sallayarak kapının kolunu bırakıyorum ve ağzımdan çıkan hıçkırığın üzerine bir elimi kapatıyorum.

Silahsızım ve histerik olmak üzereyim. Lorne bu kadına beni koruması için para ödüyor ve onun soğukkanlılığı ne yaptığını bir kanıtı.

Çıkarken arabayı çalışır durumda bırakıyor, kapıyı kapatıyor ve silahını hazır bir şekilde tutuyor. Kilitlere vuruyorum. Sonra hareket etti.

Hafif adımlarla, vücudunun hareketiyle savurarak, dikkatini çevredeki ağaçlardan ayırmadan Conor' doğru sürünüyor.

O yaklaşırken Conor kıpırdamıyor. Bir bile.

Ölmüş olamaz. Ölmüş olamaz.

Zihnim dehşetle dolup taşıyor. Mide bulantısı içimi kaplıyor ve kulaklarım korkunç bir çarpıntıyla çnlıyor.

Lütfen, Conor. Lütfen .

Erin onun yanında durur ama aşağı bakmaz. Gözleri çevreyi araştırıyor ve inceliyor, silahı uzattığı ellerinde sabit duruyor.

Durgunluk süresi içimi dışına çıkarıyor.

Sonunda çömeldi ve iki parmağını Conor'ın boğazına dayadı.

Nefesimi tutuyorum.

Çenesi bana doğru eğiliyor ve ağzının "*Alive*" kelimesini oluşturmasını izliyorum.

Ciğerlerim büyük bir rahatlama hissiyle boşalıyor ve gözyaşlarım sel olup akıyor.

Ayağa kalkıyor ve silahı, patlamasının havayı titretmesinden bir milisaniye önce ağaçlara doğru sarsılıyor.

Erin dizlerinin, kalçalarının, omuzlarının yavaşça çökmesiyle yere düşerken yankısı içime işliyor. Kafası yere çarptığında, gözlerinin arasındaki delikten çakılların üzerine kan fişkırıyor.

Elim boğazıma doğru uçuyor. Çenem acı verecek kadar kilitleniyor ve nefeslerim hiperventilasyonlu patlıyor.

Ağaçların arasından bir kadın çıkar, gri saçlarını gevşek bir topuz yapmıştır ve tabancasını Conor'ın katatonik bedenine .

Tanıdık olmayan gözleri benimkilere dikiliyor ve ince, solgun dudakları "*Çık dışarı*" emrini şekillendiriyor.

Lorne arazinin diğer tarafında, kilometrelerce uzakta. Hiçbir silah sesi onu uyaramaz.

Beni aramaya gelmesi için yeterince uzun süre ortalıkta yok muyum?

Erin telefonunu yanına aldı, bu yüzden acil arama yapamıyorum. Cip hâlâ çalışıyor ama uzaklaşmaya çalışırsam Conor'ı vuracak.

Eğer bu arabadan çıkarsam, beni alırlar.

Bu düşünce beni bir baş dönmesi dalgasıyla vuruyor ve görüşümde siyah noktalar oluşturuyor. Kusacakmışım gibi hissediyorum.

Vücudumun üst kısmını hareket ellerimi kaydırarak torpido gözünü ve boşlukları aradım.

koltuklar ve konsol arasında. Kilitli. Boş. Silah yok. Kendimi savunmak için kullanabileceğim bir şey yok. Conor ne kadar kötü yaralanmış? Görünürde kan ya da yok. Onu mı?

Ya bunun ortasında uyanırsa?

O bir savaşçı. Kendini öldürtecek.

Uzaktan bir motor sesi geliyor. İleride mi? Kalbim hızla çarparken, bir sedan köşeyi dönüp bize doğru gelirken öne doğru eğildim.

Kadın bunu kabul etmiyor. Silahı Conor'dan uzaklaştırmıyor. Parmağını tetikten çekmiyor.

Araba ondan birkaç adım ötede durur. Sürücü koltuğundan bir adam iniyor ve bagaj açılıyor.

Gümüş rengi saçları ve tozlu kot pantolonuyla kadınla aynı yaşlarda görünüyor.

Adam Erin'in cesedine doğru ilerlerken, onu kaldırıp arabanın içine atarken birbirlerine bakmazlar.

Bagaj

Acı göğsüme saplanıyor ve boğazımda safra kaynıyor.

Bu işin arkasında John var. Bu insanları benim için gönderdi ve eğer işbirliği yapmazsam

Conor yaşamayacak. Ona geri dönmektense ölümü seçerdim ama Conor'ın ölümünü asla seçmezdim.

O da bunu biliyor.

Sessizce gitmemi sağlamak için Conor'ı buraya getirdiler.

"Arabadan çık!" Kadın tüm vücudumu titreterek bağıyor. İçgüdülerim kaçmamı, direksiyonun arkasına atlamamı ve cipi geri vites takmamı söylüyor. Ama Conor...

Onu bırakamam.

Kadın , silahı Conor'ın kafasına dayadı ve gözlerimle buluştu.

Ön cam.

Bedenim hareket etmeyi reddediyor, uzuvlarım donmuş ve tepkisiz.

Ta ki tetiğe baskı uygulayana kadar.

Kapıya doğru fırlıyorum, kilide ve kola çarpıp yuvarlanarak dışarı çıkıyorum. "Ateş etme.

Lütfen ateş etmeyin."

"Dinle küçük kız." Kadın tetiği geri çeker ama silah Conor'ın kafasına dayanmaya devam eder.

"John kızıl saçlı kızın ölmesini istemiyor. Bunu oğluna yapmaktan nefret edeceğini söyledi. Ama sana söyleneni yapmazsan, bu tetiği çekeceğim."

Erin'i zaten pişmanlık duymadan öldürdü ve Conor'ı da o arabanın eklemeye kararlı görünüyor.

Kalbim bir buz kütesinin içinde çınlarken ellerimi kaldırıyorum. "O sana ne ödüyorsa, biz daha fazlasını ödeyeceğiz. Fiyatı söyle."

Lorne ve Jake hayatlarımız karşılığında çiftliği satacaklardı. "Her şeyin bir bedeli yoktur." Alay ediyor.

Yani John onlara paha biçilmez bir şey teklif etti. Ya şantaj yapıyor ya da sevdiği birinin hayatını başlarının üstünde sallıyor.

"Çocuklarınızdan birini mi tehdit ediyor?" bakıyorum. "Oğlunuz mu? Bir kızı mı?" Adam gerildi ve gözleri odağını kaybetti.

"Bu kadın senin karın mı?" Ona sordum.

Elini yumruk yapıyor, parmakları evlilik yüzüğünün etrafında kıvrılıyor.

"John bana küçük kız kardeşimi kurtaracağını söyledi." Conor'a doğru temkinli bir adım attım.

"Üç . Kocaman kahverengi gözleri vardı. Bir gülümsemesi vardı..." Bir nefes çekiyorum ve ağzım titreyerek kendi gülümsememe dönüşüyor. "Sadece hissettin, biliyor musun? Bana her baktığında, o değerli gülümsemeyi çok derinlerde hissettim.

Ama bunu bir daha asla yaşayamayacağım. Sekiz ay önce öldü."

Kadın bana dönmeden önce çift acı ve kararlılık dolu bir bakış paylaşıyor.

"Kocam seni uyutmak için bir iğne yapacak. Eğer onunla savaşırsan..." Çömelip Conor'ın

bacaklarına sarılıyor ve silahı kızıl saçlarının arasına sokuyor. "Bu kız kardeşine katılıyor."

Tüm tek bir kalp atışına dönüşüyor ve yanımdaki motorun gürültüsüne, adamın ayakkabılarının altındaki çakılların çitirtisine ve gölgelikten süzülen güneş ışığının serpintisine karşı duyarlılığımı artırıyor.

Adam göğüs cebinden bir şırınga çıkarıyor ve ilerliyor. Conor'ı bayıltmak için bunu mu kullandılar?

"Bundan uyanacak mı?" Dizlerim titriyor. "Onu öldürmeyeceksin."

"Yakında uyanacak. Hatta çarpmasın diye onu yoldan çekeceğiz."

Ne yapmam gerekiyor? Kendimi savunma eğitimi ve atış talimi beni buna hazırlamadı. Eğer saldırırsam, Conor ölür. Çılgılık atıp kaçarsam, Conor ölür.

Onu kurtarmanın tek bir yolu var.

Kontrolsüzce titreyerek bileğimdeki bileziği kavriyorum, dirseğimin üzerine kaydırıyorum ve kolumun yukarısına sıkıştırıyorum. Onu kaybetmek istemiyorum. Ne olursa olsun, ondan bir parçanın yanımda olmasına ihtiyacım var.

Çok üzgünüm, Lorne.

Bakışlarımı Conor'a dikip kollarımı kaldırarak bir adım öne çıkıyorum.

Adam yanıma uzanıyor ve pistona basarken şırıngayı boynuma saplıyor.

Sızı elimi tokatlamak için kaldırmama neden oluyor. Büyük bir kan damarına çarptığından eminim, çünkü tüm hareket ve düşünceler anında yavaşlıyor.

Bir adım atıyorum ve lanet olsun, bu çok zor. Her şey çok büyük bir görev gibi görünüyor.

Süzülürken, dönerken ve karanlığa doğru yuvarlanırken tutacak bir şey bulmak için bir elimi önümde sallıyorum.

Dişlerimi sıkarak bir danayı yerine oturtuyorum ve bakışlarımı yüzüncü kez ağılların üzerinde . Raina gideli epey olmuş.

Ne kadar sürecek? Otuz dakika mı? Daha uzun mu?

Göğsüm sıkışıyor. Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı.

Markalama aletlerini bırakıp oluklara doğru koşuyorum ve yol boyunca Erin'in telefonunu arıyorum. Sesli mesaja yönlendiriyor.

Kafa derim ürperiyor. Erin burayla ev arasında kalsaydı, servis menziline dışında olmazdı. Tekrar deniyorum.

Sesli mesaj.

"Jake!" Sığırları gütmeye ve ayırma karmaşası arasında geniş omuzlarını arıyorum ve onu römorkların yanında görüyorum. "Jake!"

Bir çiftlik görevlisiyle konuşmasını bitirip bana doğru ilerliyor.

"Raina gideli oldu." Ona yaklaşırken kalbim küt küt atıyor. "Erin telefonlarıma cevap vermiyor."

Bakışları tarlada geziniyor ve kaşları şapkanın altında düğümleniyor. "Lanet olsun." Telefonunu çıkarır ve bir arama yapar.

Koyu renk gözleri benimkilere kaymadan önce bir sonsuzluk gelip geçiyor. "Conor açmıyor." Jarret'i uyarıyoruz ve at sırtında eve doğru koşuyoruz.

Bu şimdiye kadar en uzun yolculuktu. Conor'ın tecavüzcüsünü yakalamak için yaptığım yolculuktan daha uzun. Wyatt Longley'i öldürdükten sonra polis arabasıyla yaptığım yolculuktan daha uzun. Parmaklıklar ardında geçirdiğim sekiz yıldan daha uzun.

Zihnim, Raina ve Conor'ın mutfak zemininde kanlar içinde ve cansız yatmasıyla son bulan, uğultulu kâbus uçuşumuna dalıyor.

Jake ve ben arka verandaya ulaştık, attan indik ve eve girdik.

Kapıyı açtığımızda içimize doğru müzik patlıyor. Sağır edici ve ürkütücü, hışırtilı bir ses hoparlörlerden *Ain't No Sunshine*'in alternatif bir versiyonunu mırıldanıyor.

Şarkıyı iyi biliyorum ama bu daha önce duyduğum bir cover değıl.

"Raina!" Gürültüyü bastırmak için bağıriyorum.

Jake ofise doğru yola çıkıyor ve ürpertici melodi beni boş mutfağı kadar takip ediyor.

Yerde kısmen dolu bir soğutucu duruyor. Bitmemiş yemek hazırlıkları tezgahlara dağılmış durumda.

Midem dibe .

Çamurluğu, ortak alanları, yatak odalarını ve her iki verandayı da kontrol ettim. Burada kimse yok. Boğuşma izi .

Erin'in cipi de gitmiş.

Ayak işleri mi vardı? Raina'nın mülkü terk etmemesi gerekiyordu.

Erin'in telefonunu tekrar aradım ve sesli mesaj aldım.

Panik yapmayın.

Kükreyen nabzımın arka planında *Ain't No Sunshine* sona eriyor ve yeniden başlıyor.

Mırıldanan enstrümanların alt tonunda Kızılderili etkisi var. Şarkının orijinali akıldan çıkmıyor ama bu versiyonu kemiklerime buz gibi bir korku salıyor.

Yumruğumu vurmak için müzik setine doğru hışımla ama Jake ofisten koşarak çıkınca geri çekiliyorum. "Conor klinikte değil." Şapkasını çıkarıp parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Ben gittim.

video kayıtları aracılığıyla. Bir müşteri -bir kadın ve köpeği- ile dışarı çıkmış ve geri dönmemiş."

Ellerim o kadar sert kenetleniyor ki eklemlerim baskının altında patlıyor. "Ya Raina?"

"Erin'le birlikte gitti." Bana doğru adım atıyor, yüzü bembeyaz ve gözleri mutfağa monte edilmiş kamerada. "Erin masadaydı, cihazındaki video yayınlarını izliyordu. Conor'ın görüş alanından çıktığını görmüş olmalı. Sanırım kontrol etmek için . Raina da isteğiyle onunla gitti ama kliniğe hiç gelmediler."

İnançsızlık, inkâr ve dehşet dolu bir sisin içinden birbirimize bakıyoruz. Müziğin ağırlığı, her notası yavaş ateşlenen bir top gibi yankılanarak yaşadığımız şoka nüfuz ediyor.

"Bu Wovenhand." Jake gözlerini müzik setine dikti. "John'un en sevdiği şarkının çarpık bir yorumu."

"John'un şarkısı olduğunu biliyorum ama nasıl çalışıyor bu?"

"Kameralara ve ses sistemine şifresi olan herhangi bir cihaz tarafından erişilebilir."

"Erin'inki gibi." Nabzım derimin altında atıyor.

"Ya bu işe karıştı ya da elektronik cihazlarına el koydu." "Şifreyi değiştir."

"Çoktan yaptım."

Manik bir enerji dalgası sinirlerimi ve uzuvlarımı sarsarken kaslarım geriliyor.

Bu şarkı John'un bir mesajı, onun bize güvenliğimize, korumalarımıza ve kızlarımıza sızdığını söylemenin hastalıklı bir yolu.

Nerede olduğunu ya da onu nasıl bulacağımızı bilmiyoruz ama burada öylece duramayız. Gitmeli, aramalı, avlanmalı ve onları geri getirmeliyiz.

Jake de aynı sonuca varırken göğsü kabarıyor. Aynı anda hareket ediyoruz.

Ön kapıdan çıkıp otoparktan geçerek kamyonetime doğru ilerliyorum. "Ben sürerim." Atlıyoruz ve gaza basıyorum, avuçlarım kayganlaşıyor ve boğazım .

Ben çakıl taşları tükürerek veteriner kliniğine doğru hızla ilerlerken Jake, Erin ve Conor'ı tekrar aramaya çalışıyor. Ormanın içinden arka yoldan gidiyorum ve işte o zaman onu görüyorum.

Durmaya çalışırken lastikler gıcırıyor.

"Aman Tanrım." Kamyon hala hareket halindeyken Jake kapıyı açtı. "Conor!"

Bir elini boynuna götürmüş, yolun ortasında duruyor. Rahatlamam dalgalar halinde çöküyor

dehşet verici bir farkındalıkla.

Raina burada değil.

Conor kollarını kaldırıp ona doğru uzanırken Jake kamyonundan dışarı koşar.

"Ne oldu?" arkasındayım, ağaçları ve yolu tarıyorum, kulaklarım hareket sesleri için zorlanıyor.

"Raina nerede?"

Jake Conor'ı kollarının arasına alır ve yüzünü onun saçlarına gömer.

"Bilmiyorum. I..." Nefesi kesiliyor ve eli boynuna gidiyor. "Bana bir sakinleştirici enjekte edildi.

Bir kadın... Basset cinsi köpeğini parazit için getirmişti. Onunla birlikte dışarı çıktım ve çığlık atmaya başlayana kadar kamera menzilinde kaldım. Nöbet geçirdiğini iddia ederek köpeğin üzerine yığıldı. Hiç düşünmedim. Sadece tepki verdim ve yanına koştum." Keskin bir nefes aldı ve bakışları bana yöneldi.

"Az önce Raina'nın nerede olduğunu mu sordun? Kayıp mı?"

Jake gözlerime bakıyor ve onu kamyonete taşıyor. koltuğa oturtup pençeleriyle vücudunda yara olup olmadığını araştırıyor. "Ne tür bir sakinleştirici? Hastaneye gitmeli ?"

"Hayır, ben sadece..." Boğazına dokunuyor. "Boynum ağrıyor. Beni bu kadar hızlı hareketsiz bıraktığına göre muhtemelen Etorfin ya da benzeri bir şeydi. Ana risk, anında ölüme neden olan aşırı dozdur. Hâlâ buradayım, yani..." Omuz silkiyor.

"Lanet olsun, siktir!" Jake ona doğru fırladı, yüzünü öptü ve bir elini saçlarına doladı. "Raina kayıp." Sabırsızlık omurgamı yakıyor. "Hatırladığın her şeyi bilmem gerek.

O kadınla ilgili her ayrıntı ve söylediği her şey."

"Oh, hayır. Tanrım, Lorne." Kadının fiziksel tasvirlerini ve parazitler hakkında yaptıkları otuz saniyelik konuşmayı hızlıca özetlediğinde ifadesi şok ve dehşetten parçalanıyor. "Kliniğin dışında yanına eğildiğimde şırıngayı hazırlamış olmalıydı. Hareket ettiğini bile görmedim. Köpeğe odaklanmış, kadının neden çığlık attığını anlamaya çalışıyordum.

Sonra boynumda bir sızı hissettim. Ne olduğunu biliyordum ama tepki verecek zamanım yoktu. Bir ton tuğla gibi çarptı. Sonra burada uyandım. Tek başıma." Eliyle yolu işaret ediyor. "Sen gelmeden önce belki üç ya da dört dakika."

Jake saatine baktı. "Ne kadar sürecektir?" Ben soruyorum.

"Bir saat boyunca komadaydı."

Ellerimi titreterek ve esneterek kamyonundan uzaklaşıyorum. "Kaltağın Conor'ı buraya, kameraların olmadığı bir yere getirmesi ve takası yapması için bir saat."

"Raina için bir takas mı?" Conor'ın nefesi kesilir.

Sertçe başımı sallıyorum. "Ana yoldan malikaneyi izlemek ve son dört gündeki düzenimizi belirlemek kolay olurdu. Raina öğle yemeği için eve gidiyor, hep aynı saatlerde, hep Erin' birlikte ve asla yalnız kalmıyor. John, Erin'in senin kaybolduğunu fark edip bu tarafa gelmesini bekliyordu ve Raina'nın gelmek zorunda kalacağını biliyordu."

Bu Raina için bir tuzaktı, Conor'ı rehine olarak kullanıyordu. Bir hayata karşılık başka bir hayat. John onu aldı.

Kız onun elinde ve aklından geçenleri hayal bile edemiyorum.

İsteddiği araziye sahibim, kaybettiği sığır işletmesini işletiyorum ve aşık olduğu kadının kalbini ele geçirdim.

Onun ve benim ona karşı işlediğimize inandığı suçlar için onu cezalandıracak.

Görüş alanımdan çıkan yolun sonuna bakıyorum. Bu noktadan yapacağım seçimler ve atacağım adımlar, Raina'nın olduğu kadar benim de hayatımın geri kalanını belirleyecek.

Kalbim gümbür gümbür atıyor, içimde bir savaş veriyor.

Bir tarafta silah sesleri, ılınlık ve akılsız bir öfke cehennemi. Diğ er tarafta ise mantık, odaklanma ve soğuk çelikten keskin bir kılıç.

Hırılıtlı, dürtüsel, tutkulu bir ateş fırtınasına karşı metodik, duygusuz, affetmeyen bir kılıç. Kazanan benim beslediğimdir.

John restoranda Raina'ya saldırdığında, ateşini ben besledim ve o kaçtı.

Kontrolle ihtiyacım var. Çalışkanlık. Hesaplama. Kalpsizlik.

İçimde bir şeyler değışiyor ve o korkunç, belirleyici anda insanlığımı kaybediyorum. Onun yerine tek bir amaç yükseliyor. Tek bir düşünce. Tek bir duygu.

Buz gibi zalimlik.

Kamyona dönüyorum, odaklanmış, keskinleşmiş ve on adım sonrasını planlamış olarak. "Sakinleştiriciyi nereden buldular?" Direksiyonun arkasına tırmanıyorum.

"Gerçekten büyük hayvanlar için kullanılırdı." Conor koltuğının ortasına doğru kayarak Jake'e yer açtı.

O bindiğinde, ben de kamyonu sürüyorum.

"Klinikte o kadar güçlü bir şeyim yok." Boynunu ovuşturuyor. "Ama kasabada kaçan azgın boğaları devirmek için kullanıldığını gördüm. şerifin elinde bir şey olmalı."

şerif Fletcher.

John beş parasız ve çaresizdir ve geriye kalan tek arkadaşına başvurur. Tabii ki Fletcher da işin içinde. Saydım.

John'un yerini kolayca söylemeyecek ama ona başka seçenek bırakmayacağım. Buz kaslarımı sertleştiriyor. Hissetmiyorum.

şehvetten başka bir şey hissetmiyorum. Kan için şehvet.

Gazabımı hak eden herkesi yavaşça, duygusuzca ortadan kaldırma ihtiyacıyla sarhoş olmuş durumdayım.

Gücü kanımı kristalleştiriyor ve damarlarımı katılaştırıyor.

"Onu geri getireceğiz." Conor bacağıma dokunuyor ve bacağımdaki insanlık dışı sertliğı hissedince elini geri çekiyor.

iftliğ  vardığında park ediyorum, eve giriyorum ve yatak odasına doğru ilerliyorum. Tek başıma ve dizginlenmiş bir şekilde, yavaşlamıyorum ya da dolambaçlı yollara sapmıyorum.

"Ne oldu?" Jarret bana doğru koştu.

enem  l mc l dişlerden oluşan elik bir ereve, kemirici, amansız kemik ve siniri ezme ihtiyacını hapsediyor.

Yatak odasında silahları, cephaneyi, bıçakları ve diğ er teçhizatı toplarken bir yandan da her bir silahın nasıl kullanılacağını zihnimde canlandırıyorum.

Raina havayı bu mekana yerleştiriyor ama ben etrafıma bakmıyorum. Bakamıyorum. Bu kalbime bir bıçak saplar ve beni g ten düşürür.

İhtiyacım olan her şeyi aldıktan sonra, aklım bir sonraki durakta sabitlenmiş bir şekilde kamyonu doğru istikrarlı ve etkili adımlar atıyorum.

şerifin evi.

Dışarı çıkarken, fuayedeki konuşmanın yanından geçip gidiyorum. Jake, Jarret ve Maybe'ye olanları anlatıyor olmalı.

Ben verandaya çıkarken, Jake "Ben de seninle geliyorum." diye bağırdı. Güzel. Ona ihtiyacım var.

"Ben de gidiyorum." Conor diyor ki.

Jake ve Jarret aynı anda, "Hayır, değilsin," diye homurdandılar.

Benimle gelmesine izin vermeden önce kız kardeşimi odaya kilitlerdim. Bu ilk kez olmazdı. Onları kendi hallerine kamyonetime bindim.

Jake beni bekletmiyor.

"Jarret, Conor ve Maybe ile kalıyor." Yanımda kayıyor ve tabancasını yerleştiriyor.

Arabayı kenara çekip Fletcher'a doğru sürerken zihnimi toparlıyor ve her şeyi riske atmaya hazırlanıyorum. Yolun yarısında sessizliği bozuyorum.

"Sıfıra gidiyorum." Jake'in bakışlarıyla karşılaştım. "Sıfır uyarı. Sıfır merhamet. Sıfır kurtulan."

Ailem hariç. Altımız hayatta *kalacağız*.

Yolculuğun geri kalanında planı ve Jake'ten ne beklediğimi anlattım.

Gözleri kapalı dinliyor ve uzun, titreyen bir nefes alıyor. bitirdiğimde bana yeniden odaklanıyor ve çenesini çözüyor.

Fletcher'ın mahallesine arka taraftan giriyorum ve evinin birkaç sokak ötesine park ediyorum.

Ön verandasına yürüdük ve cipi garaj yolunda değildi.

Planladığımız gibi, işten eve ondan önce geldik.

Jake kapıyı çaldı, ben de görgü ve nezaket kurallarına uymasına izin verdim. Fletcher'ın karısı Mary'ye kocasıyla görüşmek istediğimizi söyledi. İleri geri konuştular. Fletcher'ı aramak istiyor. Jake acele etmemesini söylüyor.

Arama yok. Uyarı yok. Sürpriz unsuruna ihtiyacımız var.

Jake her zaman kız kardeşimde işe yarayan gülümsemesini , hepsi bu kadar. Mary bizi içeri davet ediyor ve kaderini mühürlüyor.

Mutfak masasının etrafında toplanıyoruz, bize tereyağlı bisküvi ve kahve ikram ediyor.

Konuşmanın çoğunu Jake yapıyor, sohbeti hafif ve tehditkâr olmayan bir şekilde sürdürüyor. Bize annelerimizle okula gidişimiz hakkında hikâyeler anlatıyor. Medeni bir dış görünüş sergiliyor ve bu kadın için hiçbir şey hissetmiyorum. Hissedemiyorum. İnsanlığım uykuda. Ailemin bu durumdan sağ çıkmasını istiyorsam öyle olmalı.

Jake tartışmayı tekrar hava durumu, tatiller ve kasaba dedikoduları konularına yönlendiriyor. Ve biz bekliyoruz.

Bir saatlik dış gıcırdatan sohbetten sonra panik . Rahatsız edici görüntüler. Korkunç düşünceler.

Zihnim, tüm varlığımla özlediğim kadın için bir umutsuzluk girdabına sürükleniyor.

John' ona yaptığı şeyler... Hayal etmeme gerek yok. Bir tecavüzcünün içinde gizlenen karanlık vahşeti gördüm. Vadide izlemek zorunda .

Bu deneyim beni şu anda içimi kemiren ıstıraba hazırladı. Yanan dürtüleri soğuk bir mantıkla donduruyorum. Duygular sıkı bir kontrol altında tutulmalı. Raina'yı geri almamın tek yolu buzbir hassasiyet ve berrak bir kafa.

Sonunda Fletcher'ın cipi garaj yolunda belirir. Jake masada kalıyor. Kocasına bir fincan kahve doldurmak için tezgâha doğru ilerlerken Mary'nin yanında duruyorum.

Doldurması için bardağımı uzatıyorum, böylece etrafta dolanmamdan şüphelenmiyor. O doldururken, Fletcher mutfağa giriyor ve duruyor.

Dizleri kahverengi üniforma pantolonunun içinde kilitleniyor. Düğmeli yakasının arkasında tendonları göze çarpıyor. Dudakları gri bıyığının altında solgunlaşıyor ve eli belindeki silahın üzerinde geziniyor.

Korkusu o bir saniyede kendini gösterir ve aynı hızla kaybolur.

"İyi akşamlar çocuklar." Üzerinde iğrenç altın meşe palamudu kordonları ve rozeti olan kahverengi, üç kenarlı şapkasını çıkarıp masanın üzerine koydu. Bakışları Mary'ye kayıyor, onda bir sıkıntı belirtisi arıyor, sonra bana dönüyor. "Bu zevki neye borçluyum?"

"John nerede?" Derimin altında kana susamışlık ürperirken kahveyi sakince bir kenara bırakıyorum. "Mary," diyor ona bakmadan. "Neden gitmiyorsun?"

"Mary kalıyor." Zayıf kolunu kavradım. "Bana John'un yerini söyle."
Bana doğru çekiştiriyor, kaçmaya çalışmaktan çok telaşla. "Fletcher?"
Fletcher kaşlarını çatıyor, eli silahına doğru seğiriyor. "Nerede olduğunu bilmiyorum-"

Bileğinden ve dirseğinden tutarak kolunu düz bir şekilde çekiyorum ve ulna kemiğini dizimin üzerinde kırıyorum. Kırılmayı hissediyor, çığlıkları duyuyor ve boğazımda alevlenen pişmanlığı yutkunarak bastırıyorum.

Şerif belindeki silaha davrandı ama Jake kendi silahını çoktan çekmişti ve birkaç metre öteden Fletcher'ın kafasına doğrulttu.

Mary yere yığılmış, hıçkırarak ağlıyor ve kolunu tutuyor. Ensesindeki gri topuzu onu ayağa kaldırıyorum.

"Her kemiğini kıracağım, Fletcher." Karşı çabalarını savuşturuyorum ve sağlam kolunu koyuyorum. "Sonra parçaları kesmeye başlayacağım."

"Ona John'un Kızılderiliyi nereye götürdüğünü söyle!" Titriyor ve feryat ediyor. "Söyle ona, Fletcher!"

Mary biliyor mu? Belli ki yerini bilmiyor. İlk aradan sonra sızdırırdı.

"Silahını ver." Jake biraz daha yaklaştı, tabancası nişan almıştı ve sabitti.

O ve Jarret pek çok adam öldürdü ve silah kullanma becerisi kusursuz. Mary'yi sallayarak dikkatini çekiyorum. "Bana bildiklerini anlat." Fletcher'ın yüzü

kızarır. "Mary, yapma-"

"Bugün John'un Hintli kızı almasına yardım etti. Onu nereye götürdüğünü bilmiyorum ama ben..." Sesi hıçkırıklara dönüşüyor. "Sadece tüm bunların istiyorum. Ailenle ilgili tüm bu işler... Bu bir enfeksiyon. Hayatımızdan çıkmasını istiyorum."

Kahretsin, bize gülümsediği, kahve ikram ettiği ve annelerimiz hakkında konuştuğu için onu ezmek istiyorum.

Kız arkadaşımın benden alındığını başından beri biliyordu. Siktiğimin kaltağı.

Kırık kolunu yan tarafına sıkıştırıyor ve ben diğer kolunu da dizimin üzerinden geçirirken çığlık atıyor.

"Dur." Fletcher ellerini kaldırır, gözleri acı ve çaresizlikten çılgına dönmüştür. "Sana söyleyeceğim.

Lütfen, ona zarar vermeyin."

"Silah," diyor Jake. "Yavaşça."

Silahı belindeki kılıftan çıkarıp Jake'e uzattı. "Loblolly Gölü'nde bir kulübem var. Güney tarafında. Raina'yı orada tutuyor."

"Sakinleştiricileri sen mi sağladın?" Mary'yi daha sıkı kavriyorum.

"Evet."

Sadece John'un Raina'yı yakalamasına yardım etmedi. John'a ona tecavüz etmesi için güvenli bir yer verdi.

Ömür boyu arkadaş olduklarını biliyorum ama şimdiye kadar bu ilişkinin derinliğini anlamamıştım. John'un Fletcher'a sunacak hiçbir şeyi yok. Bu işte birlikteler çünkü arkadaşlar böyle yapar ve bunu annem öldüğünden beri ve muhtemelen ondan çok daha önce yapıyorlar.

Onlar ruhun etinde sadece barut ve keskin çelikle çıkarılabilecek kanserli bir lezyondur.

Mary'yi bırakıyorum ve tabancamı kemerimle kuyruk sokumum arasında sıkıştığı yerden çıkarıyorum. Mary Fletcher'ın kollarına koşarken, Jake'e kamyonetimin anahtarlarını fırlatıyorum.

Tek kelime etmeden evden çıkmadan önce silahımı Fletcher'a doğrultmamı bekliyor.

Kamyoneti çekip planın geri kalanını uygulayacak.

Bu sırada Mary, kırık kolunu nazikçe muayene eden Fletcher'ın göğsüne yaslanarak ağlar.

"Onu hastaneye götürmem gerek." Bana bakıyor, gözleri yalvarıyor. "Sana kulübenin yerini tarif edeceğim. Neye ihtiyacın olursa. Sadece gitmemize izin ver."

"Yol tarifine ihtiyacım yok. Sen ve Mary beni oraya götürüyorsunuz."

Beton bir zeminde sırtüstü yatarken uyanıyorum, görüşüm bulanık, kaslarım zayıf, zihnim sersem. Çok yorgunum. Bir sürü soru. Conor iyi mi? Lorne ne olduğunu biliyor mu? John nerede?

Neredeyim ben?

Başımı kaldırıyorum ve nefes almayı kesiyorum.

Boş depo, beton duvarlar, çelik kapı, bantlanmış bilekler, dağınık kıyafetler - hepsi çevremde, ama dikkatim bedenime kilitlenmiş .

Tamamen çıplağım ve içime girdiğini anlamak için bacaklarımın arasına dokunmama gerek yok. Islaklığı hissediyorum. İstismarı. İhlali.

Midem kabarıyor ve yanıma yuvarlanıyorum, hava almak için savaşıyorum ve mümkün olduğunca sessiz kalırken kusmamaya çalışıyorum.

Ben katatonikken bana tecavüz etti.

Karşı koyamadığımda beni zorladı.

Gözyaşlarım gözlerime bulaşıyor ve bağlı ellerimi yanaklarımda gezdiriyorum, siliyorum, sızlanıyorum ve her tarafım titriyor.

Hatırlamıyorum. hissetmeye, koklamaya ya da duymaya zorlanmadım. Olduğunu biliyorum ama hatırlamaktan kurtuldum.

Bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayacağım.

Nefes alışım hızlanıyor, sesim yükseliyor. Ter tenimi ıslatıyor ve sıkışık odanın envanterini çıkarırken korku bedenimi sarıyor.

Kapının sürgüsü anahtar gerektiriyor. Burada benim üzerimden çıkardığı kıyafetlerden başka bir şey yok.

Vücu

t. Bundan nasıl kaçacağım?

Omuzlarım içe doğru kıvrılıyor ve koli bandını alnıma bastırarak şiddetli bir şekilde sallanıp titriyorum.

Soğukluk tenime, kanıma, kemiklerime sızıyor. Kulaklarımdaki gürleyen davulu duyamıyorum.

Bu oluyor.

Yakalandım. Kafeslendim. Çırılçıplak. Bunu durduramam. Onu uzaklaştıramıyorum. Dayaklar, öfkesi, tenimdeki eller, hareket etmesinin mide bulandırıcı hissi... Bununla yüzleşmem.

Bunu bir daha yapmayacağım.

Bana daha önce tecavüz ettiğinde farklıydım. Kopmuştum, katılaşmıştım, bıkmıştım ve Tiana'nın hayatı için savaşıyordum.

Ama hâlâ uğruna savaşmam
gereken bir hayatım var. Kendi
hayatım.

Lorne için.

Eğer ona geri dönmenin yolunu bulamazsam, bu beni olduğu kadar onu da mahvedecek.

Bu felç edici korkuyla savaşmalıyım. Düşünmeli, hazırlanmalı ve güçlü olmalıyım.

Koli bandını ağzıma götürüp çiğnemeye başlıyorum, bir yandan da tüm duyularımı kapının dışındaki sessizliğe odaklıyorum. Çelik bariyer o kadar kalın ki, birini duyabilir miyim? hiç boşluk yok, sesin geçebileceği hiçbir yer yok.

Burası bir çeşit güvenli oda mı? Küçük bir dolap büyüklüğünde, penceresiz ve cüruf taşından yapılmış.

Dişlerim koli bandına takılıyor, diş etlerime bir ağrı saplanıyor.

Neden çiğniyorum ki? Lorne bana bundan nasıl kaçacağımı gösterdi.

Ayaklarımı altına çekerek sendeleyerek ayağa kalkıyorum ve kendimi duvara yaslıyorum. Oda dönüyor ve bacaklarım titreyerek pes ediyor.

Kaç kez uyuşturuldum?

Parmağımı boğazıma soktuğumda iki enjeksiyon bölgesinde morarma hissediyorum. Bir diğeri dirseğimin iç tarafında alevleniyor.

Dişlerimi sıkıyorum ve bağlı kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum. Gözümün ucuyla gitar telli bileklik pazumda parıldıyor. Hala bende. Lorne benimle. Bu düşünce nefes almamı kolaylaştırıyor.

Duruşumu sabitleyerek karın kaslarımı sıkıyorum ve dirseklerimi birbirinden ayırırken kollarımı olabildiğince hızlı ve sert bir şekilde karnıma doğru indiriyorum.

Koli bandı . Acı yok. Küçük bir zafer.

Kıyafetlerimi gözden geçiriyor ve seçeneklerimi değerlendiriyorum. Çizmenin kare burnu sert deriden. kafasına vurabilir miyim? Bu onu bayıltır mı? Onu iplerle boğmaya çalışırsam külot yırtılır. Kesik şort ve tişörtle ne yapabileceğimden emin değilim ama alttan telli sütyen boğmak için doğru uzunlukta ve şekilde.

giyip sütyen hariç her şeyimi giydikten sonra dikkatimi tavandaki tek ampule veriyorum. Duvarda çekme düğmesi ya da kolu yok.

Ampülü döndürmek için bir inç fazla kısayım, bu yüzden sokette gevşetmek için birkaç sıçrama gerekiyor.

Karanlık odayı kaplıyor ve ben nefesimi bırakıyorum. Kapıyı açtığında içeri ışık girecek ama gölgeler onu şaşırtmam için bana bir saniye kazandıracak.

Parmaklarımı sütyenin askılarına dolayarak kapının menteşelerinin yanında durup bekliyorum. On dakika, belki de daha uzun bir süre sonra bir anahtar kilide giriyor. Kaslarım gerildi.

Bardak kayarak açılıyor ve kapı zemine sürtünüyor. Kalp atışlarım .

Işık içeri doluyor, odada beyaz bir şerit oluşturuyor. John'un uzun silueti kapının geçiyor ve ben fırlıyorum.

Sütyeni boynuna dolayarak ona doğru düşüyorum ve kayışlarla boğuşarak onları boynunun sütunu etrafında daha sıkı, daha sert bükmeye çalışıyorum.

Dehşet beni sarıyor, bir kolunu savurup yüzüme çaktığında beni iliklerime kadar sarsıyor. Tutuşumu kaybediyorum ve ellerimi düzeltiyorum, homurdanıyorum, nefes alıyorum ve onun yüksek gövdesine tırmanıyorum. Ama yanlış açıda duruyorum. Yan tarafına asılmış, kollarıyla savaşırken, iyi bir tutuş elde edemiyorum.

dönerek beni silkelemeye çalışıyor. Her hareketi parmaklarımın tutuşunu kaybetmesine neden oluyor. "Yeter." Arkasına uzanıyor ve silahının soğuk, sert, inkar edilemez namlusunu kafama

dayıyor.
"Bırak."

Kalbim gümbür gümbür atıyor. Nefesim kesiliyor ve parmaklarım sutyen tellerinin etrafında daha sıkı kıvrılıyor.

"Seni özledim, Raina." Silahı kafa derime dayadı. "Ama beynini duvara uçurmakta tereddüt etmeyeceğim."

Panik, adrenalin, dehşet, hepsi sistemimi dolduruyor. Kendimi bir silaha karşı savunamam. Kaçarsam, ateş edecek.

Eğer dövüşürsem, ateş edecek.

Tutuşumu bıraktım ve çığlık attım, "İmdat! Biri bana yardım etsin!"

Etrafında dönüyor, bir eliyle ağzımı kapatıyor ve silahı çenemin altına sokuyor. "Çığlıklarını içinde olduğum zamana sakla. Kilometrelerce kimse yok."

Gözyaşları boğazımı yakıyor ve gözlerimi acıtıyor.

Neredeyiz biz? Hiçliğin ortasında başka bir izole mülk mü? Lorne'un beni asla bulamayacağı bir yer mi?

Beni dolaptan çıkarıp kulübe dekoruyla döşenmiş bir yatak odasına götürüyor. Pencerenin ötesinde batan güneşe doğru uzanan mavi bir göl uzanıyor. Ormanlık alan her yönden içeri süzülüyor. Başka ev yok. Araba ya da tekne yok. İnsan yok.

İpucu bulmak için odayı tarıyorum ve şifonyerin üzerinde duran bir dizi resim çerçevesine odaklanıyorum. Midem sıkışıyor. Bu yüzleri tanıyorum. Her resimde aynı çift var.

Mary ve Şerif Fletcher.

"Fletcher sana yardım etti." John'a ters ters baktım.

"Tabii ki." Silahıyla kapıya doğru işaret ediyor. "Yürü."

Titrememi bastırmak için ellerimi bükerek odadan çıkıyorum. "Conor nerede?" "Benim evimde yaşıyor. Oğlumu beceriyor. Ya da... Jake bana benziyorsa, *onu* beceriyor." "O sana hiç benzemiyor."

Söylediğim anda doğru olmadığını .

John'un yüzünde Jake ve Jarret'ı görmeden ona bakmak çok zor. Kahverengi gözler, dolgun dudaklar, kare çene çizgisi, simetrik özellikler - bulandırıcı, rahatsız edici derecede yakışıklı.

Şapkası olmadan, koyu renk saçlarına serpiştirilmiş gümüş rengi sayesinde daha yaşlı görünüyor. Orta bölgesinde fazladan ağırlık taşıyor ama kolları ve bacakları kaslı ve . Onunla her dövüştüğümde beni alt etti.

Yatak odasından çıkıyorum ve taş ocaklı geniş oturma alanına giriyorum. Bir kanep ve sandalyeler göle bakan bir pencere duvarına bakıyor. Arka kapı güverteye açılıyor ve kilit için anahtar gerekiyor.

Hemen ileride mutfak ve onun ötesinde muhtemelen garaja açılan bir iç kapı var. Pitoresk pencerelerin karşısında, çıkmak için başka bir anahtar gerektiren başka bir kilide sahip ön giriş yer almaktadır.

O kapılar ardına kadar açık olsa bile, John kafatasımı

Kurşun. Sandalyeleri, kanepayı geçerken beni takip ediyor ... irkilerek geri çekiliyorum ve ona çarpıyorum.

Bunlar ceset. Mutfak zemininde.

Lanet olsun, bu bugün beni kaçırın yaşlı çift. Kafalarında kurşun delikleri olan.

Öldü.

Omurgamı bir ürperti kaplıyor.

"Neden?" Gözlerimi hızla kırıştıyorum, omuzlarım kamburlaşıyor ve karıncalanıyor.

"Onlara oğullarını geri getireceğime söz verdim. Sorun şu ki, oğulları benim adamlarımın cesetleri gömdüğü yerde gömülü."

Eğer Jake ve Jarret oğullarını öldürmüş olsalardı, o bir tetikçi ya da kirli bir alacaklı olurdu. Ona ya da beni kaçıran aileye karşı hiçbir şey hissetmiyorum.

Erin onlar yüzünden öldü.

Ruhlarını şeytana sattıkları için buradayım.

John çok fazla ölüme ve eziyete sebep oldu ve bu bitmeyecek. O hayattayken bitmeyecek.

Nefret damarlarımda asit gibi kaynıyor. Ondan uzaklaşıp geri çekiliyorum, titriyorum ve yumruklarımı sıkıyorum.

Koşmak istiyorum. Savaşmak istiyorum.

Bakışlarım elindeki tabancaya kayıyor.

Yaşamak istiyorum.

"Şu anda benden nefret etmen gerçekten umurumda değil." İlerliyor. "Buradasın çünkü ben bunu istiyorum."

"Siktir git, seni hasta herif."

"Kahretsin, çok güzelsin." Dudaklarını yalıyor. "Cesur ruhun, seksi gözlerin, sıkı vücudun..." Yavaşça tenimin üzerinde geziniyor. Sonra sesini yumuşatıyor. "Bana Julep'i hatırlatıyorsun. Tam bir fişek gibiydi. Seninki gibi kocaman kahverengi gözleri ve altın gibi bir kalbi vardı. Onunla birlikte olmak beni daha iyi bir adam yaptı. Sonra onu kaybettim ve..." Alnı çatlıyor ve bir elini sürterek kırışıklıkları düzeltiyor. "Seninleyken kendimi yeniden genç hissediyorum."

"Sen bir psikopatsın."

Burun delikleri nabız gibi atıyor ve parmağını kanepeye saplıyor. "Sırt üstü yat. Kollarını başının üzerine koy. Bacaklarını aç."

Silahının namlusuna bakarken, hiç tereddüt etmeden ölmeyi tercih edeceğimi biliyorum. Bana dokunması, aşağılık ağzını üzerime koyması ve pantolonunun açması düşüncesine katlanamıyorum.

Dönüp kaçarsam beni sırtımdan vurur ve her şey biter. Tek yolu bu.

Kaslarım sıçramanın eşiğinde geriliyor, ama sessiz bir komut beni yerimde tutuyor.

Yaşa, diye fısıldıyor kalbim.

Ölümümü kendi ölümü gibi hissedecek bir adama bağlanmış bir kalp.

Lorne dışarıda beni arıyor ve acımasızlığı durdurulamaz bir silah. Beni bulacaktır. O kadar hayatta kalmalıyım.

Hayatta kalmak, John Holsten'ın şehvetinin itici, nefes nefese bırakan vebasına katlanmak demektir.

"Şunu görüyor musun?" Ön kapının yanındaki duvarda bulunan bir kontrol panelini işaret ediyor. "Fletcher'ın yüksek teknoloji güvenlik sistemi, herhangi biri mülke yaklaşırsa alarm verecek. Eğer bir mucize olur da Lorne yerinizi öğrenirse, geldiğini anlarım." Silahı oynatıyor. "Sadece onun için bir mermi sakladım. Şimdi kanepeye geç ve bacaklarını aç."

Umutsuzluğun ağırlığı altında sallanıyorum ama kararlılığım sabit. Kaçma kararlılığıyla buna göğüs gereceğim.

Bir zamanlar onunla birlikte olduğum kadına dönüşerek ayakta kalacağım. Uyuşmuş, robotik bir yaratığa dönüşerek.

Nabzım karnımda atıyor. Ağzım aşırı tükürükle dolup taşıyor ve derim kemiklerime sürtünüp sıkılaştıkça ağırlaşıyor ve aşırı hassaslaşıyor.

Kendimi uzak tutmaya çalışıyorum ama içimdeki duygular çok derin, çok insani. Nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Sevgiyle şişmiş ve çığ bir kalpten ayrı.

Lorne ruhumda yaşıyor, zaman benimle ve bu olayda da benimle olacak. ,
boğazımda yanan tiksintiye karşı boğuluyorum.

Gözlerimden dehşet akıyor. Acı
göğsüme saplanıyor.

Kanepeye oturup bacaklarımı açtığımda içim panikle titreyerek parçalanıyor.

Şerif Fletcher, arka koltukta Mary varken cipini sürüyor. oturuyorum, nabzım soğuk ve sabit bir ritimle atıyor ve hıçkırarak ağlayan karısına doğrultmuş durumdayım.

Göl kulübesine yaklaşıırken çenem kilitlendi.

Raina . O kadar yakın ki onu tenimde hissedebiliyorum. Her ne kadar silahlarımı ateşleyerek içeri dalmak istesem de yapamam.

Fletcher beni güvenlik sistemi konusunda uyardı, yani bu bir kap kaç durumu olmayacak. Şu anda John davetsiz misafirler konusunda uyarılıyor. Rainayı rehine olarak kullanacak ve bir çatışma olacak. Fletcher joker olduğu için tek yedeğim Jake. En büyük endişem Raina'nın çapraz ateşte kalması.

Planım tüm hesaba katıyor. Karmaşık, riskli ve tek bir yanlış adım olmadığı sürece mükemmel. İleride, Jake kamyonetimi boş yola park ediyor. Etrafı kontrol edip bana . Fletcher onu garaj yoluna giriyor.

"Eğer bana tam işbirliği yapmazsan," diyorum, "Mary ölür." Arka koltuktan iniyor.

"Yapacağımı söyledim." Cipi durdurur ve motoru kapatır, yüzü solgun ve zayıftır.

Sandbank'tan ayrılmadan önce bana kulübenin anahtarlarını ve kat planını verdi. Sonra Jake silahını ona verdi.

Fletcher John'a ihanet etti ve John, Fletcher benimle birlikte kulübeye girdiği anda bu ihaneti hissedecek.

Şerifi silahla donatmak onu daha uysal yapar. O silahı Jake'e ya da bana doğrultup doğrultmayacağı belirsiz. Bunu yapmak Mary'nin hayatını riske atar, bu yüzden buraya gelirken beni vurmaya çalışmadı.

Ama gece daha yeni başlıyor.

"Yakala onu." Mary'ye işaret ediyorum.

Onu kapıya kadar taşıyor ve ben de onu takip ederek tek katlı kulübenin boş pencerelerini tarıyorum. Anahtarı kilide için kenara çekiliyor. Sonra içeri giriyoruz.

Kapı geniş bir oturma odasına, camdan bir duvara ve açık mutfığa açılıyor. Her şeyin farkındayım.

Her gölge. Her gıcırtı. Kendimi o kadar ve sakınım ki arka tarafa yakın yerde yatan iki cesede tepki vermiyorum.

Biri kadın, muhtemelen veteriner kliniğinden kaçırın kişi. Eğer öyleyse, John uğraşmak zorunda kalmayacağım yarım kalmış işleri temizledi.

Fletcher ve Mary'yi önümde tutuyorum, tabancam onların ve çevredeki odaların arasında dolaşıyor. Kabine doğru birkaç adım daha atınca John görüş alanıma giriyor.

Raina'nın altında çırpındığı kanepeye yüzüstü uzanır. Kalçalarını Raina'nın tekmeleyen bacaklarının arasına sokarak kollarını başının üzerinde kenetler ve yanağına bir silah .

Derimin altında delilik ve şiddetten oluşan emici, kükreyen bir girdap patlıyor ve umutsuzca beni içine çekmesine izin vermemeye çalışarak sahip olduğum her şeyle ona karşı koyuyorum.

İğrenç tepinmesini yavaşlatıyor ve ruhsuz bakışlarını benimkilere kaydırıyor.

Özdenetimim, üzerinde soğuk bir öfkenin salındığı sivri bir kayalık. Bu odayı kan ve katliamla doldurmaktan bir dürtü uzakta sallanıyorum.

Parmağı tetiğin etrafında kıvrılıyor, silah Raina'ya doğrultulmuş. Tek yapması gereken sıkamak.

Oğullarını öldürmek onun içinde olmayabilir, ama geri kalanımız hiçbir şey ifade etmiyor.

Ateş edersem, tetiği çeker. Kımıldarsam, onu öldürür.

Sakinleştirici nefesler alıyorum, tüm düşüncelerimi plana odaklıyorum ve açgözlü fırtınayı dizginliyorum.

Daha berrak bir zihinle, kıyafet giydiği gerçeği gibi ayrıntıları kabul edebiliyorum. Şortu bağlı. Çılgınlıkları sessizleştirdi ve sıvı kahverengi gözleri odanın diğer ucundan benimkileri buluyor.

Korkmuş. Dehşete düşmüş. Ama kırılmamış.

John onun içinde değil. Bu onu çoktan ihlal etmediği anlamına gelmiyor, ama bu pozisyonda olmasının nedeni içeri girdiğimde kafasına silah dayamış bir halde bulmamı istemesi.

Bunu görmemi, en kötüsünü hayal etmemi ve çözülmemi istiyordu.

On sekiz yaşındayken kendimi kaybettim ve bunun ağır ödemedim.

Dersimi aldım.

"." Onu itiyor ve silahı göğsüne doğrultuyor. Gözleri bende kalıyor, sorguluyor.

John ve Dalton bana nasıl ateş edileceğini öğretti. John tanıdığım en iyi nişancı. Muhtemelen ben tek bir mermi bile onu ve beni vurabilir. Yanlış bir hareket ve ikimiz de .

Ona başımı hafifçe sallıyorum ve korkunun çekiciliğiyle savaşıyorum.

Korku, bir uçurumda bileklere dolanan iptir. Kalbime saplanmış bir bıçaktır, yavaşça bükülür. Kafamın içinde çekiç gibi sallanıyor ve gözlerimin arkasında zonkluyor ama ben onu silkeleyip .

İpi bağlayan ve bıçağı çeviren ben olmalıyım. Kendimi toparlamalıyım. John ilk kez Fletcher'a bakıyor, dudak büküşü kötülükle süslenmiş. "Bunu nasıl ?"

"John, beni dinle. Başka seçeneğim yoktu." Yüzü asık ve sinirli olan Fletcher en yakın sandalyeye doğru ilerler ve Mary'yi yatırır. "Mary'nin kolunu kırdı ve işbirliği yapmasaydım ona daha fazla zarar verecekti. Eğer Julep olsaydı, sen de aynı kararı verirdiniz."

John dişlerini gıcırdatarak Raina'yı kanepeden çeker ve namlu kaburgalarına saplanır. "Peki şimdi ne olacak? Hepimiz birbirimizi mi vuracağız?"

Kimse Raina'yı vurmayacak.

Ona bakışlarımla dokunuyorum, kollarımın olmasını dileyerek.

Kapı arkamdan açılıyor ve tabancamı Fletcher'dan John'doğru sallıyorum, Jake'in yaklaşan botlarının izinin silahının şerife doğrultulduğu anlamına geldiğinden eminim.

"Conor nasıl?" John oğluna şaşkınlık ya da endişe belirtisi göstermeden bakar.

Jake cevap vermiyor, plana uyuyor. Sorgulamayı yönetmek ve sonunu kontrol etmek için buradayız.

Sonuç.

Tabancanın üzerindeki sert parmaklarımı gevşetiyor ve Raina'nın yakınlığının rahatlığını arıyorum. Silah zoruyla tutulsa da güçlü ve asil duruyor. Solma yok. Ağlamak yok. Korkusuz olduğundan değil. Yumruklarının iki yanında bakılırsa, çığ gibi büyüyen duygularıyla savaşıyor ve iradesi sayesinde kendini bir arada tutuyor. Hayranlık uyandırıcı.

Tanrım, onu seviyorum. Onun ihtişamını, metanetini ve maneviyatını seviyorum. Onun varlığı damarlarımdaki kana susamışlığın içinden geçerek beni sakinleştiriyor ve odaklanmamı sağlıyor.

"Sekiz yıl boyunca beni çiftlikten kovdun." John'un kara gözleriyle karşılaşıyorum, onları bıçaklamak için yanıp tutuşuyorum. "Ama beni aileden atamadın. Sonunda her kaybeden sen oldun; işini, , karını ve lanet olası ruhunu."

"Daha bitmedi, evlat." John sertleşir, parmağı tetiğe doğru seğirir.

Odadaki her silahın hedefini, olası her kurşunun yörüngesini işaretliyorum ve her şey kötüye gittiğinde Raina'nın nerede olması ve nerede olmaması gerektiğine dair kafamda bir harita çiziyorum.

"Annemi öldürdün." Jake yanımda duruyor, silahını Fletcher'a doğrultmuş, gözlerini babasına dikmiş. "Ve Ava O'Conor."

Hava bobinleri, gerginlik kilitlendi ve yüklendi.

Onu içimde hissediyorum, gibi, sıvı metal damarlarımdan kayıyor. Bacaklarım seğiriyor, Raina'ya koşma dürtüsüyle savaşıyorum, boğazım kükreme ihtiyacıyla kalınlaşıyor.

Göz teması kurarak ona ulaşıyorum ve o da yumuşak, göz kırpmayan bir bakışla bana karşılık veriyor. Bunu atlatacağız.

"Julep'in o arabada olmaması gerekiyordu." John Raina'yı kendine daha da yaklaştırdı, bir kolunu sırtına doladı ve başparmağıyla kolunun üst kısmını okşadı.

Çek ellerini onun üzerinden.

Sinirlerim kuduruyor, artan duyularım karıncalanıyor ve beni fiziksel sınırlarımın ötesine geriyor. Fletcher'ı, John'un tetik parmağını ve gezinen elini aynı anda izleyemiyorum.

Raina'ya, gözlerindeki güce odaklanıyorum ve John'a dönmeden önce öfkemi kontrol ediyorum. "Toprak için annemi öldürdün."

"Tabii ki, lanet olası arazi içindi. Ava değerli mirası üzerinde sondaj yapılmasına karşı çıkıyordu. Mantıksız bir saçmalıktı. O petrol bizi zengin edebilirdi."

"Yani onu öldürdün ve bu süreçte karını kaybettin. Sonra arazinin anneme değil Conor ve bana ait keşfettin."

Biz küçükken bizi öldürebilirdi ama o zaman *bu kadar* kötü değildi. O her zaman açgözlüydü. Her zaman daha isterdi. Ama bunun için masum çocukları öldürecek kadar çaresiz değildi. Sığır işletmesini batırıp kendini kötü insanlara çok para borçlu bulana kadar bu bir seçenek haline gelmedi.

"Julep'in ölümü her zaman en büyük pişmanlığım olacak." John, sanki Raina'nın kalbine silah dayamıyormuş gibi pişmanlıkla . "Umarım bir gün oğullarım beni affeder."

Julep annemle birlikte arabaya binmeseydi her şey ne kadar farklı olurdu. Onun hakkında bildiklerime göre, John ve Dalton'ı doğru yolda tutardı. Dördümüz bir anne tarafından büyütülürdük.

John'un sözlerinin Jake'i herhangi bir şekilde şüpheliyim, ama sanki etkiliyormuş gibi tepki veriyor.

"Cehenneme git, seni bencil pislik. *Annelerimizi* bizden aldın, çünkü daha fazla para, daha fazla güç, daha fazla mal mülk ve saçmalık istedin. Asla affedilmeyeceksin. Son yirmi yılda işlediğin iğrenç suçlar için değil. Raina'ya yaptığın ve *yapmakta* olduğun zulümler için de."

John'un boynunda öfkeli bir dalga yükselir. "O benim ve ne istersem yaparım-"

"Kapa şu lanet ." Tetik parmağına odaklanıyorum, tabancanın nişangâhı Raina'nın kafasına çok yakın bir şekilde göğsünde hizalanmışken benimkini sabit tutuyorum.

Dişlerim yanağımın iç kısmına çarpıyor ve kanın bakır tadı ağzımı dolduruyor.

Her an biri ateş edebilir. Bu ben olabilirim. Bu mesafeden, belki öldürücü bir atış yapabilirim. Ya da ıskalayıp Raina'yı vurabilirim. Her iki durumda da John tepki verecek ve tetiği çekecek. Bu riski göze alamam.

"Ve sen." Jake sert bakışlarını Fletcher'a çevirdi. "Annelerimiz öldüğünde sen de oradaydın." Ön kollarındaki tendonlar derinin altında geriliyor. "Her şeyi ettin. Her zaman John'un kıcını ve bokunu temizliyordun."

"Sakin ol." Fletcher Mary'nin sandalyesine yaklaşır ve omzunu kavrar. "Silahını indir, Jake. Burada düşman ben ."

Hayır, o daha kötü. İnsanlar ona güveniyor. Kasaba onu seviyor. Kötü niyetine dair hiçbir belirti yok, yolsuzluğa dair hiçbir ipucu yok. Rozetini takıyor ve sırtından ölüm dağıtıyor.

Şerif Fletcher için cehennemde özel bir yer var.

"duymak istiyorum." Jake benden biraz uzaklaşarak Fletcher ve Mary'yi görüş soktu. "Ölümlerini örtbas ettiğini itiraf et."

Şerif hızla gözlerini kırıştırıyor ve bir elini pantolonunun kalça kılıfının yanına sokuyor, bakışları Mary ile çıkışlar arasında gidip geliyor.

Sinir enerjisi nabız gibi atar ve havayı çekiştirir. Hızlanan nefesler, genişleyen göz bebekleri, düzensiz göz teması, yüz tikleri - odadaki her ifadeyi boğar.

Kırılma noktasına ulaşıyoruz.

Odadaki gerilim o kadar sıkı ki göğsümü lastik bantlarla sarıyor ve nefes almamı kısıtlıyor.

Beni bir arada tutan tek şey Lorne'un bakışlarının her daim var olan okşayışı. Bana sürekli dokunuyor, her zaman dikkatli, her zaman koruyucu.

Beni gözleriyle sevmenin doğuştan gelen bir yolu var. O bana bakarken, silahlar ve kaos arka planda kayboluyor ve tek hissettiğim onun yoğun, baskın varlığı oluyor.

Benim için geldi.

Beni ölümden daha kötü bir kaderden kurtardı. Hayatını ve özgürlüğünü riske attı.

Benim için.

Yerimi öğrenmek için Fletcher'a gideceğini nasıl bildi bilmiyorum. Fletcher'ın buraya kendi isteğiyle gelmediği açık. Sadece kendini ve Mary'i hayatta tutmaya niyetli görünüyor.

Jake ona kükreteye devam ederek, zaten sinirli ve öngörülemez ve aynı zamanda şiddet içeren tehditleri yakalama konusunda profesyonel eğitim almış olan adamı dürtüyor.

Ama Jake'in kapanış ihtiyacını anlıyorum. Annesiyle ilgili cevapları hak ediyor.

Diğer yandan Lorne ne konuştu ne de hareket etti. O silahın arkasında nefes aldığından emin değilim.

Tüm ruh hallerini tecrübe ettim ama bu onu gördüğüm en soğuk haliydi. Tüyler ürpertici bir sessizlik ve kopukluk içinde, sanki beni buradan çıkarma zorunluluğu dışında tüm benliğini kapatmış gibi.

John'u indirmek için açık bir atış mı bekliyor? John tetiği çekmeden bunu nasıl yapabilir bilmiyorum.

Felç edici korku bedenimi titretiyor. Ayaklarım titriyor ve yumruklarımı sıkarak gözlerimdeki yakıcı ıslaklığa karşı koyuyorum.

John beni canlı istiyor ama kendini kurtarmak için beni öldürür. Lorne'u gözünü kırpmadan vururdu. Fletcher'a olan sadakati şüpheli. Eğer sevme yeteneği varsa, bu odada onun silahından koruntek kişi Jake.

Keşke John'u silahlı çatışmaya girmeden etkisiz hale getirebilseydim.

Başparmağı kolumda geziniyor, etimi süründürüyor. Omzumu sarsıyorum ve elini uzaklaştırıyorum. Bu hareket bileziği pazumdan gevşetiyor ve bileğime doğru kaymasına neden oluyor.

." Başparmağı koluma geri döndü.

Parmaklarımı gitarın tellerine doluyorum ve Lorne'un gözleriyle buluşuyorum.

Bakışları bileziğe iniyor ve geri geliyor, yüzü pürüzsüz ve okunamaz.

Bobini gevşetirseniz, teller çözülecek ve orijinal şekillerine geri dönecektir.

Hitler'in insanları asmak için piyano teli kullandığını duymuştum. Gitar telleri de aynı şekilde işe yarar mı?

Odanın diğer ucunda, Fletcher Jake'e araba kazasıyla ilgili belirsiz cevaplar verir, sesi ısırgan ve gergindir.

Elimi karnıma dayıyorum ve bileziği gizlice çözüyorum. Bağlantının biraz yetiyor ve ipler anında dairesel şekillerinden çıkıyor. Düzeldiklerinde, onları bir elime geçiriyorum ve yan tarafımda gözden uzak bir yere indiriyorum.

Lorne şeyi izliyor. Silahı tereddüt etmiyor, gözleri hiçbir şey vermiyor.

"Silahlarınızı indirin." John silahı kaburgalarımaya dayıyor, kolu sırtımda kenetleniyor. "Bunu birbirimizi öldürmeden de tartışabiliriz."

Çok fazla silah ve çok fazla alevlenen duygu var. Kalbim çılgınca çarpıyor. Sakin kalmaya çalışıyorum ama ilk kurşunu patlatacağım korkusuyla dururken her saniye sonsuza dek sürüyor.

"İki masum kadını öldürdün!" Jake'in öfkesi kontrolden çıkar ve görünüşe göre yıllarca biriktirdiği kızgınlıkla körüklenir.

"Jake." John'un sesi odada gürledi. "O lanet silahı bırak da konuşalım." "Senin kaderine çoktan karar verdim, *John*," diye hırladı Jake. "Ben sadece, bu lanet olası silahın Şerif seninle gelecek."

Nefesimi tutuyorum, kalbim küt küt atıyor.

Mary sandalyeden fırlar, Jake'e doğru dönerken kırık kolu unutulmuştur.

"Bu kocam için hiç kolay olmadı." Göğsü şiddetle inip kalkıyor.

Parmaklarımı gitarın tellerine doluyorum, kalbim boğazımda doğru anı bekliyorum.

"Sorun yok, tatlım." Fletcher ona doğru uzanır. "Oturman gerek-"

Jake'e kaşlarını çatarken sağlam koluyla uzaklaştırır. "Kendini Fletcher'ın koymayı hiç denedin mi? Ailen için her şeyi riske attı. İş için. Özgürlüğü için. Hayatlarımız için. Araba kazasını düzelttiğinde, araziden bir parça almamız gerekiyordu. Bize ne kadar tazminat ödendiğini biliyor musun? Hiçbir şey. O arazinin bir santimini *bile* göremedik çünkü siz sümüklü veletler sürekli müdahale ediyorsunuz."

Başından biliyordu. John'un ailesine neler yaşattığını biliyordu ve bundan kâr etmeyi mi bekliyordu?

Lorne gözünü kırpmıyor ama yaşadığı şok gözlerinin akında parlıyor.

Jake doğal olmayan bir şekilde kıpırdamadan durur, silahını Fletcher'a doğrultur ve kaşlarını çatarak Mary'yi hedef alır. "Jake." John'un parmakları kolumu ısırtıyor.

"Bu konuda ne düşündüğümü biliyor musun, Mary?" Jake silahı sallar, göğsüne doğrultur ve ateş eder.

Patlama kafatasımdan sekiyor ve ben sığıyorum. John da benimle birlikte irkildi ama silahı kaburgalarımaya çekilmedi.

Mary yere yığılır, gömleği göğsündeki deliğin etrafında biriken kanla kırmızıya boyanmıştır.

Oda sessizliğe gömülür.

Nefes nefese, şaşkın, yarım saniyelik bir sessizlik.

Sonra Fletcher kükrer.

Acının tiz sesi hâlâ duvarlarda yankılanırken, belindeki silahı kaptığı gibi Jake'e ateş eder.

Jake ağzı açık, bir eli göğsünde geriye doğru sendelerken kalbim duracak gibi oluyor. Silahını Fletcher'a doğrulttu ama şerif çoktan tekrar ateş etmeye başlamıştı. Kurşunlar birbiri ardına gelmeye devam ediyor.

Jake her atışta sarsılıyor ve kanepenin arkasında yere yığılıyor.

Boğuluyorum ve tüm vücudum buza dönüyor.

Siktir, , hayır! Bu gerçek değil.

Boğazımdan bir çığlık kopuyor. Felç eklemlerimi kilitliyor ve etrafımdaki her şey sarsıcı bir sis içinde hareket ediyor.

Fletcher, Jake'in düştüğü yöne doğru ateş etmeye devam ederek odayı sağır edici bir yankıyla doldurur.

"Hayır!" John , beni de yanına aldı ve silahı kaburgalarımaya dayadı. "Lütfen, Tanrım, hayır! Oğlum olmaz!"

Lorne şokta gibi görünmektedir, tabancası John'da donmuş ve başı Jake'in cesedine dönüktür.

Fletcher'ın şarjörü boşaldığında, havadaki değişimi, ıstırabın sinsice gelişini ve odaya çizilen çizgilerin çiziklerini hissediyorum.

Fletcher Jake'i öldürdü. Bunun acısı taşıyamayacağım bir ağırlıkla mideme iniyor.

O ölmeli.

John doğruldu ve kolu sırtımdan düştü.

Silah içime saplanıyor ve nabzım damarlarımı yırtarak öyle şiddetli atıyor ki sanki vücudumdan fırlatılmışım gibi hissediyorum. Şok ve teselli edilemez bir kayıpla başa çıkmaya çalışıyorum ama başka bir şey daha var.

Bir terslik var.

Lorne fazla sakin, fazla etkilenmemiş, duruşu sert ve bir bıçak gibi keskin.

Yirmi adım ötede, kanepeler ve sandalyelerle ayrılmış durumda. Jake'in cesedine bakmıyor.

Gözleri ve tabancası Fletcher'a doğrultulması gerekirken John'a sabitlenmiştir.

"Seni orospu çocuğu." John silahı benden uzaklaştırıp Fletcher'a doğrulttu. "Sen benim oğlum."

John ateş açarken Fletcher Mary'nin cansız bedenine doğru döner. Öldürücü atış onu yere serer. Kalbinden bir kurşunla.

"Onu sen öldürdün." John bağılıyor ve sırtı bana dönükken bir el daha ateş ediyor.

Gitar tellerinin uçlarını titreyen ellerime doluyorum ve dergiyi bekliyorum.

Ama yapmıyor.

Silahı Lorne'a çeviriyor.

Yaylanırken kalbim patlıyor. Gitar telleri başının üzerinde bir gibi dolanıyor ve uçlarını tüm gücümle çekiyorum, büküyorum, kıvrıyorum, kıvrıyorum, . Teller bakır ve ipekle sarılmış ama yine de ellerime batıyor. Acıtıyor ama John'un boynundaki hassas deriyi kadar değil.

"Raina!" Lorne kanepenin etrafında dolanıyor. "Dayan. Sadece sıkı tutun."

John'un eli boğazına gidiyor ve Lorne'a bir el ateş ediyor. Kurşun çılgınca sapıp onu ıskalarken nefesim kesiliyor ve yeniden başlıyor.

Terli ellerim ipler boyunca kayıyor, ama ipi yerinde tutacak kadar büküp düğümledim. Tel ilmik o kadar sıkı ki John'un derisini kesiyor ve kan çekiyor.

Dizlerinin üzerine çöküyor, Lorne'u tutmak için ateş ediyor. Silah her ateşlendiğinde ölüyorum.

İçeride. O kurşunlardan herhangi biri hedefini vurabilir ve Lorne karşılık veremez çünkü John'un çırpınışları beni yolumdan .

Daha ne kadar bilmiyorum. John'un yüzünü göremiyorum ama ne bir nefes alma ne de bir ses var. Bu işe yarıyor olmalı.

Bir adamı boğmak ne kadar sürer? John'un kaç kurşunu kaldı? Nefes alamazken nasıl hala hareket ediyor, ateş ediyor ve beni sürüklüyor?

Silah patlamadan önce sonsuza kadar süren bir itiş kakış, boğulma ve silah sesi geçer.

Boş.

John silahını bırakıp iki eliyle boğazını sararak yana düşer. Yüzü kıpkırmızı oldu. Bacakları altımda tekmeleniyor ve ağzından hava çıkmıyor.

"Raina." Lorne dizlerinin üzerine çöküyor, gergin ve nefes nefese. "Bunu birlikte yapacağız, tamam mı?" Sesim aşırı adrenalin, korku ve saatlerce süren sinir bozucu stresin altında saklanıyor ama

Başımı salladım.

Bir elini benimkinin üzerine koyuyor, gitar tellerinin düğümünü beyaz parmaklarımla sıkıttığım yere. Diğer eliyle av bıçağını John'un kalbine .

"Bu Jarret ve beni vadideki ipten kesen bıçak." John'un şişkin, ölmek üzere olan gözlerinin içine bakıyor, sesi buzdan bir bıçak gibi. "Ellerimizi yaralayan ve Levi Tibbs'in sonunu getirmek için ettiğimiz yemini mühürleyen bıçak bu. Ve bu bıçak senin de sonunu getirecek."

Bana bakıyor ve benim korku ve aciliyetle karıncalanıyor. Parmaklarımı onunkilere doluyorum ve birlikte John'un kaburgalarının arasına sokuyoruz.

Bıçak sert ve hızlı bir şekilde batıyor ve John'un vücudu hareketsiz kalıyor, gözleri açık ve görmüyor. Kıcımlarım üzerine düşüyorum ve bakışlarım odanın diğer tarafına yöneliyor.

"Jake." Boğazımda bekleyen serbest kalıyor ve ardından bir gözyaşı seli geliyor.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde kanepeye doğru sürünüyorum, yorgunluktan yenik düşmüş ve kederden deliye dönmüş bir halde. Emin olmak için onu görmem gerekiyor.

"Raina. Shhh." Lorne beni yakaladı ve vücudumu kucağına çekti.

Mutfığa yakın bir yerden hareket sesleri gelirken kolları beni sarıyor. Nefesim donuyor ve parmaklarım Lorne'un omuzlarına kıvrılıyor.

Kanepenin arkasından bir el çıkar, ardından göğsünden vurulan adam gelir.

"Ne?" Kalbim hızla çarpıyor ve bir baş dönmesi dalgası çöküyor. "Nasıl?"

Jake mobilyaların etrafından dolanır, ölü babasına bakarken yüz ifadesi gergindir.

"Buraya gelmeden önce Fletcher'ın silahını aldım." Yanımızda diz çöktü ve sıcak elini koluma koydu. "Silahı gerçek mermiyle geri verdiğimi sandı."

"Varsayım, tüm berbatlıkların anasıdır." Lorne saçlarını yüzümden uzaklaştırıyor.

Tam , hayattan daha büyük olmasına rağmen gerçeğin kafama dank etmesi an alıyor.

"Kurusıkıydılar."

Jake başını sallar. "Eğer Fletcher baskı altında olmasaydı, sesteki farkı fark edebilirdi."

Jake yaşıyor. Lorne zarar görmedi. John gitti ve asla geri gelmeyecek. Bu iş bitti.

Takip eden saniyeler içinde Lorne'un kollarının beni sardığını ve benim de karşılık verdiğimi hissediyorum. Artık güvenlik alarmlarının arkasına saklanmayacak ya da omuzlarımızın üzerinden bakmayacağız.

Sonunda her şeyi arkamızda bırakıp *yaşayabiliriz*.

Jake boş gözlerle babasının cesedine bakıyor, sesi düz. "John, benim

öldü."

"Planımız buydu." Lorne şapkasını çıkarıp bir elini başının üzerinde gezdiriyor, gözleri yorgun ve kan çanağı.

"Buna sevindim." Jake ayağa kalkar, telefonunu çıkarır ve bir arama yapar. "Bitti." Mutfığa doğru ilerliyor. "Evet, hepimiz iyiyiz..."

Lorne yüzünü benimkine yaklaştırıyor, nefesini de kalbini paylaştığı kadar kolay paylaşıyor. "İyi misin?"

Bu yüklü bir soru, duygusal olarak cevap verebilecek kadar dengeli değilim ama.. "Sayende hayattayım."

"Hayatımı kurtardın, Raina." Yüzümü avuçluyor. "Eğer gitar tellerini o şekilde kullanmasaydın, o silahlı çatışmayı kaybedebilirdim. John'un Fletcher'ı vuracağına güvenmiştim ama mermisi bitene kadar ateş etmeye devam edeceğini düşünmüştüm. Kurşunları benim için saklayacağını bilmeliydim."

"Her şey planlı mıydı? Jake'in Mary'ye ihanet etmesi, Fletcher'ın Jake'i vurması, ardından John'un Fletcher'ı öldürmesi?"

"Evet. Yol boyunca biraz doğaçlama yaptık ama Jake'in Fletcher ve Mary ile annelerimiz hakkında kavga etmesiyle başlayan şey planlıydı."

"Mary'nin bu işe karıştığını bilmiyordun." "Hayır."

Çenesinde bir kas kıpırdadı.

"Onu zaten öldürecek miydin?"

"Merhamet yok. Hayatta kalan yok."

Acımasız.

Umurumda değil. Onunla tanıştığımda acımasızdı ve ben aşık oldum. Sert mizacı ve hırçın kalbi beni cezbediyor ve huzura kavuşturuyor. Karmaşıklığı beni büyülüyor ve yakınlığı bana sahip oluyor.

Ağzım onun gücünün ham, zengin, erkeksi emene kadar yavaşça, ihtiyaçla ona doğru sürükleniyorum.

Lorne'u sevmek, keskin bilenmiş, titizlikle işlenmiş bir bıçağı sevmek gibidir. Ona bakmak o kadar güzel ki sergilenmeli. Ama gerçek bir kılıç aşığı bunu asla yapmaz. Onu her zaman yanımda tutacağım, kendimin bir uzantısı gibi. Onun ölümcül tehlikesi beni tehdit eden herkesi yok edecek ve ben de o kenarları keskinleştirip ona göz kulak olacağım.

Jake garaja gider ve birkaç saniye sonra tekrar eve girer. "Erin'cesedi arabanın bagajında."

Göğsüm daralıyor. "Bundan nasıl kurtulacağız?"

Lorne dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor. "Bunu nefsi müdafaa olarak açıklayacağız."

"Hayır." Ayağa fırlıyorum ve odayı tarıyorum. "Altı ceset var ve bunlardan biri şerif. Bundan kurtulamazsın. Senin suç geçmişinle olmaz."

"Lorne bu işe karışmayacak." Jake odanın içinde yürüyor, yerden mermi kovanları topluyor. Bir kaldırıp inceliyor. "Bir adli tıp analisti boş gerçek mermiyi sadece geride bıraktığı kalıntıdan ayırt edebilir." Onu cebine koyar ve görevine devam eder.

"Plan bu muydu?" Lorne'a dönüyorum. "Biz polisleri aramadan gidecek misin?"

"Bunu asla kabul etmedim." John'un boğazındaki gitar tellerini çözer ve kanlı bıçağıyla birlikte botunun içine sokar.

Ne onun ne de Jake'in bu işe karışmasına gerek yok. Burada olmak için bir sebebim var. Kaçırıldım. Tüm suçu John'a yükleyip, John ve Fletcher'ın birbirlerini silahlı çatışmada öldürmüş gibi görünmesini sağlayabilirim.

Kanıtlar bunu desteklemiyor ama bununla da ilgilenebilirim.

"Burada güvenlik kamerası var mı?" Ben soruyorum.

"Hayır." Jake bir tabancayı siliyor. "Fletcher'ın kayıt cihazı yok. Ona karşı kanıt olarak kullanılabilecek bir şey yok."

Odayı dikkatle inceliyorum ve dikkatim yan sehpaaların üzerindeki kaidelerde duran yarı yanmış mumlara takılıyor. Onlara doğru adım atarak, bir çakmak bulana kadar çekmeceleri karıştırıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Lorne tepemde dikiliyor, havayı çalkalayan bir yoğunluk yayıyor.

"Kaçırıldım ve buraya getirildim." Mumları yakıyorum. "Tecavüz testi hikâyemi doğrulayacak." Yumrukları iki yanında sıkılıyor ve nefes alış veriş fokurdayan bir kasırgaya dönüşüyor.

Önce ellerini, sonra yüzünü kavriyorum. Eğilip alnımı onunkine değdiriyorum. "Bunun üstesinden geleceğiz. Söz veriyorum."

Kaburgalarımı sıkı bir sarımayla kollarını bana doluyor. "Çok özür dilerim." "Lorne, yapma." Onu itiyorum. "Benim için geldin. Seni seviyorum. Şimdi gitmene ihtiyacım var."

Bir kolumu uzatıp mumları deviriyorum ve onları kanepenin ve koltukların üzerinde yuvarlanmaya gönderiyorum. Birkaç tanesi yanıyor. Diğerleri kumaş döşemeye takılıyor ve titreyerek canlanıyor.

"Bir kavga oldu." Ön kapıya doğru ilerliyorum. "Ben kaçtım."

"Lanet olsun, Raina." Lorne peşimden geliyor, ardından Jake'in botlarının izi geliyor. "Ya bunu senin üzerine yıkarlarsa?"

"Yapmayacaklar." Gecenin karanlığına adım atıyorum, ön bahçeyi geçiyorum ve kaşları çatık iki kovboyu yüzleşmek için dönüyorum. "Biri gelmeden önce ev yanarsa hiçbir kanıt olmaz. En yakın komşu ne kadar uzakta?"

"Miles." Jake ellerini kalçalarına dayıyor ve etrafındaki hiçlik tarlalarını inceliyor. "İkiniz de sorguya çağrılacaksınız," diyorum, "çünkü ben sizinle yaşıyorum ve sizin John ile ilişkiler."

Sanki bunu kabul etmeyeceklermiş gibi bana bakıyorlar.

"Sevdiklerini korumak için her şeyi riske attın." Lorne'un alanına giriyorum ve ellerimi ensesinde gezdiriyorum. "Benim riskim çok az, sevgim ise çok büyük. Bunu yapmama izin ver."

"Beni öldürüyorsun." Dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor ve beni öfkeyle ama acı verecek kadar yavaş öpüyor.

Sonra geri çekildi ve sonraki otuz dakikasını bana dedektiflere tam olarak ne söylemem gerektiğini anlatarak geçirdi.

O ve Jake, yangın pencerelerden dışarı taşana kadar gitmeyi reddediyorlar. Sonunda Lorne'un kamyonetiyle uzaklaştıklarında, ön bahçede bekliyorum.

Ama asıl bekleyiş sona erdi. Telafi edeceğim.

Aile.

Sevgile

r.

Lorne.

Daha kötüsünden sonra gelen daha iyisine sahibim.

İKİ AY SONRA.

Duygusal gelişim silah kullanmayı öğrenmeye benzer. Bazı günler, kıcıımı tekmeliyorum. Diğer günler, berbat ediyorum. Ama ne kadar çok pratik yaparsam o kadar güçlü ve kendinden emin .

Hatalarım çok ve onlardan öğreniyorum, Lorne ile paylaştığım bütünün nasıl daha iyi bir yarısı olacağımı öğreniyorum.

Onunla tanıştığında duygusal olarak kırılmış ve korunaklıydım. Nasıl güveneceğimi ya da açılacağımı bilmiyordum ve geriye dönüp baktığımda seks ve yakınlık konusundaki bakış açımın ne kadar sağlıklı olduğunu görebiliyorum.

Lorne konuşmaktan hoşlanmadığım konularda bana yardımcı oluyor - kız kardeşimin ölümü, John'un ihmal ve fuhuş geçmişim - ihtiyacım olduğunda nasıl yardım isteyeceğimi öğreniyorum.

Acısız, kazançsız bir çaba, çünkü beni kendi bakmaya ve yapmam gereken değişiklikleri yapmaya zorluyor.

Bu her şeyin sevgi ve barış olduğu anlamına gelmiyor. Lorne ve ben meydan okur, tartışır ve istemediğimiz şeyler söyleriz. Ama sonunda, her zaman birlikte bir çözüm buluruz.

Her zaman dinleriz.

Büyük, kocaman, korkutucu, harika hayatın ortasında bazen durup etrafa bakmak, rüzgârı hissetmek ve sessizliğe kulak vermek önemlidir.

"Seni duyuyorum." Lorne piknik masasında yanıma oturmuş, bir tabak Hint tacosunun üzerine eğilmiş ve parmaklarını yalıyor.

"Ben de seni duyuyorum."

Kendini geliştirmeye çalışan tek kişi ben değilim.

Kalabalıktan ve halka açık yerlerden nefret eder, ancak etrafımızda Kızılderili şenliklerinin büyüleyici renkleri, kokuları ve duygulu müziği vardır.

Bu hafta sonu gezisiyle bana sürpriz yaptı. Sabahın köründe beni kamyonetine bindirdi ve Oklahoma'nın altı kuzey-orta kabilesi tarafından düzenlenen yıllık festivale katılmak için üç saat sürdü.

Günü kabileler arası dansları izleyerek, göz alıcı resimlere, çömleklere, takılara ve kıyafetlere göz atarak ve geleneksel yiyecekleri tadararak geçirdik.

Böyle etkinliklerin var olduğunu biliyordum ama hiç katılmamıştım. Mirasımla tek tanışıklığım büyükannem sayesinde olmuştu.

Burada kültürün ve insanların arasında olduğum için aidiyet duygusu hissediyorum. Huzurlu ve göz açıcı. Ama da öte, kendi haline bırakmak ve eğlenmek güzel. Ve oğlum benimle dalga geçerken çok eğlendim.

kovboyun, baltalar ve tüylü başlıklar denizindeki sert, çizgili varlığı hakkında.

Hayatımın en güzel günüydü ve hepsini ona borçluyum.

Bu geziyi benim için planladı.

Ve belki de tacular için.

Kızarmış ekmeği ve acılı sosu bir iniltiyle ısıyor. güçlü çenesi esniyor, dili bir damla salsa yakalamak için dışarı fırlıyor.

Bu seksi ağız güçlü, erotik bir güç aracı. Yemek yerken, emir verirken ya da beni anlamsızca öperken, daha önce hiç hissetmediğim şekilde büyüleniyor ve titriyorum.

Yıldızların altında dans etmek, el ele tutuşmak, romantizm ve duygular, şefkatli ve yavaş, fısıldamak, sarılmak ve diğer baş döndürücü saçmalıklar gibi Lorne'a kadar hiç deneyimlemediğim pek çok şey var.

Eskiden *sevişme* fikrinden yüzümü buruştururdum. Ama bu, onun gerektirdiği derin bağı ve bağlılığı anlamadan önceydi.

Herkes sahte seks yapabilir.

Kimse sevişiyormuş gibi yapamaz.

"Gülümsüyorsun, titriyorsun ve boğazını okşuyorsun." Yeşil gözleri güneş ışığında dans ederek beni birkaç santim uzaktan izliyor. "Beni düşünsen iyi olur, sahnedeki yarı çıplak adamları değil."

Elimi bırakıyorum ve davulların sarhoş edici ritmiyle tepinen ve dönen geleneksel dansçılara bakıyorum.

"Her zaman sen." Onunla paylaştığım her saniyeye değer veriyorum. "musun?"

Ağzını peçeteye siliyor ve boş tabağını bir kenara koyuyor. Sonra eğiliyor ve burnunu boynumda gezdiriyor. Onun erkeksi özü duyularımı doyuruyor ve aşkının yoğunluğu nabzımı ateşliyor.

"Gülümsemeni izlemeyi seviyorum," diye kulağıma doğru nefes alıyor. "Her şeyi içine çekerken gözlerinin parlamışını. Tüm vücudunuzun renklerin ve müziğin ortasında canlanması. Bütün bunlar..." Etrafımızdaki manzaraları işaret ediyor. "Senin içinde yaşayan sihri anlamama yardımcı oluyor."

"Sen de o büyüün bir parçasısın." Çenesinin keskin çizgisi boyunca bir parmağımı gezdiriyorum.

"Bunun için teşekkür ederim." "Bir şey değil." Elini birleştiriyor ve dansçıları izlemek için arkasına .

O hâlâ kolyemi bileğine takıyor, ben de gitar değer veriyorum.

Belki de vücuduma bir cinayet silahı takmak hastalıklı bir şey. Ama ipleri temizleyip bir bilezik haline getirdikten sonra bileğime taktı ve "Bu hayatta kalmamızdaki gücü simgeliyor" dedi.

Buna bayıldım.

Sadece son iki ayda çok şey atlattık. Doktor muayeneleri, polis sorguları ve Sandbank şerifinin ölümüyle ilgili bir sürü dedikodu vardı. Ancak John ve Fletcher'ın dolaplarında iskeletler, bedenleriyle birlikte yanıp kül oldu.

Öldükleri gece, ailenin geri kalanıyla birlikte saatlerce sorgulanmak üzere gözaltına alındım. Sabah olduğunda özgürlüğümüze kavuşmuştuk.

"Şu bölümde gezinmek ister misin?" Lorne festivalin uzak tarafındaki bir sıra çadırı işaret ediyor.

"Seninle her yere gelirim."

Günün geri kalanını Kızılderili el sanatlarını inceleyerek geçiriyoruz. Akşam karanlığı sokakları gölgeler içinde bıraktığında, beni hafta sonu için kiraladığı tek odalı bir kulübeye götürüyor.

Ormanın içinde izole edilmiş, yıldız ışığında parıldayan bir gölete bakıyor. Ateş yakıyor

açık hava çukuru, telefonunda yumuşak country müzik çalıyor ve tembel bir aslan gibi büyük boy hasır bir koltukta yayılıyor.

Yanına oturdum, dokunacak kadar yakındım ve hamlesini yapmasını bekledim.

Bu gece ne olacak? Küçük bir şaplak mı? Biraz müstehcen konuşma? İple esaret mi? Vahşi ve acil mi? Yavaş ve işkenceli mi? Emir veren ve dizginleyen o olduğu sürece her şey mümkün.

Huysuz, karmaşık bir adam için cinsel eğilimleri basittir. sadece içimde olmak istiyor, herhangi bir delikte, herhangi bir zamanda, herhangi bir yerde ve beni elde edebileceği herhangi bir şekilde.

Ateş çukurundaki alevlerin dansını izlerken tenim ısınıyor. Ateşin sıcaklığından çok, yüzümün yan tarafını okşayan yırtıcı bakışlardan kaynaklanıyor.

Sessiz iddiası sinir uçlarımı titretiyor ve kanımı lav haline getiriyor. "Bakıyorsun." Alt dudağımı dişlerimin arasına çekiyorum, gözlerim çatırdayan alevlerde. "Çıkar şunu."

"Neyi çıkarayım?"

"Artık ihtiyacın olmayan kıyafetler."

Sandalyeden kalkıp onun önünde, ulaşamayacağı bir yerde durduğumda kalbim kanatlanıyor. Beni soyunurken izlemeye bayılıyor, özellikle de alay ettiğimde.

Yavaşça başlıyorum, kumaşa dokunuyorum, düğmelerin ve kopçaların izini sürüyorum, parmaklarımı tenimde gezdiriyorum ve hafif müzik eşliğinde hafifçe sallanıyorum.

Ay ışığıyla aydınlanmış gözleri şapkasının altındaki gölgede parlıyor, çenesi kendine hakim olmanın sert bir eğimi. Yaslanmış bir pozisyonda oturuyor, kollarını ve bacaklarını rahat ve kendinden emin bir şekilde açmış, yer kaplıyor ve havayı sahipleniyor.

Çenesi aşağı doğru eğiliyor ve bir eli, parmakları gevşekçe kıvrılmış bir şekilde ağzının altında duruyor. Bu sıradan bir kayıtsızlık pozu, ama bana bakışında sıradan ya da kayıtsız bir şey yok.

Son giysilerimi de çıkarıp biraz şehvet sarhoşu ve tamamen çıplak bir halde önünde duruyorum. Bakışları benimkilerle buluşmadan ve onları tutmadan önce beni uzun bir süre bekletiyor.

"Dokun bana." Şapkasını çıkarıp bir kenara koyuyor, kapüşonlu gözleri aramızdaki bağı lehimliyor. Meme uçlarım gece havasında büzülüyor ve içimde yüce bir ürperti dalgalanıyor.

Üç telaşsız adım beni bacaklarının arasına getirdi. Ellerimi kolçakların üzerine koyuyorum ve dudaklarımı alnında hafifçe için eğiliyorum. Sonra yavaşça şakağına ve ağzına doğru yöneliyorum, yüzünü kaplayan ve zar zor görünen tüyleri karıştırırken öpücüğü olabildiğince hafifçe takip ediyorum.

Dudaklarının tatlı, ince fırçası nefesinin kesilmesine ve gamzesinin patlamasına neden oluyor. Seksi ısıriyorum ve kulağına doğru süzülüyorum, orada gezinirken kışkırtmak için durgun bir iç çekiyorum.

"Beni deli ediyorsun." İnliyor, sandalyeye daha da gömülüyor ve bacaklarını bana doğru .

"Bunu seviyorsun."

"Evet, seviyorum."

Başı geriye düşüyor ve kulağından omzuna kadar uzanan hassas tendonu ortaya çıkıyor. Kulak memesinden başlayarak ve dilimin ipeksi alt tarafıyla durgun yalamalar, ısırıklar ve fiskeler arasında rastgele geçişler yaparak ağzımla peşinden gidiyorum. Sürekli gidip gelmek duyularını maksimum alarmda tutuyor.

Omzuna ulaştığımda nefes alış verişisi sık ve hızlıydı. Gömleğini çekip çıkarıyor ve yayıldığı yere geri dönüyor, bakışları talepkâr ve sahiplenici.

Bir gülümsemeyle, ağzımı kaslı gövdesinin çekici hatları boyunca gezdiriyorum. Beni yakalamak için hareket etmiyor ya da acele etmiyor. O da en az kadar acıyı uzatmayı seviyor.

"Çok seksisin." Boğazından karın kaslarına kadar her sert ve tatlı noktayı mincıklayıp dilimi sokuyorum. "Sana her beyin hücrelerimi kaybediyorum."

"Az konuş, çok yala." Yatak odasından gelen gür sesi bacaklarımın arasında nabız gibi atan bir sıcaklık yaratıyor.

Gözleri bir kez olsun benimkilerden ayrılmadı, vücudu altımda sıkı ve sıcak. Tüy kadar hafif öpücüklerimin her biri göğüs kaslarının seğirmesine ve zıplamasına neden oluyor ve ellerini kolçakların etrafında kenetliyor.

Yara izi olan ele doğru yaklaşıyorum ve dilimin ucunu güçlü parmaklarının arasındaki perdeli bölgeye değdiriyorum.

Kavrayışı gevşiyor ve ben her bir parmağın kenarlarını yalayarak hassas sinirleri uyarıyorum.

Gözleri kısa süreliğine kapanır, dudakları ayrılır ve bacaklarının arasındaki kot, uyarılmasının sert, şişmiş uzunluğunun etrafında sıkılır.

Sadece ağzımı kullanıyorum, ellerim sandalyeden hiç ayrılmıyor ve tokasına doğru ilerliyorum. Orada, ikimizin de gitmem için can attığı yere giden seyrek saçlardan oluşan hazine izine hafifçe üflüyorum. Bu ödüle layık bir iz ve göbek deliğinin altındaki noktayı yalayarak, yumuşak tüylerden bazılarını dudaklarımın arasına çekerek ve sadece hissedeceği kadar sert bir şekilde çekerek ona gösteriyorum.

Şu anda, karın kaslarında ve belinin altında iğne ucu kadar keskin bir acı, elektrik sarsıntıları gönderiyor.

Kalçaları kayıyor ve boynundaki kordonlar saat beş gölgesinin altında geriliyor.

siyah saçlarının altından, ay ışığındaki ormanın rengindegece gökyüzünden yıldızların parçalarını emen en yeşil yapraklar gibi gözler parlıyor.

Ne düşündüğünü biliyorum. Fermuarını indirmemi ve onu boğazıma kadar emmemi istiyor. Bunu ben de istiyorum ama ağzını da istiyorum.

Vücudunda yukarı doğru kayarak, kaya gibi sert bir kalçanın üzerine biniyorum ve ona doğru aç yapıyorum. Ellerim çenesinde, güçlü dudaklarından erkeksi nefesler çalıyorum.

Onun tadı içimde vahşi ve içgüdüsel bir şeyi harekete geçiriyor. "Seni öpmeyi seviyorum." Kolları etrafıma dolanıyor ve beni geçirmek için bastırıyor.

Alt dudağımı arasına alıyor ve sertçe emiyor, kanı derimin yüzeyine çıkarıyor ve da hassaslaştırıyor.

Ben de aynısını onun üst dudağına yapıyorum. Sonra yer değiştiriyoruz. Bir ileri bir geri, ağızlar ve diller arasında şehvetli bir süzülüşe geçiyoruz, buharlı bir açlık sisine karışıyor ve soluk soluğa kalıyoruz.

Hafif müzik eşliğinde öpüşüyoruz. Ellerimiz kamp ateşinin sıcaklığıyla dolaşiyor. Kalçalarımız sallanıyor, uzanıyor, istiyor, ete, ruha ve nefese karışıyoruz.

Şarkı değiştiğinde hoparlörden hiç beklenmedik bir ses yükseliyor. "Çalma listende Lady Gaga mı var?" Yarı kapalı gözlerle bakıyorum.

"Şarkının adı *John Wayne*," diyor, sanki dünyadaki tüm mantıklı şey buymuş gibi. Sonra sandalyeye yaslanıyor, uzanıyor ve göğüs ucumu sertçe sıkıyor. "bin."

Şimdiden üzerine çıktım ve lanet olsun ki kotla sarılmış çelik bir çubuk gibi hissettirmiyor.

Şarkı açık saçık, ritimler yüksek güçlü ve enerjiyle titreşiyor. Hareketlerime rehberlik etmesine izin veriyorum ve kalçalarımı yavaşça yükselen bir eziyete çekiyorum.

Kıvrılma, sürtünme uyarımı bacaklarımın arasında açgözlü bir spazmı şişiriyor, kotunu ıslatıyor ve beni nefes nefese, muhtaç bir akılsızlığa sürüklüyor. Ellerimi arasından bırakıyorum, vücudumu bacağının üzerinde dalgalandırıp yuvarlıyorum, meme uçlarım gergin ve yalvarıyor.

Ama bana dokunmuyor. Bunun yerine, öyle güçlü, öyle kavrayıcı bir bakışla beni içine çekiyor ki, hayalet parmaklarıyla içimde onu hissediyorum, kıvrılıyor, okşuyor ve beni kenara doğru itiyor.

Bir iniltiyle gözlerindeki emre boyun eğiyorum, orgazmik mutluluk girdapları beni elektrik hissine boğarken göğsüne doğru düşüyorum.

Ben nefesimi tutamadan, kot pantolonunu çözerken bacaklarımı kalçalarının etrafına yeniden yerleştiriyor.

Toka ve fermuarla uğraşıyor ve giysilerini bacaklarından aşağı itiyor.

Aletin sıcak, sert boyu merkezime baskı yapıyor, kalçaları yuvarlanarak onu doğru noktaya yönlendiriyor.

Boynumun arkasını kavırıyor ve diğer eli kalçamı sarıyor. Sonra beni kendine yaklaştırıyor, ağızlarımız açık birbirine değiyor.

Kadife dilini dudaklarımın arasından geçirerek ağzımın çatısında bir yay çiziyor, bir, iki kez, sonra kalın sikini içime sokuyor.

"Fuuuuck." Köküne kadar daldı. Sonra boynumu ve kalçamı kavrayarak itiyor ve mastürbasyon için bedenimi kullanıyor. "Tanrım, Raina. Amcığına bayılıyorum. Çok sıkı. Çok ıslaksın."

Aramızdaki boşluk patlıyor. Dudaklarımı açgözlülükle yutuyor, ağzımın oyuklarını yalıyor, parmakları saçlarımda sert ve sahiplenici.

Kalbim dönüyor ve nefeslerim yetişmeye çalışıyor. Boğazıma baskı uyguluyor, yüzümü onunkinden bir santim uzakta tutuyor, kalçalarını savuruyor ve kendini içime sokmaya zorluyor, o kadar sert, o kadar mükemmel ki.

"Ver onu bana, Raina." Gözleri parlıyor, sesi çözülen bir nefes ipi gibi.

"Neredeyse oldu." Düşüyorum, gelen zevk dalgalarına karşı titriyorum. "Hepsini istiyorum. Her . Evlilik. Aile. Sonsuza kadar."

"Ben varım."

Kovboyuma teslim oluyorum, gözlerinde kayboluyorum, sevgisine sarılıyorum, beni milyonlarca gün batımına doğru sürerken.

ON BİR YIL SONRA.

Gece yarısı sateninden bir gökyüzünün altında, tarlayı aydınlatacak kadar parlak yıldızların altında, çocukların müzikal kahkahaları çiftliği aşıyor ve ruhuma yuva yapıyor.

Bu evrendeki en iyi ses.

Son on yılda arka verandaya çok sayıda oturma alanı ekledik. Altı kişilik ailemizin yediye çıkması birkaç yılımızı aldı. Bir yıl sonra, on kişiye çıktık.

Raina açık havadaki kanepede yanımda oturuyor, uzun seksi bacağını dizime atmış ve kocaman kahverengi gözlerini arazinin arkasındaki tarlada vızır vızır dolaşan beş ve altı yaşlarındaki çocukların bitmek bilmeyen enerjisine dikmiş.

John öldükten bir yıl sonra burada evlendik. Üç düğün. Neşeli bir gün. Sadece ve nikah memuru.

Raina annemin yüzüğünü takıyor. Conor Julep'in yüzüğünü takıyor ve belki de Jarret'in yıllar önce onun için tasarladığı yüzüğü takıyor.

Verandanın diğer tarafında Conor, Jake'in dizine tünemiş, Tim McGraw ve Faith Hillin *The Rest of Our Life* şarkısını söylerken gitarını tıngırdatıyor. Düğünümüzde çaldığımız şarkı.

Bugün onuncu yıl dönümümüz ve Tanrım, çok yoğun bir on yıl oldu.

İlk birkaç yılımızı sığır işletmesini büyütmeye adadık. Eninde sonunda çocuk sahibi olacağımızı ve birleşik ailelerimizi barındırmak için araziyi büyütmemiz gerekeceğini biliyorduk. Evlendikten dört yıl sonra, nihayet üçüncü bir kanat inşa etmek için yeterli zamanımız ve paramız oldu.

Jake, Jarret ve ben inşaatı tam da Jake ve Conor'ın oğlu Landon'ın gelmesine yakın bitirdik.

Bir yıl sonra, Maybe çift yumurta ikizlerini doğurdu. Şimdi beş yaşında olan Jonah ve Jace, koyu renk gözleri ve kahverengi saçlarından koruyucu kabadayılıklarına kadar bana Jarret ve Jake'i hatırlatıyor.

Maybe onları boya çubuğuyla kovalamadığı zamanlarda, Jarret'in kendisi için inşa ettiği abartılı tavuk kümesinde etrafı karıştırıyor. Kurtarılan kümes hayvanlarını şımartıp üzerlerine titrerken, beyaz düvesi Chicken da yanında.

"Baba! Baba! Babacığım!" Kızım uzun siyah saçlarını savurarak verandaya koşuyor ve kollarını boynuma dolayarak kendini göğsüme atıyor.

Julep'i ne zaman kucağıma alsam, uzuvlarıma yayılan bir ağırlıksızlık hissi yaşıyorum. Raina ve ben bu değerli varlığı yarattık ve bu kavram hala bir rüya gibi etrafımda dolaşıyor.

Arkasına yaslanıyor ve ben karımınkine o kadar benzeyen gözlere bakıyorum ki nefesim . Raina, Julep'in Tiana'ya benzediğini söylüyor. Aynı tatlı mizaç, kalın mürekkepli saçlar ve parlak bir gülümseme. Ama şu anda gülümsemesi titreyen bir çenenin ardına saklanıyor.

"Ne oldu?" Raina ona doğru eğildi ve ağlamaklı gözlerinden karışık siyah saç tellerini süpürdü.

"Jace diyor ki..." Burnunu çekiyor ve küçük kollarını kavuşturuyor. "Benimle evlenmeyeceğini söylüyor."

"Yine mi bu?" Alnımı ovuşturuyorum ve Raina'nın

gözleriyle buluşuyorum. Sırıttıyor.

Jarret tarladan çıkar, verandaya adımını atar ve Julep'e doğru ilerler. "Erkekler aptaldır." Onun yanına çömeliyor. "Ona zaman ver. Kendine gelecektir." "Ama ben bugün evlenmek istiyorum!" Ayakkabısını yere vuruyor.

"Bunun yerine içeri girip annenin bisküvilerini ve çikolatalı sosunu yemeye ne dersin?" Ayağa kalkıyor ve elini uzatıyor.

Gözleri parlıyor ve bir anda gözyaşları yerini dişlek bir sırıtışa bırakıyor. "Evet!"

Onu içeri götürürken başımı sallıyorum. O ve Jake, Conor'a yaptıkları gibi onu da şımartıyorlar.

Verandanın karşısında, kız kardeşim şarkıyı sonlandırıyor ve Jake'in dudaklarına bir öpücük kondurmak için dönüyor.

Yıldızlar dışarıda ve gece olasılıklarla parlıyor. Belki çocuklarla tarladadır. Jarret, Julep'le meşgul ve benim de güzel bir kadın müstehcen bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Hey, Conor. Şunu bir daha çal." Ayağa kalktım ve Raina'nın elini tuttum. "Benimle dans et." "Yıldızların altında mı?"

"Her zaman."

Ona verandada eşlik ediyorum ve Conor ve Jake bize serenat yaparken dudaklarımız birbirine değiyor, kalçalarımız sallanıyor.

Hayat güzel. İyiden de iyi.

Sığır çiftliği geliyor. Zengin değiliz. Rahatız. Mutluyuz. Yapmamız gereken şeyi yapıyoruz.

Çok çalışmak.

Daha çok

sevmek.

Sevdiğimiz yerde.

Çocukluğun arazisi ruhu şekillendirir ve ruh asla unutmaz. Yıldızlarla aydınlanmış bir gökyüzünün altında Julep Ranch'in tarlalarını da unutmaz.

Çimlerde koşan çocukların kahkahaları. Akşam yaz esintisinde bir gitarın tıngırtısı.

Ya da Raina Cassidy, çocuğumun annesi, kalbimin merkezi, kollarımda evimde.

Diğer kitaplarıma da atmak ister misiniz?
Seri setlerimin her birinin ilk kitapları tüm perakendecilerde ÜCRETSİZ.

AŞK ÜÇGENİ ROMANTİZM
TANGLED LIES TRILOGY (seri tamamlandı) [Biri](#)
[Sözdür](#)

KARANLIK ROMAN
TESLİM ET SERİSİ (her kitap farklı bir çift) [Teslim Et](#)

KARANLIK PARANORMAL ROMANTİZM
EVE TRILOGİSİ (seri tamamlandı)
[Havva'nın Kalbi](#)

Read Between the Wines adlı okuyucu grubuma katılarak
yayınladığım kitaplardan haberdar olun:
[BURAYA TIKLAYIN](#)

Other books by

Pam Godwin

AŞK ÜÇGENİ ROMANTİZM KARIŞIK YALANLAR ÜÇLEMESİ

[Biri Sözdür-Ücretsiz](#)
[İkisi Yalandır](#)
[Üç Savaş Demektir](#)

KARANLIK ROMAN DELIVER SERİSİ

[Deliver #1-FREE](#)
[Vanquish #2](#)
[Feragatname #3](#)
[Devastate #4](#)

KARANLIK PARANORMAL ROMANTİZM EVE'İN TRİLOGİSİ

[Havva'nın Kalbi-
ÜCRETSİZ](#)
[Havva'nın Ölümü #1](#)
[Havva'nın Kanı #2](#)
[Havva'nın Şafağı #3](#)

ÖĞRENCİ-ÖĞRETMEN ROMANTİZMİ [Karanlık Notalar](#)

ROCK-STAR KARANLIK ROMANTİZM [Yanığın Altında](#)

ROMANTİK GERİLİM [Kirli Bağlar](#)

EROTİK ROMANS

Playlist

Little Big Town'dan *Better Man*
Hurt by Johnny Cash
Kovboy Kazanova - Carrie Underwood
Lady Antebellum'dan *Just A Kiss*
Miranda Lambert'ten *Silah Gücü ve Kurşun*
Jake Owen'dan *Alone With You*
Come A Little Closer by Dierks Bentley
Eatin' Pussy/Kickin' Ass yazan Wheeler Walker Jr.
Chase Rice'tan *Ride* (Dirty versiyonu)
Eric Church'ten *Like a Wrecking Ball*
Wovenhand'den *Ain't No Sunshine*
Lady Gaga'dan *John Wayne*
Tim McGraw ve Faith Hill'den *The Rest of Our Life*

Acknowledgments

On yedi kitap bitmişken, her şeyi olmam gerektiğini hissediyorum. Ama yapamıyorum. Çoğu gün bir ahmak gibi ortalıkta dolanıyorum. Ama sorun değil, çünkü aptal gibi görüldüğümde beni destekleyen ve yol gösteren çok sayıda güçlü insanla çevriliyim.

Yazmak işin eğlenceli kısmı. Hikâyelerimi dünyaya ulaştıran işi yürütmek daha az eğlenceli. Kocam ve çocuklarımın sürekli teşviki olmasaydı zor günleri atlatamazdım.

Yayıncılıkla birlikte teslim tarihleri de geliyor. Beta okuyucu , hiçbir şeye değişmeyeceğim bir hız ve tavsiyeyle devreye giriyor. Yazar Ellie Masters, Yazar E.M. Abel, Shea Moran, Brooke Hoover, Shabby Arora, Angela Plumlee, Helene Cuji, Tajana Cote, Ketty Beale, teşekkür . Sizi seviyorum. Arkadaşlığınız kitapların ve Facebook gruplarının ötesine geçiyor. Kalbimde dövmeniz var.

Rebecca Barney'e (Rebecca Fairest Reviews) beni daha derine inmeye ve Julep Çiftliği'ndeki aile bağlarını ortaya çıkarmaya zorladığı için çok teşekkür ederim. Anlayışlı geri bildirimlerinize bayılıyorum.

Sözlerimi okuyan ve kitaplarımı savunan tüm yazar arkadaşlarıma çok teşekkür ederim. Alçakgönüllü ve onurluyum.

About

Pam Godwin

New York Times ve USA Today Çoksatan yazarı Pam Godwin, kocası, iki çocuğu ve ağzı bozuk bir papağanıyla birlikte Orta Batı'da yaşıyor. Kaçtığında beş kıtada on dört ülke gezmiş,  niversiteye gitmiş ve en sevdiği rock grubunun vokalistiyle evlenmiştir.

Java, tütün ve karanlık aşk romanları en sevdiği dşknlkleridir ve uyumaktan, et yemekten ve göz kırpan bebeklerden nefret etmesinden daha sağlıksız olarak kabul edilebilir.

EMAIL: pamgodwinauthor@gmail.com

[Web sitesi](#) - [Bookbub](#) - [Goodreads](#)
[Facebook](#) - [Twitter](#)
[Pinterest](#) - [Instagram](#) - [Books2Read](#)

kaçırmayın!

Aşağıdaki düğmeye tıklayarak Pam Godwin yeni bir kitap yayınladığında e-posta almak için kaydolabilirsiniz. Hiçbir ücret ve zorunluluk yoktur.

<https://books2read.com/r/B-H-QKN-EGKR>

Sign Me Up!

<https://books2read.com/r/B-H-QKN-EGKR>

BOOKS READ

Bağımsız okuyucuları bağımsız yazarlarla buluşturmak.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.